

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 62
28 de maig de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 33, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la continuïtat de les emissions dels canals de Televisió de Catalunya (tram. 310-00303/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre els compromisos acordats en l'àmbit de la salut (tram. 310-00304/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 310-00309/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre l'empresa Robert Bosch, de Castellet i la Gornal (Alt Penedès) (tram. 310-00308/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el director general de la Policia (tram. 310-00300/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'habitatge social i els desnonaments (tram. 310-00301/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de la indústria i l'economia (tram. 310-00305/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la representació catalana al Consell d'Europa en matèria d'educació (tram. 310-00306/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el Pla per al dret a l'habitatge (tram. 310-00307/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre els preparatius per a convocar el referèndum (tram. 310-00310/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la campanya electoral de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 310-00311/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la gestió, l'explotació i l'anàlisi de les dades i la informació sanitària del sistema de salut (tram. 310-00302/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el desmantellament de les taules del Multireferèndum 2014 (tram. 317-00177/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç, en clau d'auto-crítica, del primer any i mig de legislatura (tram. 317-00176/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions que treu dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 317-00181/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conseqüències de la possible entrada d'Esquerra Republicana de Catalunya al Govern (tram. 317-00182/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la tramitació i aprovació de la llei electoral (tram. 317-00178/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions al Parlament Europeu i sobre el suport als partits que defensen la consulta del 9 de novembre i les actuacions del Govern per a fer-la possible (tram. 317-00179/10) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu i les repercussions amb relació a la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00180/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 26

→

Interpel·lació

al Govern sobre la situació d'inestabilitat i paràlisi política
(tram. 300-00175/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció i les famílies sense
ingressos (tram. 300-00177/10) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre la futura seguretat social catalana (tram. 300-
00178/10) p. 36

Interpel·lació

al Govern sobre les escoles bressol (tram. 300-00176/10) p. 41

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat dels cen-
tres penitenciaris (tram. 302-00163/10) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels
centres penitenciaris i les polítiques de personal amb rela-
ció a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 302-
00164/10) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la justícia i el
model penitenciari (tram. 302-00166/10) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00179/10) p. 71

Interpel·lació

al Govern sobre l'actuació i el cessament del director general
de la Policia (tram. 300-00174/10) p. 76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 33.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc (tram. 200-00008/10). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 296, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 321, 8).
4. Interpel·lació al Govern sobre la situació d'inestabilitat i paràlisi política (tram. 300-00175/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció i les famílies sense ingressos (tram. 300-00177/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la futura seguretat social catalana (tram. 300-00178/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre les escoles bressol (tram. 300-00176/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00179/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'actuació i el cessament del director general de la Policia (tram. 300-00174/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament rural (tram. 302-00161/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 302-00162/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris (tram. 302-00163/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 302-00164/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la justícia i el model penitenciari (tram. 302-00166/10).

Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política tributària i econòmica del Govern de l'Estat (tram. 302-00165/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans, i seran substanciades ara mateix, com a primer punt de l'ordre del dia.

Els recordo que el debat i votació del punt 3 de l'ordre del dia, que és el Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1989, sobre centres recreatius turístics, i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc, se substanciarà demà dijous a les deu del matí.

Així mateix, les mocions previstes en els punts 12, 13 i 14 –sobre política penitenciària i justícia– de l'ordre del dia se substanciaran aquesta tarda a partir de les quatre de la tarda; aquesta tarda, les tres mocions, punts 12, 13 i 14. I a continuació del punt número 2 se substanciaran les interpellacions, i farem segurament quatre interpellacions.

Pregunta

al Govern sobre la continuïtat de les emissions dels canals de Televisió de Catalunya (tram. 310-00303/10)

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

La primera pregunta és sobre la continuïtat de les emissions dels canals de Televisió de Catalunya. La formula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, no sé si cal repetir una vegada més la importància que han tingut TV3 i Catalunya Ràdio per a la nostra llengua, per crear una cultura de masses en català, i, anant més enllà, com han permès crear una potent indústria cultural i audiovisual a Catalunya. Sens dubte, és una història d'èxit, i les nostres històries d'èxit incomoden generalment el nacionalisme espanyol, i en aquest cas el perquè és molt clar: perquè no és ni una televisió local ni regional, sinó que és la nostra televisió nacional.

Què ha passat, ara? Que el 2004, en un context en què es reordenaven les freqüències i creixia l'oferta, el Govern de la Generalitat va negociar amb el Govern central un segon múltiplex per a TV3. Objectius clars, senzills i de país normal: garantir una oferta completa en català; tenir reciprocitat amb IB3, amb el Canal 9,

o, encara més, tenir una reserva d'espai per a la innovació tecnològica, un camp que hem treballat molt bé des de la nostra televisió.

Per tant, l'anunciada supressió d'aquest segon múltiplex seria un cop de gràcia al projecte de servei públic audiovisual català. I per això parlar de decisió tècnica no només resulta ofensiu, sinó que no fa riure, sinó plorar. Per què parlar de decisió tècnica no és sinó una coartada? Perquè hi ha espai de sobres per al segon múltiplex, i ho demostra que el Govern del PSOE el 2011 va planificar el 4G i ho va fer complint la mateixa normativa europea, sense suprimir cap d'aquests múltiples, ni públic ni privat, i de fet aquest pla encara es pot consultar al web del *ministerio*. Tècnicament no s'entén. Políticament ens sembla que no és tan complicat d'entendre. De fet, és una mena de retorn al 1712: «que se consiga el efecto, sin que se note el cuidado».

I li explicaré els motius. Retirant el múltiplex, els senyors del PP fan contents Telefónica, i tots sabem que Telefónica mana molt. Retirant el múltiplex es pleguen a la Uteca, la Unión de Televisiones Comerciales Asociadas, que acaba de perdre nou canals i ara se n'hi resten quatre, els únics que els fan competència en l'àmbit de la publicitat. I el tercer, i cabdal: retirant el segon múltiplex, la presència del català a les televisions catalanes es reduiria per sota del 20 per cent, i això sempre agrada. Tres objectius polítics, cap ni un de tècnic, i tots tres aconseguits de cop; ja tenim el motiu. I li'n posaria un altre exemple: el Acuerdo nacional de frecuencias para tiempo de paz, que assigna un 55 per cent de l'espai a usos militars. *En tiempos de paz*.

Per tant, la pregunta és...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat...

Sergi Sabrià i Benito

...com continuem a partir d'aquí, conseller... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, comparteixo amb vostè, i crec que ho pot compartir el conjunt d'aquesta cambra, que la història de la corporació, de TV3, és una història col·lectiva d'èxit; mèrit, evidentment, doncs, dels seus mateixos treballadors, de la gent que la fa possible en el dia a dia, mèrit també del conjunt d'aquesta cambra, d'haver, diguem-ne, sabut en tots els moments fer-hi allò que convenia, per poder-li donar..., primer, que aparegués, que existís,

en contra d'aquells que consideraven que la Televisió de Catalunya només podia ser de caràcter antropològic, que existís, que això no era evident que passés, però va passar; després, que es desplegués, que continués, i, evidentment, que en aquests moments puguem continuar parlant d'una televisió que és líder, amb un panorama televisiu que és evident que ha canviat, ha canviat per raons tecnològiques, ha canviat per raons d'hàbits de consum –això és evident–, però, en qualsevol cas, continua sent referència des del punt de vista dels continguts que emet, de la manera com es fa televisió, i en aquest sentit subratllo el que vostè expressava d'una història d'èxit.

Quant a la qüestió en concret, nosaltres teníem coneixement –com, de fet, el tenia tothom qui coneix aquest sector–, amb relació a allò que es coneix com «el dividend digital», que s'hauria de fer espai perquè s'hi poguessin incorporar, doncs, les telefòniques, per dir-ho així, no? Hem explicat sempre, des del 2012, al Govern espanyol, que és qui és el titular de gestionar aquest espai radioelèctric, que hi havia solucions tècniques perquè en aquesta incorporació hi poguéssim continuar cabent tots, per dir-ho d'una manera ben planera, no? I la discussió que teníem fins aquest mes de maig era veure qui s'havia de moure per fer lloc als altres, però sense deixar de tenir lloc; és a dir, com aquell qui diu, qui s'havia de moure, diguem-ne, de cadira, però mantenint cadira, és a dir, mantenint espai, canviant de lloc. Que és una cosa que fa mandra, perquè, quan tu canvies de lloc i ets una televisió, sempre tens aquella angúnia de si amb el canvi pots perdre algun oient, o alguna part de l'audiència. Però, en qualsevol cas, canviar de lloc mantenint l'espai.

I el que se'ns comunica el 7 de maig, doncs, és que no és només canviar de lloc, sinó que perdem espai. I evidentment, davant d'això, i davant de la incapacitat de voluntat de diàleg per part del Govern espanyol, nosaltres en vàrem fer una denúncia pública, com a conseqüència de la qual se'ns ha convocat, i esperem que ara, podent explicar les coses a fons, el Govern espanyol reconsideri la decisió que ens havia anunciat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els compromisos acordats en l'àmbit de la salut.

Pregunta

al Govern sobre els compromisos acordats en l'àmbit de la salut (tram. 310-00304/10)

La formula la il·lustre senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Conseller, les dificultats pressupostàries són una preocupació en aquest Parlament, i també en el Govern, però són una odissea brutal per al sector sanitari. Ens hem reunit i hem parlat amb el sector, amb molts professionals, veïns i usuaris de la sanitat. Constatem que la clau del nostre sistema públic de salut són les persones, el va-

lor més important són els professionals; que tenim un sistema basat i fet per persones i al servei de les persones. Per aquest motiu creiem que toca donar resposta a les seves preocupacions. En molts casos, la pressió assistencial és tan gran que provoca treballar amb ansietat, alhora que ha crescut també l'angoixa de pacients i famílies per les llistes d'espera.

Aquest 2014, conseller, té un acord i un compromís. L'acord està escrit als pressupostos: cap reducció al pressupost de Salut. Hem dit moltes vegades que aquest pressupost no és el que mereixen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. De la mateixa manera que nosaltres assumim aquesta responsabilitat, assumim també la responsabilitat de mantenir una atenció sanitària per a tothom, amb equitat d'accés i de qualitat, que és i ha de ser també el seu compromís. Vam aprovar comprometre'ns i vostè mateix va dir en diferents ocasions que no hi hauria més retallades en salut.

Podem parlar de qualsevol cosa que suposi millorar l'eficiència si això significa tenir recursos per a l'assistència, mai si representa tocar més el personal assistencial. Per això no entenem que s'estigui dient a les juntes de personal, com a l'Hospital de Bellvitge, però també en d'altres, que hi haurà retallades en personal. Entenem que a igual activitat aprovada hi ha d'haver, com a mínim, la mateixa dotació de personal assistencial.

Necessitem, conseller, reduir les llistes d'espera, i per fer-ho necessitem gent treballant. Què pensa fer, com a conseller de Salut, per aclarir aquestes informacions sobre el pressupost dels hospitals i poder encarar una reducció de les llistes d'espera?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, la necessitat d'atenció mèdica i sanitària de les persones que viuen a Catalunya disposa dels mateixos recursos que el 2013, d'acord amb el pressupost que ha aprovat aquesta cambra. A partir d'aquí, això permet mantenir les condicions laborals i l'activitat de la xarxa pública al nostre país. Això és el compromís que ha adquirit el Govern i que ha adquirit també el partit que dona suport al Govern, amb l'aprovació dels pressupostos.

Dit això, com vostè sap molt bé, hi ha un creixement vegetatiu dels costos sanitaris, sempre, que obliga a continuar mantenint mesures d'eficiència. Hi ha un creixement dels costos vegetatius amb l'energia, amb l'IVA, que ens impacta doblement aquest any, les cotitzacions socials, etcètera. I després un impacte de noves tecnologies amb l'aparició de nous medicaments que són introduïts al catàleg públic per l'autoritat competent, que és l'Estat, que després no compleix a dotar pressupostàriament aquesta prestació nova que introdueix en el sistema públic.

Tot això no té per què, en aquests moments, impactar més ni en l'activitat dels centres ni en les condicions

laborals dels nostres professionals. Això ens obliga, tal com diu la Llei d'acompanyament, la Llei de mesures fiscals, 2/2014, a establir tots uns mecanismes, en l'àmbit del sistema integrat de salut pública de Catalunya, tendents a millorar les economies d'escala, que ja s'han introduït fa uns quants anys, que han donat resultats positius i que en aquests moments hem de generalitzar. Hem de generalitzar que els nostres centres sanitaris comprin la..., junts; hem de generalitzar comprin els medicaments junts; hem de generalitzar que comprin el material sanitari junts. I això ha de permetre unes economies d'escala que ens han de servir per compensar aquest creixement vegetatiu que té el sistema, sense que això hagi de repercutir ni en salaris i condicions laborals dels professionals ni en l'activitat dels centres.

Aquest és el compromís del Govern. No solament el compromís, sinó que des del punt de vista executiu tots els membres del consell d'administració que representen la Generalitat en l'àmbit de l'ICS i en l'àmbit de les entitats dependents de la Generalitat han rebut la instrucció per escrit del conseller de preservar les condicions d'activitat, les condicions laborals, i establir tots aquests mecanismes d'economies d'escala a través de crear plataformes conjuntes. Aquest és el compromís, no solament el compromís, sinó que en això estem, amb la idea, com vostè planteja molt bé, de mantenir l'excel·lència del nostre sistema, que també és un dels pilars del nostre Estat, per dir-ho d'alguna manera, construït amb l'esforç de tots, quasi un pilar com el de TV3, però també un pilar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Tot això, conseller, s'agreuja amb la incertesa generada. Des d'Esquerra Republicana donem la cara, parlem amb tothom, i, si m'ho permet, també ens mengem «marrons». Vam assumir aquesta responsabilitat sobre l'estabilitat parlamentària aprovant el pressupost, perquè estem totalment compromesos amb el país i amb la seva gent. El que no farem és crear incertesa i provocar nosaltres mateixos els «marrons», i creiem que tampoc s'ha de fer des del Govern. Així ho tenim aprovat en aquest Parlament: no es pot tocar ni prendre cap decisió que afecti de manera profunda el sector sanitari sense un consens parlamentari ampli ni sense un consens amb el sector.

Què ha fet per millorar la transparència dins el sistema de salut? S'ha de posar aquesta llum a l'assignació de recursos i a les derivacions d'activitat entre centres, tot allò que es pugui fer en centres públics no fer-ho en centres privats.

Ens trobarà per treballar...

La presidenta

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

...però sense deixar enrere el sector i els professionals.

Gràcies.

La presidenta

Senyor conseller, vol respondre?

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, una de les coses que és molt difícil de gestionar és la multiplicitat d'interlocutors. I, per tant..., la multiplicitat porta a això. El Govern no ha creat en cap moment cap confusió. És més, hi ha una carta signada pel mateix conseller, adreçada a tots els responsables dels serveis sanitaris d'aquest país. Si això és crear confusió, segurament els que la llegeixen no tenen la capacitat de traduir-la...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...a qui toca... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre els mitjans de comunicació.

Pregunta

al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 310-00309/10)

I la formula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor conseller Homs..., el lunes de la semana pasada, usted hizo una rueda de prensa urgente, diciendo que el viernes iba a salir un decreto que retiraría varios canales de la televisión catalana. Dijo usted entonces que se enteró de eso después de varios meses de cartas y negociaciones. Ahora nos ha dicho aquí que tiene una reunión esta semana o la semana que viene.

Por favor, amplíenos qué es lo que va a ocurrir con ese tema y si sabe usted si ese decreto va a salir o no.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Doncs, miri, el que exposava abans i li ho reitero: nosaltres havíem estat intentant establir, doncs, una nego-

ciació amb el Govern espanyol, que és qui és el titular de l'espai radioelèctric, orientat a saber, a escatir, quin era l'espai on ens havíem de moure, evidentment, sense perdre'n, no? Quan un té la constància, perquè li ho comuniquen per escrit –per escrit, eh?, no de paraula–, que perd una part de l'espai, quan, de fet, el que havia de passar era simplement moure's, recuperant-ne, per tant, un altre; veient que, a més a més, no hi havia resposta precisa ni voluntat de negociació, doncs, el que li queda és denunciar-ho públicament.

I tenim avui la convicció que aquesta denúncia pública va fer que no s'aproves allò que teníem contrastat que s'aprovaria aquest divendres passat i que ara, en aquests moments, tinguem agendada, doncs, almenys la possibilitat d'explicar-nos en el sentit tècnic que la qüestió del dividend digital no té per què comportar que desaparegui el Mux, el múltiplex destinat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Homs, la realidad es que ustedes sacaron esa noticia de forma artificial el lunes, en plena campaña electoral, probablemente para animar un poco a sus votantes porque percibían lo que al final había de pasar, que es que ustedes estaban descendiendo en las encuestas que manejaban, porque esta cuestión que usted denunció en rueda de prensa el pasado lunes fue desmentida el día siguiente, el martes, por el director de TV3, señor Eugeni Sallent, y dijo que esto que les ocurría afectaba a todos: a Televisión Española, a Mediaset, a Atresmedia; incluso cualificó esta cuestión de tempestad en un vaso de agua.

Mire, señor Homs, esto que ustedes hacen es de mal gobierno, porque ustedes funcionan a golpe de propaganda, a golpe de agitación; una propaganda que, en vez de gobernar, que es lo que deberían hacer ustedes y parece que dice que intentan hacer ahora, ustedes lo que hicieron en campaña electoral es agitar, agitar algo que al final les aprovecha a sus socios de gobierno.

Y fíjese si les aprovecha a sus socios de gobierno que hoy mismo están ellos insistiendo en este tema que usted les ha brindado, y que los propios técnicos del sector de comunicación y muchos medios de comunicación enseguida criticaron que ustedes se habían precipitado porque existen soluciones técnicas.

Mire, esta forma de gobernar con propaganda, de subvencionar a los medios afines con 6 millones de euros, esto lo que hace es engordar las expectativas electorales de otros, como se ha visto. Ustedes chapotean y se hunden y otros construyen un barco con los restos de su naufragio.

Gobiernen para todos, señor Homs. Cumplan las leyes, gobiernen, negocien, pacten y lleguen a acuerdos, y hagan menos ruido; la gente no vive de ruido, sino

de trabajo y de que sus gobiernos resuelvan los problemas y no creen otros nuevos.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Bé, que vostè ens parli que nosaltres ens dediquem a la propaganda i a l'agitació em sembla, em resulta entranable, venint de vostès, no? Ho entendrà, que li ho digui, amb tota la cordialitat. I ja s'entén també, no?

Miri, ens distingeix una cosa; més val que ho posem, diguem-ne, sobre la taula, no? Vostès, de fet, estan obsessionats a sortir en els mitjans de comunicació; nosaltres estem centrats que hi hagi mitjans de comunicació a Catalunya. Més clar, l'aigua, no? Això és el que ens diferencia, no?

I, és clar, que vostè, diguem-ne, tingui la gosadia d'afirmar que el que vàrem denunciar la setmana passada, doncs, era una pura realitat artificial..., passa que jo tinc aquí una carta que diu el que diu, del Ministerio de Industria, Energía y Turismo, y que ens diu, clarament, eh?, «en el caso del múltiple digital de ámbito autonómico, se ha previsto sustituir el canal 61 por el canal 44», que, passat per la traductora, perquè vostè no té per què entendre-hi, d'aquestes qüestions tècniques, no?, doncs, vol dir que ens quedem sense un dels dos múltiple destinats a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. És exactament així, no?

I quan et comuniquen això i t'ho comuniquen per escrit, a primers d'aquest mes de maig, el dia 7 de maig concretament, ens va arribar aquest escrit, quan tu contestes immediatament i se't confirma a més a més que això anirà en el Consell de Ministres, doncs, escolti, la denúncia pública forma part també de les obligacions que té un govern, més si després pot aconseguir el que, de fet, hem aconseguit.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'empresa Robert Bosch, de Castellet i la Gornal.

Pregunta

al Govern sobre l'empresa Robert Bosch, de Castellet i la Gornal (Alt Penedès) (tram. 310-00308/10)

La formula l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Senyor conseller, bon dia. La fàbrica del grup alemany Robert Bosch a Castellet i la Gornal, que el 2003 tenia mil treballadors i treballadores, va ser reconeguda el 2013 com la millor fàbrica de la seva divisió. Sembla

que el premi per ser la millor fàbrica és la proposta de l'empresa de tancar.

Estem davant d'un nou intent de deslocalització, senyor conseller? Què pensa fer el Govern per evitar-ho, senyor Puig?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, una política industrial creiem nosaltres amb visió integral es preocupa, evidentment, per la innovació, per la internacionalització, per la política de clústers, també per la captació d'inversió estrangera, però té un seguiment també molt present i constant sobre la realitat de les nostres empreses amb instruments com el que té el Govern d'un mapa de riscos industrials, que s'actualitza cada mes i que monitoritza aquells sectors i aquelles empreses i aquelles indústries que poden tenir, com algunes que avui tenim sobre la taula, problemes de viabilitat.

Des de ja fa temps, sabem de les intencions de Robert Bosch, davant de problemes pel que fa al mercat dels seus productes i als seus clients, d'haver intentat en primera instància una reconducció, des d'una perspectiva de costos de productivitat, i en aquests moments ha pres una decisió que sembla comportar l'intent de vendre la unitat productiva, i ha posat en venda aquesta planta.

Estem seguint el tema tant des d'una perspectiva industrial com també des d'una perspectiva de les repercussions laborals.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Marc Vidal i Pou

Senyor Puig, em temo que se li estan pujant a la gepa totes les empreses de què vostès diuen que són amics i que les han ajudat amb tantes facilitats. Li'n poso exemples. En el Ple passat, vostè es va comprometre amb Torraspapel, de Sarrià de Ter, i aquesta setmana passada l'empresa ha anunciat també que vol tancar. Ja deu haver vist que Alstom Wind o Alstom Hydro estan decidint també tancar les seves seves a Catalunya. O Schott Ibérica, que també ha anunciat que vol tancar la planta de Sant Adrià.

Totes elles, igual que Bosch, tenen feina, totes tenen possibilitats de reconvertir la producció si hi inverteixen; però, en comptes d'invertir-hi, hi desinverteixen durant mesos, exigeixen rebaixes en les condicions laborals, retallen els salaris, els treballadors ho accepten i, tot i això, després tanquen perquè ho plantegen com un fet inevitable. I durant tot aquest temps en què pre-

paren el terreny per marxar, què fa el nostre Govern? S'ho mira i deixa fer.

Senyor Puig, se n'adona, que li estan prenent el pèl? Vostès han engreixat el monstre amb la reforma laboral i el monstre se'ls està empassant perquè els està deixant com a convidats de pedra, i als ciutadans, sense govern que els defensi.

Miri, l'empresa Bosch, de Castellet, que, a més, és una fundació, s'havia compromès a presentar un pla industrial a mitjans del 2013; a canvi, la plantilla ha fet esforços, ha fet esforços en forma de millores de productivitat, de reducció de l'absentisme, de mesures de flexibilitat de jornada, de reducció de salaris, l'aplicació d'un ERO. S'han portat bé, senyor Puig; només els queda declarar-se esclaus, igual que la secció ferroviària d'Alstom.

Recorda la moció de política industrial que vam aprovar al Ple passat, on es comprometia a apostar per la indústria del país? Doncs, miri, a Bosch només demanen obrir una taula de negociació amb els màxims responsables de la seva divisió –Electrical Drives– i la direcció del grup Bosch a Espanya per trobar una proposta que garanteixi el futur industrial de la planta, que és també el futur de moltes famílies que a l'Alt Penedès depenen indirectament d'aquest centre de producció. Els ajudarà? Els podrà aconseguir això, com a mínim, senyor Puig?

Nosaltres ens hem adreçat al Govern de Baden-Württemberg, on té la seu. Quan demà el senyor Mas s'hi reuneixi..., senyor Mas, quan s'hi reuneixi els plantejarà que no ens convé a ningú cap deslocalització? Es posaran del costat dels treballadors, que ens estan seguint, avui, aquí, o de la multinacional, senyor Puig? Lluitin per la gent treballadora d'aquest país, que és el que se suposa que hauria de fer un bon govern.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Li agraeixo el seu interès, senyor diputat, i miri, vostè, a finals de maig, em pregunta sobre la situació de Robert Bosch i li haig de dir que el Govern de Catalunya, des del mes de novembre de l'any passat, està mensualment en contacte amb la direcció de l'empresa, seguint diàriament l'evolució de les intencions estratègiques tant de la direcció com també, evidentment, doncs, acompanyant aquests processos, que jo diria que o vostè ha obviat una part de la informació o no la té sencera, perquè l'empresa, avui, en aquests moments, com a conseqüència també de l'evolució del mercat de l'automòbil a Europa, com a conseqüència d'uns clients que té molt focalitzats, que són dels que van pitjor en l'entorn automobilístic a Europa, i com a conseqüència també de la pèrdua de competitivitat amb relació a altres plantes que en aquests moments té aquest grup, doncs, té problemes de viabilitat.

En aquest sentit, ja des del mes de desembre, l'empresa va plantejar una proposta de revisió de les estructures i de la productivitat amb una oferta de baixes voluntàries, de modificacions salarials, de plans de reduccions de costos que no va tenir una bona resposta en aquests moments, al cap de tres mesos, i que ha comportat que en aquests moments l'empresa hagi pres la decisió que estem seguint i que estem veient com s'implementarà, perquè és evident que pot tenir repercussions sobre la part laboral i els seus treballadors.

De totes maneres, ja li dic, amb Robert Bosch, ho seguim molt a prop. Només li vull recordar que, quan vostès governaven, el 90 per cent dels llocs de treball destruïts en aquest país van ser sota la seva responsabilitat i que en aquests moments portem onze mesos de reducció de l'atur gràcies a una política industrial molt més activa que la que van fer vostès.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el director general de la Policia.

Pregunta

al Govern sobre el director general de la Policia (tram. 310-00300/10)

I la formula l'illustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Deixin-me, en primer lloc, transmetre la salutació del Grup Socialista al comitè d'empresa de la planta Bosch, de Castellet, que ens acompanya avui, aquí, en defensa del manteniment de l'activitat productiva al nostre país i dels llocs de treball, una lluita en què els puc assegurar que els socialistes estem absolutament compromesos.

En segon lloc, deixin-me que li formuli al conseller la pregunta, malgrat que ja s'ha produït la dimissió del director general de la Policia, respecte a les raons per les quals hem hagut d'esperar fins a aquest moment perquè es produeixi aquesta dimissió i les raons per les quals aquesta dimissió s'ha produït en aquest precís moment i no en un altre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, per un moment, al veure que vostès mantenien aquesta pregunta, quan tothom sap, doncs, que ahir al vespre, per una decisió personal, que jo respecto, el senyor Prat va presentar la renúncia al càrrec que ostenta, per un moment he pensat en aquelles paraules que em deia

qui el va precedir a vostè en la responsabilitat, el senyor Sabaté, va dir: «I prepari's perquè ve algú molt pitjor que jo exercint l'oposició.» Perquè em sembla, doncs, que un cop presentada la renúncia del senyor Prat..., no, no sé a què ve aquesta pregunta. (*Remor de veus.*)

Però no, sóc persona de mirar-me les coses molt en positiu, i li agraeixo en el fons que em doni l'oportunitat, doncs, d'expressar una qüestió, que ho vaig fer ahir en privat al senyor Prat, quan em va manifestar aquesta renúncia, que ho és per raons d'ordre personal, i que ho he tingut ocasió de dir en alguns mitjans de comunicació aquest dematí, que és agrair la lleialtat, el rigor amb què ha treballat, l'entrega que ha fet, en un càrrec públic d'alta complexitat el senyor Prat. I li agraeixo que em doni l'oportunitat de dir-ho en el mig d'aquest hemicicle, perquè des del primer fins al darrer segon que el senyor Prat ha exercit aquesta responsabilitat ha comptat –ha comptat en tot moment– amb el meu suport, amb la meua complicitat, amb el meu agraïment i ha comptat, evidentment, doncs, amb tot el meu suport.

Ell ha pres una decisió, que és de caràcter estrictament personal, així m'ho va manifestar el dia d'ahir, que jo no puc altra cosa que respectar-la, però sí que vull aprofitar l'avinentsa que vostè manté sorprenentment aquesta pregunta per deixar molt clar davant de tot l'hemicicle l'esforç que ha fet el senyor Prat, la responsabilitat, l'exercici lleial que ha fet en tot moment d'una responsabilitat que tots la sotmetrem, doncs, a judici, i és bo que hi hagi oposició, però que, en qualsevol cas, hauríem tots plegats de fer alguna reflexió de com tractem alguns càrrecs públics que estan ubicats en llocs tremendament sensibles.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Entenc, conseller, que vostè pagui la lleialtat amb lleialtat i amb la deferència de fer aquesta descripció de l'activitat de Manel Prat al capdavant de la Direcció General de Policia. I no es tracta de fer llenya de l'arbre caigut, ni molt menys, però crec que és oportú que una cambra com aquesta pugui fer una reflexió sobre el que ha significat el mandat de Manel Prat al capdavant de la Direcció General de Policia. I lamento dir-li que l'opinió de la majoria d'aquesta cambra, com crec que acreditada la mateixa dimissió del director general, no coincideix amb la seva i que, segurament, si polsèssim l'opinió de la majoria de la ciutadania de Catalunya, no coincideix tampoc amb la seva.

Miri, el full de serveis de Manel Prat no dubto que inclou alguns bons serveis, però n'inclou molts que qüestionen molt la seva capacitat per haver portat aquesta responsabilitat tan alta i tan delicada durant aquests temps.

No em referiré a tots i cadascun dels incidents que motiven que molta gent hagi pensat que no era la persona més adequada. També ho pensa molta gent dins del cos. Sap vostè que la interlocució dins del cos havia arribat a un punt en què era francament insostenible.

I, per tant, la dimissió de Manel Prat, no per esperada, deixa de ser inoportuna. I permeti'm que expliqui això, perquè és que el director general de la Policia s'equivoca fins i tot en el moment de dimitir, enmig d'una crisi com la que ha causat el desallotjament del centre social autogestionat de Can Vies. En qualsevol país, en qualsevol país del món, en un país normal, el director general de la Policia no dimiteix enmig d'una crisi com la que s'està produint en aquests moments en els nostres barris.

Senyor conseller, li dic això perquè espero que vostè faci una reflexió també sobre per què ha admès aquesta dimissió en aquest precís moment. I per això li preguntava que ens expliqués per què es produïa en aquest moment i no en un altre.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Home, francament, em reafirmo en el que li he dit abans, i encara amb més perplexitat –encara amb més perplexitat. Vostè clamava per la dimissió, i és molt respectable l'opinió que vostès tinguin, i ara diu..., ara que ha presentat la renúncia, que no ha estat ni una dimissió, ni un cessament, ara diu: «Escolti, és que no ho hauria d'haver fet.» On som? No val tot –no val tot– per fer política, no val tot, senyor diputat, i és indigne el que acaba de fer vostè amb aquesta intervenció. (*Aplaudiments.*)

I fem-nos tots plegats una pregunta perquè el tema és molt seriós, si el dia d'avui el que cal justificar és l'actuació de la policia davant dels esdeveniments d'ahir, tenim un problema molt greu com a societat i com a país.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques d'habitatge social i els desnonaments.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques d'habitatge social i els desnonaments (tram. 310-00301/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el drama dels desnonaments segueix sent una realitat diària. Catalunya continua sent el territori de l'Estat on es fan més desnonaments; les dades del Banc d'Espanya i del Consell General del Poder Judicial així ens ho indiquen. Quasi dinou mil desnonaments l'any passat, un 22 per cent del total de les execucions hipotecàries. A Catalunya també es produeixen desnonaments per no poder pagar lloguers, 23 per cent del total. Seguim sent també el territori més alt de l'Estat. Moltes famílies a Catalunya segueixen en risc de desnonament i, el que és més greu, sense possibilitat d'accedir a un habitatge amb uns preus raonables, més de 300.000 famílies.

Què pensa fer el Govern?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, just ahir el Govern de Catalunya aprovava el decret que fa possible el pla per a garantir el dret a l'habitatge, un pla d'una ambició que ha estat reconeguda en tots els sectors socials i també, espero, polítics, un pla d'una grandíssima ambició. Estem parlant d'una inversió de 480 milions a invertir en quatre anys, que sobretot prioritza l'agenda més social i que, en aquests moments, és vist per la ciutadania com el seu principal aliat. No és menor que l'any passat més d'1.300.000 ciutadans s'adrecessin a l'Agència d'Habitatge de Catalunya i ens demanessin orientació per atendre alguns dels seus múltiples problemes que poden tenir amb relació a l'habitatge.

En aquest sentit, per tant, senyor diputat, crec que, efectivament, la situació és molt greu, estem sortint d'una recessió econòmica duríssima, però que el Govern està donant resposta i, de fet, això ens distingeix respecte a les altres comunitats autònomes. Hi ha una dada que voldria que li quedés, senyor diputat, a diferència del que fan les altres comunitats autònomes, que només dediquen a polítiques d'habitatge el que els transfereix l'Estat, el Govern de Catalunya hem implementat mesures socials i mesures de promoció el sector de la construcció que, sense cap mena de dubte, són absolutament, incomparablement millors i més determinades que les que s'estan fent en el conjunt de l'Estat.

La presidenta

Per pregar la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jordi Terrades i Santacreu

Conseller, el problema té noms i cognoms, noms i cognoms de persones, de catalans i catalanes que pateixen

la desigualtat. Vostè em dirà, ja m'ho ha dit, que ja hi posa recursos; ja li adverteixo que li pensem fer un seguiment de la liquidació d'aquests recursos. De fet, el pla que vostè va presentar implica la meitat dels recursos que es destinaven a aquest mateix problema l'any 2009 i l'any 2010, han perdut tres anys a implementar aquestes mesures. Els ajuntaments de Catalunya, que estan en primera línia de la trinxera amb aquests problemes, han dit que la situació té un límit; també ens ho diuen les entitats del tercer sector social. Es queixen que la Generalitat els ha deixat sols davant de la problemàtica de la manca d'habitatge. Seguim sense tenir el fons social d'habitatge que en aquest Parlament tant li hem reclamat al Govern, procedent bàsicament d'immobles buits no ocupats i que són propietat de la Sareb o de bancs intervinguts. Els acords que vostè ens ha explicat que ha arribat amb algunes entitats bancàries o la mateixa Sareb no representen ni el 4 per cent dels pisos buits.

Gairebé tots els ajuntaments..., molts ajuntaments de Catalunya han pres la decisió de multar administrativament els bancs que tenen pisos buits i que porten més de dos anys buits. Vostès han aprovat un projecte, un avantprojecte de llei per gravar aquests pisos buits que nosaltres entenem que el que farà serà justament recolzar no la solució del problema, sinó les polítiques bancàries, amb multes ridícules i no dissuasives per arreglar la situació, per impedir posar ordre a la situació desesperada de moltes famílies i que només acabaran afavorint les polítiques financeres dels que sempre han guanyat.

L'instem a rectificar en el tràmit parlamentari...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

...aquest projecte de llei... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, l'any passat més de vuit mil ajuts d'emergència donats i concedits; més de sis-centes intermediacions fetes amb Ofideute que en el 60 per cent dels casos van acabar amb acord, van acabar amb acord i que, per tant, van fer possible dacions en pagament i evitar un conflicte més traumàtic; reajustaments dels nivells mitjans de renda que, si els comparem amb la situació que ens trobàvem el 2012, han suposat una millora significativa. Hem incorporat més d'un miler d'habitatges privats que amb la garantia del Govern s'han posat en el mercat de lloguer a disposició i, com li deia, enguany, de fet, en el quadrienni que va començar l'any

passat i fins al final de la legislatura invertirem 480 milions d'euros, en definitiva, per garantir el dret d'accés a l'habitatge. És molt o és poc, això? En tot cas, és la comunitat autònoma que estem fent més del conjunt de l'Estat, malgrat que l'Estat s'ha retirat discretament a l'hora d'ajudar-nos en això.

Vostè ens parla en aquests moments de desnonaments que s'estan duent a terme. Vol que li recordi quines eren les mesures que proposava l'aleshores ministra de la «vivenda» Carme Chacón, quan es garantia i es comprometia públicament en quinze dies a fer possibles els desnonaments? Vol que li digui per contrast el que estem fent el Govern de Catalunya per intentar evitar que aquestes situacions...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...traumàtiques es produeixin?

Moltes gràcies, senyor diputat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la internacionalització de la indústria i l'economia.

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de la indústria i l'economia (tram. 310-00305/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, des de l'any 2008 que estem patint una crisi molt important i que una de les moltes coses que ens ha posat de manifest aquesta crisi ha sigut que nosaltres estàvem utilitzant un model de creixement econòmic totalment equivocat. Un model de creixement econòmic que es basava, bàsicament, en la demanda interna i en dos sectors, bàsicament, que eren els serveis i el de la construcció. Amb un altre problema afegit, i és que teníem també un excés de finançament exterior. Quan aquesta aixeta del finançament exterior es tanca, esclata la bombolla, el nostre sistema financer entra en crisi i, evidentment, el consum intern cau i també, lògicament, l'activitat econòmica, sense parlar de tots els efectes socials que això ha tingut.

Vostè ha vingut diverses vegades aquí a la cambra per parlar-nos que necessitem aquest canvi de model econòmic i que un dels passos que s'ha de fer és donar molta més importància a la indústria del que s'havia donat, i això també està en línia de l'estratègia europea que ja diu que, com a mínim, l'any 2020 el PIB industrial hauria de suposar el 20 per cent de tot el PIB de la Unió Europea. Amb aquest indicador, sí que vull dir que estem pràcticament a punt d'assolir-lo ja en l'actualitat.

Però el que també és veritat és que no necessitem qualsevol tipus d'indústria, sinó una indústria que sigui capaç de generar valor i que aquest valor, bàsicament, l'aconseguirem si és una indústria intensiva en tecnologia i en innovació, i que és això el que li permetrà ser competitiva a nivell de tot el món, perquè avui dia el mercat no és el català, no és el de l'Estat espanyol, el mercat és el món i, per tant, el que hem d'aconseguir és que les empreses, les nostres empreses apostin cada vegada més per la internacionalització. Sabem que justament les exportacions, i també el sector turístic, han ajudat a apaivagar en aquests moments de crisi, doncs, una caiguda encara més forta.

Per tot plegat, aquest grup parlamentari voldríem saber quina és la valoració que fa el Govern, i vostè concretament, sobre la internacionalització de la indústria i de l'economia catalana.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Fel·lip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. I altres factors van haver-hi també en el model econòmic dels darrers anys que, segurament, ens va portar, evidentment, a cometre tots plegats excessos i a tenir avui un endeutament públic i privat, però també des d'una perspectiva política o de gestió. Forces polítiques que avui ens pregunten per la marxa d'empreses i d'indústries, quan van governar van posar totes les pegues al desenvolupament industrial del país i van generar moltes dificultats perquè poguéssim continuar apostant pel nostre sector fonamental, que és la nostra indústria.

En aquest sentit, deixi'm que faci una valoració de tot aquest esforç que estan fent les indústries catalanes. L'empresa catalana per la seva internacionalització està donant bons fruits i, en aquest sentit, el Govern de Catalunya continuarà ajudant, impulsant i generant les condicions perquè aquest esforç d'obertura i internacionalització, d'innovació, continuï sent una de les nostres esperances i confiança del futur. L'evolució de les exportacions el darrer mes i, per tant, la variació intermensual no té excessiva valoració, però sí que prop d'un 8 per cent d'increment de les exportacions el darrer trimestre, un 4 per cent d'increment amb relació al trimestre mateix de l'any passat i amb variació acumulada anual prop d'un 2 per cent d'increment que permet, d'alguna manera, valorar amb un món molt competitiu aquest esforç que estan fent les nostres empreses.

Si ho referenciéssim i ho relativitzéssim en funció del nostre producte interior brut o *per capita*, hauríem de dir que avui Catalunya a nivell europeu se situa a dintre dels *top ten*, és a dir que estaríem dintre de les deu economies industrials més importants en volum d'exportació sobre la nostra capacitat de regenerar riquesa, o la vuitena posició en volum d'exportació amb relació als habitants i la demografia que represen-

tem. I això avui contrasta amb el moviment que està havent-hi d'exportacions d'un cert alentiment a Europa. La Unió Europea mitjana creix molt menys que Catalunya, la resta d'Espanya, molt menys que Catalunya, França, Itàlia i els principals països avui de l'economia europea, el seu volum d'exportacions creix menys que l'esforç que està fent, ho repeteixo, l'empresa catalana.

Però no només exportacions, inversió estrangera, turisme estranger. Crec que aquest esforç que s'està fent per entendre el món i el mercat global i aquest esforç també de superar els costos de productivitat a partir de reduccions salarials, que hem fet tots, i de caiguda de beneficis empresarials, que hem fet tots, també avui ha d'orientar-se cap a una millora de la innovació, de la qualitat, de l'excel·lència, i això és el que ens està portant, crec, a les empreses catalanes a guanyar mercat i a continuar fent aquesta obertura de la nostra economia amb un èxit esperançador per a la nostra evolució i recuperació econòmica.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la representació catalana al Consell d'Europa en matèria d'educació.

Pregunta

al Govern sobre la representació catalana al Consell d'Europa en matèria d'educació (tram. 310-00306/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, des del passat mes de gener vostè assisteix com a representant de les comunitats autònomes al Consell de Ministres d'Educació de la Unió Europea. Aquesta és una bona oportunitat per tal de situar de ple Catalunya en l'horitzó de l'Europa 2020. A més, és destacable el fet que vostè hi intervingués parlant en català, com de fet també va fer el conseller Mascarell fa unes setmanes a Brussel·les. Ens sembla una bona manera més de reclamar la presència de la nostra llengua a les institucions europees.

La Unió Europea aborda la problemàtica del fracàs escolar a través de l'estratègia 2020, on es fixen objectius concrets que han de permetre l'assoliment d'una economia intel·ligent, inclusiva i sostenible. De fet, des de la passada legislatura el seu departament ha desplegat un pla de foment de l'èxit educatiu, una veritable ofensiva de país, fonamentat en mesures diverses per millorar els resultats escolars i el nivell formatiu de les noves generacions. Europa és, en aquest sentit, un molt bon banc de bones pràctiques educatives i ens cal buscar sinergies amb els països més avançats en aquest camp. Molts països europeus, sobretot els nòrdics, són model·lics pel que fa als resultats dels seus respectius sistemes educatius. Es tracta de models molt estables des de la perspectiva legislativa i centrats en l'aprenentatge per competències bàsiques i la potenciació de

la formació inicial del professorat. Catalunya s'enca mina, de fet, decididament cap a aquest model d'èxit. Espanya, amb la recent aprovació de la LOMCE, se n'allunya a marxés forçades.

Entenem des del nostre grup que aquesta és una bona oportunitat per tal de poder assolir i abordar la corres pondència amb els objectius de l'Europa 2020, abordar-ne temes que vostè ha situat com a claus del seu departament, com les competències bàsiques, la formació professional dual, la *blended learning*, la formació inicial i permanent del professorat i el multilingüisme.

Per tot plegat, honorable consellera, voldríem saber quina és la valoració que vostè fa sobre el semestre de representació catalana al Consell de Ministres d'Educació de la Unió Europea.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, doncs, realment ha estat una valoració –tancat ja aquest període– molt positiva. Hem pogut constatar com l'ofensiva d'èxit escolar que el Govern va aprovar i està aplicant està en plena sintonia amb les directrius i les polítiques que s'apliquen a Europa en l'horitzó 2020. Identificar els punts neuràlgics de les polítiques educatives per fer front als reptes i tenir ben dissenyades les estratègies dóna seguretat i avala la política que estem portant a terme.

I aquesta és una afirmació que la podem fer després d'haver participat en dotze reunions de treball i en dues sessions del Consell de Ministres. Aquesta participació no es pot entendre si no ens situem en uns acords d'una època en què es creia que les autonomies podien tenir polítiques pròpies i que nosaltres mateixes ens podíem representar davant d'Europa, i no en el marc d'una política actual del ministeri, i per tant del Govern espanyol, en què s'ofega la possibilitat de tenir polítiques pròpies.

Però, bé, amb aquest marge que ens queda, hem pogut no només intervenir en català, que sempre és un gran honor i posa de manifest que, per a la nostra llengua, molt millor Brussel·les que Madrid, perquè jo a la conferència sectorial mai ho he pogut fer... Per tant, ha quedat ben clar que la nostra llengua té aquest gran paper i aquestes grans possibilitats.

Però, pel que fa als punts clau de les conclusions que han quedat escrites tant en l'informe de l'ambaixador adjunt a la representació espanyola al Consell com en el mateix Consell de Ministres, ha quedat clar que en formació del professorat el gran repte és com actualitzar els continguts d'aquesta formació i les capacitats digitals dels futurs mestres; en l'àmbit del multilingüisme, que preocupa tant tots els estats, de com mesurar l'aprenentatge de les llengües, s'han defugit en tot moment percentatges i hores, i s'ha acordat valorar-ho en

funció dels resultats en el marc europeu de referència, i el gran aval a la formació dual pel que fa a les polítiques d'ocupació de joves i formació professional.

Però, a més a més, hem pogut també constatar el caràcter pioner de Catalunya. Quan Catalunya pot i té força, perquè en té molta, per exercir les seves pròpies polítiques, com en les formacions transfrontereres, que ja no són només presencials, com ho eren els Erasmus, sinó també digitals, veure el caràcter precursor de la Universitat Oberta de Catalunya i les polítiques que a través de l'Institut Obert de Catalunya fem amb *blended learning*...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...que va representar una proposta de molt interès per al Consell.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Pla per al dret a l'habitatge.

Pregunta

al Govern sobre el Pla per al dret a l'habitatge (tram. 310-00307/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, és evident, tal com acaba d'exposar, que s'estan prenent importants mesures pel que fa a l'habitatge per part del Govern, ateses les circumstàncies que estem patint, circumstàncies socioeconòmiques en què ens trobem, amb l'objectiu prioritari sempre d'ajudar les famílies que més pateixen, amb l'objectiu principal d'ajudar a evitar l'exclusió social residencial, i també treballant per la reactivació del sector de l'habitatge.

Donada aquesta importància, ja va anunciar en aquest plenari que s'estava treballant pel nou Pla per al dret a l'habitatge, i també va presentar les línies d'actuació principals. A la vegada, va anunciar que es destinarien 258 milions d'euros en quatre anys a polítiques socials d'habitatge, per desplegar les mesures establertes al pla, i que en total serien més de 400 milions d'euros, com ara mateix ens ha recordat.

Des de llavors el Govern ha estat treballant per tal d'establir mesures destinades a polítiques socials d'habitatge, atesa la necessitat d'actuar eficaçment per donar resposta a les famílies amb menys recursos, que pateixen, i tractant de crear nous ajuts econòmics d'urgència especial, com són els ajuts per a aturats de llarga durada, els ajuts per a les famílies que han patit un llançament o la creació de la Mesa per a l'Adjudicació d'Habitatges en casos d'emergència, de l'Agència Catalana de l'Habitatge.

Sabem, a més, que el Govern de la Generalitat està realitzant aquests esforços per a mantenir les polítiques d'habitatge pràcticament sol, ja que des de l'Estat no s'està col·laborant en aquest sentit, atès que les aportacions de l'Estat han disminuït: han passat, des de l'any 2009, de 131 milions d'euros als 9 del passat any 2013; per tant, hem tingut una reducció del 93 per cent quant als recursos. També sabem que el Govern de l'Estat fa un any i mig que va aprovar el Pla estatal de l'habitatge 2013-2016, i a dia d'avui encara no s'han signat els convenis amb les diferents comunitats autònomes, tampoc amb el nostre país, i per tant no podem desenvolupar aquelles polítiques d'habitatge tan necessàries a dia d'avui. Per tant, els esforços els estem fent absolutament sols, a diferència d'altres comunitats, com també ens ha exposat anteriorment.

En aquest sentit, conseller, i atesa la importància de les polítiques d'habitatge i de les mesures que hem de prendre amb relació a l'habitatge, i també el fet que ahir el Govern va aprovar el nou Pla per al dret a l'habitatge, li voldríem demanar des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió que ens expliqués quins són els objectius i actuacions principals que contempla aquest nou Pla per a l'habitatge de Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bàsicament, perquè els ciutadans que ens escoltant ens entenguin, ens hem de proposar aconseguir tres objectius.

En primer lloc, sense cap mena de dubte, evitar la pèrdua de l'habitatge. I aquí és on comprometem la major part dels nostres recursos. Vostè ho ha xifrat en 258 milions d'euros, efectivament, però de fet complementarem, si és necessari, aquesta partida pressupostària.

En segon lloc, garantir tant com ens sigui possible que les condicions d'accés a un habitatge siguin al màxim d'assequibles. I en aquest sentit encara fa just un mes i mig el Govern de Catalunya va aprovar, en una reunió del seu consell executiu, la reducció dels preus mitjans d'accés al nostre parc públic d'habitatges. Per tant, segon objectiu: aconseguir que, tant com puguem, el preu sigui al màxim d'accessible. He recordat en la primera intervenció com en aquests moments estem en una mitjana d'entre 175 euros el mes i 250 euros el mes; una rebaixa molt significativa.

En tercer lloc, hem d'aconseguir incorporar tant parc d'habitatge privat com puguem en el mercat de lloguer, amb mesures d'estímul –la Llei de l'impost sobre els pisos buits és una mesura–, però també amb les garanties que el Govern de Catalunya donem a aquells ciutadans que tinguin un habitatge privat tancat i que, si tenen les degudes garanties, s'atreixin, gosin incorporar-lo en el mercat. En aquest sentit, el paper que estan jugant els ajuntaments és rellevant, és important. Però, en tot cas, vull subratllar que el Go-

vern de Catalunya garanteix al final que quan un ciutadà ens ajuda a dinamitzar el parc d'habitatges per al lloguer, doncs, té el recolzament, la protecció del Govern de Catalunya.

Jo vull subratllar un aspecte que vostè també l'ha dit en la seva intervenció, i és que estem fent aquestes polítiques, n'hem fet una absoluta prioritat per ordre del president del Govern, malgrat la retirada de l'Estat. I, en aquest sentit, que d'aquests 258 milions només 32 en tot el quadrienni els aportí l'Estat hauria de ser motiu, eh?, jo crec, de preocupació, gairebé diria de rubor, en altres àmbits de Govern i de responsabilitat. De totes maneres, però, no fallarem a la ciutadania, i estem convençuts que en aquest quadrienni haurem pogut arribar i resoldre problemes a 600.000 ciutadans. A mi em sembla que aquesta és una dada que sense cap mena de dubte, segur que des d'alguns punts de vista serà insuficient, però que també ens pot reconfortar, perquè constatem que és una absoluta prioritat garantir l'accés social a l'habitatge en condicions favorables, especialment per a la gent més senzilla d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els preparatius per convocar el referèndum.

Pregunta

al Govern sobre els preparatius per a convocar el referèndum (tram. 310-00310/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Honorables consellers de les províncies de Barcelona, Girona i Lleida –no puc saludar cap conseller de Tarragona, perquè no en tenen–, ben volgut conseller, divendres vivíem l'últim capítol d'aquest anomenat «procés», que era l'anunci de l'adquisició d'unes urnes de cartró. Vostès han aprofitat una crisi econòmica i el patiment de la gent per buscar un culpable a Espanya i per oferir una drecera, que és el procés, per eliminar tot el que significa Espanya de Catalunya. Bé, el procés és mort, ni tan sols Esquerra Republicana hi creu. Quan els van oferir vostès anar en una llista conjunta a les eleccions europees van mirar les enquestes, van dir: «Ara no toca» i van prioritzar les eleccions municipals, que és el seu nou objectiu. Però vostès hi insisteixen.

La meua pregunta és: en què beneficia la gent que està patint, que té problemes a Catalunya, la seva insistència agònica en un procés que està abocat a la frustració?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustríssim diputat, el que sí que li puc dir és el que està més viu: és aquest sentiment democràtic, arrelat, de Catalunya de voler decidir d'una manera col·lectiva el seu futur. I això vol dir la necessitat d'una democràcia forta, que ens permeti, com li deia, poder afrontar d'una manera col·lectiva els reptes de futur. I el Govern està compromès amb la qualitat democràtica, amb la transparència, amb el bon govern, amb aquests valors que donaran resposta a aquest sentiment democràtic, legítim, del poble català.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Bé, respectant el sentiment d'una part dels catalans, perquè no tots comparteixen el sentiment, el que sí que compartim tots, doncs, és el patiment de molta gent. Vostès tenen quasi totes les competències per ajudar les persones, són la segona comunitat autònoma en pressupost *per capita* d'Espanya i, en canvi, ens castiguen a la cua en sanitat, ensenyament i serveis socials. I ho decideixen vostès, ningú els posa cap pistola al pit perquè ho decideixin. Aproven vostès el pressupost així, i és el que els ciutadans hem d'aguantar.

La pregunta és: seguiran vostès perdent el temps amb el procés? És que altres comunitats autònomes ja no estan fent retallades. Som l'única..., són vostès els únics que no paguen les catorze pagues dels funcionaris, per exemple. Tenen uns endarreriments en els pagaments pitjors que ningú altre. Són vostès el pitjor govern autònom. I insisteixen en un procés que està abocat a la frustració, perquè suposo que no saben què fer amb totes les competències que tenen. Convergència i Unió governa més PIB català que el senyor Obama PIB americà. Vostès tenen un munt d'eines, i no ho estan fent. Potser no saben fer-ho. No sé si és que el procés els ha cegat i estan entestats en un procés, però després..., hi ha vida més enllà del procés. La gent està patint i necessiten ajuda, necessiten un govern que governi per a ells, que creï ocupació, que millori l'ensenyament, que tinguem la sanitat millor finançada d'Espanya, i no com ens tenen vostès.

Pensen seguir insistint en la frustració i un procés fracassat?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, el que espero que tots compartim és el principi democràtic, i això significa escoltar i això significa deixar que el poble parli. Vostè ha

fet aquí un exercici..., jo crec que no es deu haver as-sabentat que s'ha acabat la campanya electoral. Vostè n'ha dit de molt grosses, ara; però és que jo crec que ni vostè s'ho creu. O és que vostè es creu que tenim les eines necessàries? O és que vostè es creu que fem aquests ajustos perquè sí, per voluntat pròpia? O vostè es creu encara que la Generalitat fa guardiola? Vostè s'ho creu? A mi em sembla que és d'un cinisme –perdoni'm que li ho digui– absolut la seva intervenció aquí. Vostè nega la major, vostè nega aquest ofec de l'Estat a Catalunya, vostè nega tots els instruments que tenim d'autogovern, i ens els retallen. I vostès callen, i vostès no diuen res, i vostès amaguen el cap sota l'ala.

Per tant, jo el que li demano és que ens deixin treballar, és que deixin que el Govern pugui desenvolupar les seves responsabilitats i, sobretot, que comparteixi aquest principi democràtic i que ens permeti fer una democràcia més forta. I que facin com fan altres països. Miri el Quebec. El Canadà escolta el Quebec, el Regne Unit escolta Escòcia. La portaveu de la Comissió Europea deia darrerament que calia escoltar la veu de Catalunya. Vostès són els únics que no volen escoltar. I necessitem, com li deia, una democràcia forta. I una democràcia forta significa observar la realitat, i significa discutir, i significa dialogar, i significa escoltar; en definitiva, necessita i significa decidir.

Per tant, no pateixi: el que vol el poble català és exercir aquest dret...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...democràtic per tenir un futur millor, i tot estarà a punt.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La següent pregunta és sobre la campanya electoral de les eleccions al Parlament Europeu.

Pregunta

al Govern sobre la campanya electoral de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 310-00311/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, el Govern ha garantit el dret democràtic de tots els partits a fer la seva campanya lliurement i sense coaccions en les passades eleccions al Parlament Europeu?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí; la resposta és: meridianament sí. El Govern el que ha fet és compatibles l'exercici dels drets de participació, en forma de campanya electoral, evidentment, i també l'exercici del dret de reunió, que també és de participació, si escau, en forma de manifestacions. Per tant, la resposta és que sí.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Durant aquesta campanya electoral, el Partit Popular de Catalunya ha patit més de vint actuacions on se'ns ha agredit, se'ns ha insultat, se'ns han mofat, se'ns ha coaccionat, s'ha intentat evitar i condicionar la campanya electoral del Partit Popular amb una clara intencionalitat política. Aquest fet, per si sol, hauria de merèixer la reprovació de tots els demòcrates. Des del Partit Popular diem «prou» i manifestem que no estem disposats a rebre més insults i agressions per defensar les nostres idees, per defensar la democràcia. El Departament d'Interior és qui havia de garantir els nostres drets i la nostra seguretat i vostè, conseller, no ho ha fet.

Anem a l'acte de Vilanova i la Geltrú. Miri, a les set de la tarda, abans de començar, en presència d'agents dels Mossos d'Esquadra es va llançar grava als vehicles que arribaven, un primer indici; va transcórrer tot l'acte i passades les vuit de la tarda el dispositiu no estava ni preparat ni ben planificat perquè sortís ni el vehicle on anava el ministre ni perquè sortissin els assistents a l'acte. Les unitats ARRO varen tenir una actitud passiva i s'ho miraven, per culpa dels seus comandaments. On estava el màxim comandament del cos, el senyor Traperó, i què feia en aquells moments? A diferència de la Policia Local de Vilanova i la Geltrú i els agents dels mossos de la comissaria de Vilanova, que sí que van actuar. Aquesta és la gran diferència, i a qui felicitem. Però ja bastant després de tots aquests fets un segon vehicle on anava un assistent en aquest acte va ser encerclat i colpejat salvatgement, i vostè d'aquest incident no n'ha parlat.

Sap, conseller, vostè em contestarà el que li han explicat, i jo li estic explicant el que hem viscut, i aquesta és la gran diferència. Jo estic convençut que si aquest assetjament hagués ocorregut al president de la Generalitat o a un acte electoral de Convergència i Unió la resposta dels Mossos d'Esquadra hauria estat ben diferent.

Per cert, conseller, vostè parla de la dimissió del director general de la Policia. Si ho feia tan bé, si era tan lleial, per què ha dimitit? La seva explicació, conseller, és realment inversemblant i ratlla el ridícul. Conseller, vostè ha dit, i ho ha repetit als mitjans de comunicació: «Tenim un problema si avui qui s'ha de justificar és la policia», i té raó, té tota la raó, però avui constatem, i li ho diem, avui constatem els primers efectes de les noves polítiques d'ordre públic que van pactar Esquerra Republicana i Convergència i Unió, i aquesta és la seva

responsabilitat. Avui Esquerra Republicana ha acabat amb l'herència...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

...del conseller Puig.

La presidenta

S'ha acabat. (*Remor de veus.*) Té la paraula per respondre l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller de d'Interior

Sí, moltes gràcies. El que li he dit és el que hem fet exactament, i hem fet fer compatibles aquests dos drets, el de la campanya electoral i el –també– de la protesta, i de protestes n'hi ha hagut per tots els partits –n'hi ha hagut per tots els partits– i, per tant, compte amb fer determinats judicis.

Miri, al llarg de la campanya s'han fet 1.106 actes, dels quals ha tingut coneixement i informació el Cos de Mossos d'Esquadra, 194 dels quals eren, doncs, del Partit Popular, i a tots ells –a tots ells– hi ha hagut la presència policial, i tots ells s'han pogut desenvolupar –tots ells, subratllat–, s'han pogut desenvolupar amb normalitat. I si vol elevar a categoria els incidents, que vaig condemnar des del primer moment trucant en primer lloc a la senyora Alícia Sánchez-Camacho, en segon lloc vaig parlar amb el senyor ministre Fernández Díaz, i també amb el senyor Montoro. Jo crec que no ho hem de treure de context, perquè el que va passar, i m'hi reafirmo, és, senzillament, que hi va haver un element que no es va seguir tot allò que havíem dit, no van esperar l'arribada d'una unitat d'ARRO de reforç, no van advertir que sortien i van sortir en una direcció diferent de la que des del Cos Nacional de Policia s'havia comunicat pels mossos. I això és el que va passar.

I jo no en vull treure lectures possibles, perquè lamento que hagués passat això, perquè el nostre compromís és, com li he dit abans, fer possible que tothom pugui expressar-se i el nostre compromís com a Govern i com a Departament d'Interior és que vostès i qualsevol altre grup d'aquesta cambra, fins i tot aquells que són extraparlamentaris però que concorrien a les eleccions, ho poguessin fer amb tota normalitat. I el que li he llegit no és una dèria del Departament d'Interior, compatibilitzar, evidentment, el dret a fer la campanya electoral amb l'exercici del dret de reunió i manifestació que hi ha d'haver.

I és veritat que hi han hagut *escraches*, i és veritat que hi ha hagut pressions en determinats actes, però el que li he llegit és una sentència del 9 de febrer del 2009 del Tribunal Constitucional. I això és el que hem fet: garantir que vostès poguessin fer els actes, i els han pogut fer tots, i els honora el fet. És a dir, jo he rebut trucades del ministre Fernández Díaz, en un acte, si no recordo

malament a Blanes, agraïnt el rigor i la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, com els he rebut d'altres grups d'aquesta cambra, l'agraïment, i l'he traslladat al Cos de Mossos. Ara, no elevem a categoria un acte que, en primer lloc, el que vam fer és una condemna; en segon lloc vam fer les detencions i identificacions oportunes i posar-ho en coneixement del poder judicial, i, en tercer lloc, si es va esdevenir allò que es va esdevenir és perquè no es va fer tot allò que hauríem d'haver fet, que és, fonamentalment, esperar que arribés aquesta unitat que estava en camí. Això vol dir que estàvem amatents, i amatents a allò que vostès necessitaven per poder fer l'acte, es va sortir en una direcció diferent de la que s'havia dit i es va sortir sense haver-hi...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...i aleshores no en traguem conseqüències... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la gestió, l'explotació i l'anàlisi de les dades i la informació sanitària del sistema de salut.

Pregunta

al Govern sobre la gestió, l'explotació i l'anàlisi de les dades i la informació sanitària del sistema de salut (tram. 310-00302/10)

La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Doncs, com tots vostès saben el Departament de Salut té bases de dades on es descriuen, d'alguna manera es recullen tots els actes d'assistència sanitària per a tots els ciutadans. La nostra pregunta és, en el marc del projecte Visc+, aquestes dades es podran gestionar i es podran explotar per alguns agents que col·laboren en el sistema de salut, entre altres, agents privats. Hem llegit el projecte; per tant, doncs, ja sabem quins motius diuen que fan servir al voltant d'aquesta contractació. Els motius són: la transparència, modernització, eficiència, donar més valor a aquestes dades... La pregunta concreta és, en què consisteix realment aquesta explotació i aquesta gestió per part dels agents privats de les nostres dades mèdiques?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputada, aquest és un projecte emmarcat dins de l'estratègia europea Horitzó 2020, que està en elaboració, i que no es tracta de gestionar dades sinó que es tracta de generar informació en un mitjà de salut per millorar tres coses: la transferència de les dades recents de la pràctica clínica, crear una cultura de transparència superior a la que tenim i millorar els serveis sanitaris afavorint el *benchmarking* entre els centres sanitaris.

La presidenta

Per pregar la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, llavors, de la seua resposta hem d'intuir que no hi haurà comercialització de les dades, aquestes dades que en teoria només han de servir per transferir coneixements. Doncs bé, li llegirem el literal, el literal del projecte Visc+, on diu que «es busca crear un model que permeti facilitar grans quantitats de dades entre altres agents, a professionals, a personal investigador, a gestors, a organitzacions sanitàries, a empreses, a centres de recerca, a centres tecnològics, a empreses de tecnologia sanitària, sense posar restriccions a la comercialització».

Com bé advertia PricewaterhouseCoopers en un informe en què vostè també hi participava, un informe de 2011, *Diez temas candentes de la sanidad española*, doncs, ja creaven aquest *open data* en salut, literalment, la flexibilització i, per tant, la comercialització de les dades sanitàries, i apellaven que no hi hagués cap tipus de restricció respecte a l'ús comercial. Veiem que, a més a més, el perjudici que es pot causar va molt més enllà del tema de la confidencialitat; vostè apellava a la transparència europea, doncs, la pregunta és: la transparència europea no té límits? La confidencialitat de les dades personals que cedim respecte a la nostra història privada pot vendre's per a fer un ús que no sabem ben bé quin ús serà? El Govern no té deure de planificació i, per tant, de millora en la salut dels ciutadans? Com vol competir, en aquest sentit, amb la privada venent les nostres dades? I com està passant a Anglaterra, on des de març ja es poden vendre historials clínics, de fet, la màxima compradora és Bupa, una asseguradora, doncs, allà es prometia un rastre d'auditoria perquè les persones sabessin on van a parar els seus historials clínics, que no s'ha complert, allà també els anglesos ja diuen que no saben ni on, ni qui, ni per a quins usos s'estan venent les seues històries clíniques. Per tant, pregunta concreta li fèiem, garanteix el conseller que no es podrà...

La presidenta

Senyor diputada...

Isabel Vallet Sánchez

...vendre –perdó, ja acabo–, no es podrà comprar informació... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, il·lustre diputada, l'obsessió en política fa perdre l'objectivitat i la racionalitat. Vostè fa una interpretació absolutament esbiaixada d'allò que diu –d'allò que diu–, perquè vostè parla d'informació i, en canvi utilitza dades. No és el mateix dades que informació. Per tant, aquest és un projecte que està en l'empenta, si s'ho mira amb una certa objectivitat i una mica lluny de l'obsessió, està dins del document de la Unió Europea que és *Redesigning health in Europe for 2020* –redissenyar la salut a Europa al 2020–, que defineix cinc recomanacions.

Una primera recomanació, com li deia abans, és transferir el resultat de recerca a la pràctica clínica, la informació necessària per poder avançar en recerca, per poder millorar l'atenció i la solució a les patologies de les persones, crear una cultura de transparència per als ciutadans i per als professionals i millorar els serveis sanitaris afavorint el *benchmarking* entre els centres sanitaris. Aquesta obsessió que tenen que tota la dinàmica humana del món és mercantil i tot és mercantilització jo crec que els fa moltes vegades esbiaixar les observacions clares i els beneficis que comportaran això.

A més a més, això ens ha de permetre obtenir recursos dels fons Feder europeus que requereixen com a requisit la col·laboració públicoprivada buscant inversió en tecnologies de la informació, que és el canvi que fan els fons Feder de passar d'inversió en equipaments, d'inversió en estructures físiques a inversió en tecnologia. Això és el que volem per al desenvolupament de la recerca al nostre país, de la salut pública al nostre país i de la millor atenció sanitària dels nostres ciutadans. I com no pot ser d'una altra manera, aquest projecte, quan estigui desenvolupat i dins de l'àmbit de la nostra compareixença en recerca, l'explicarem a la Comissió de Salut d'aquesta cambra.

Per tant, jo li garanteixo, a més a més, que parlem d'informació i que totes i cada una de les dades que s'utilitzin per generar aquesta informació seran dades anonimitzades en un entorn segur, que és el que ens requereix la Unió Europea i el que nosaltres, òbviament, no podem deixar de garantir i garantirem.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el desmantellament de les taules del Multireferèndum 2014 (tram. 317-00177/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, president. Dues prèvies. Senyor Boi Ruiz, és obvi que estem obsessi-
nats en la justícia social, en els serveis públics univer-
sals, i també que les preguntes siguin respostes. Segon-
na referència ineludible avui, cada cop que sentim el
nom de Manel Prat sentim un altre nom que és Ester
Quintana. El conseller Espadaler ha dit que dona tot
el suport i que blindava al senyor Manel Prat tot el su-
port institucional, i qui requeria el suport institucional
absolut era Ester Quintana, que dinou mesos després
encara no sap per què està cega d'un ull, i és obvi que
va ser munició policial, negar-ho és negar la major en-
cara avui, i aquest és el drama d'aquest país.

Segona, i tercera, i aquí va la pregunta, tercera ressa-
ca fonda de la festa de la postdemocràcia en tot just
quaranta-vuit hores: urnes retirades a una protesta,
a una iniciativa civil i social que era el multireferèn-
dum; desallotjament i enderrocament de Can Vies, in-
comprensible, una decisió política suïcida, i anunci del
desallotjament de cent quaranta-sis famílies al bloc de
Salt, a iniciativa de la PAH, defensades per la PAH de
Sabadell, on al conseller Vila també se li gira feina, i
esperem que estigui a l'alçada de la PAH i no a l'al-
çada del Sareb. Multireferendum que va patir la per-
secució, el desmantellament de les taules; cinc-centes
persones identificades, cent quaranta-sis actes per de-
licte electoral i deu denúncies per desobediència per
posar urnes.

La vicepresidenta ha parlat de legitimitat democràtica,
del disseny democràtic arrelat i fort a la nostra societat
i de qualitat democràtica. El parer de la CUP és que
l'única normalitat democràtica del passat diumenge
va ser precisament que es desmantellessin les taules
del multireferendum. Quina és l'opinió al respecte del
president de la Generalitat. Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo la-
mento que s'hagués d'actuar d'aquesta manera, per-
què, com vostè comprendrà, un govern que està com-
promès perquè la gent pugui anar a votar a través de
consultes, doncs, ho està en totes les seves dimensi-
ons. Ara bé, vostès deuen recordar que jo he intentat
sempre explicar que les coses no només s'han de fer,
fer-les està molt bé, però, a més a més, s'han de fer bé,
perquè fer-les pot portar a aquestes situacions. Si es
fan bé, doncs, pot portar a una situació millor. Fer-les
de qualsevol manera, i ho dic amb el respecte, doncs,
pot obligar a aquestes actuacions, sobretot quan has
de complir determinades resolucions que són d'estricta
compliment. I deixi'm dir-li que, a més a més, no és
agradable per a un Govern que promou consultes i una
lleï de consultes haver de fer que la policia, doncs, ac-
tuï. I reflexionin vostès també quan parlen d'això si
val la pena posar les institucions catalanes en aquesta
disjuntiva d'haver d'actuar..., vaja, en aquesta actuació

d'haver d'actuar... Sí, és clar, en aquesta obligació
d'actuar quan això si es fa d'una altra manera es pot
fer millor.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Òbviament que el posem en la
disjuntiva de triar democràcia o imposició, perquè el
que no es diu és que el multireferendum no va tenir
tutela judicial efectiva, perquè tot es desferma quan el
PP a les dotze del migdia ordena a tots els seus apode-
rats denunciar les taules, i a partir d'aquí es fa un des-
mantellament de les taules per ordre política del PP, i
els documents estan publicats.

Dit això, què ha fet malament el multireferendum?
Què va fer malament el referendum, la consulta social
pel deute extern l'any 2000, amb més de mig milió de
vots recollits, també, en una jornada electoral? Quin
incident electoral ha provocat el referendum? No n'hi
ha cap! I això ho acreditarà la justícia. Això sí, un cop
ja hagi passat el desmantellament tècnic i polític d'una
iniciativa que l'únic que reivindica és més democrà-
cia i...

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

...de major qualitat.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Que el PP, diu vostè,
actuaria així, vostès ho havien de tenir descomptat.
No estem parlant dels angelets en el cel, estem parlant
d'una altra cosa, no?

I, després, què s'ha fet malament? Doncs, escolti'm, no
s'ha fet malament la voluntat d'anar a votar. Jo aquesta
la defenso absolutament. Li ho dic, a mi em sap molt
greu que finalment s'hagués d'actuar d'aquesta mane-
ra. Què s'ha fet malament? Simplement, fer-ho coinci-
dir amb unes eleccions europees. Fet d'una altra ma-
nera, hauria sigut perfecte i s'hauria pogut votar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç, en clau d'autocrítica, del primer any i mig de legislatura (tram. 317-00176/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, es compleix, pràcticament, any i mig des del seu segon mandat al capdavant de la Generalitat i hi arribem amb un balanç francament negatiu des del nostre punt de vista de la gestió. Hi arribem amb una llei electoral inexistente, novament; hi arribem amb imputats per corrupció política en els escons d'aquest Parlament –alguns del seu partit, també, senyor Mas–; hi arribem amb un atur que, tot i que algú hi vulgui veure *brotes verdes*, també aquí, a Catalunya, és molt dramàtic per a moltes famílies a Catalunya; hi arribem amb una situació sense una reforma del Servei d'Ocupació a Catalunya, que és qui hauria d'impulsar les polítiques d'ocupació actives a Catalunya; hi arribem, en definitiva, senyor Mas, amb un fracàs en la gestió i, això sí, amb una obsessió única, que és fer un referèndum separatista i separar-nos d'Espanya i de la resta d'Europa.

Jo li pregunto, senyor Mas: hi ha algun punt d'autocrítica en aquest balanç d'un any i mig en el seu Govern? Vostè creu que haurien de corregir alguna cosa, vistos els resultats que converteixen el seu soci de govern en president *in pectore*? Vostè creu que hi ha alguna cosa que hagin fet malament? Pensen rectificar alguna cosa en aquesta no-gestió i en aquesta obsessió només per separar-nos de la resta d'Espanya i treure'ns d'Europa?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, dit així, genèricament, em costa de respondre-li. Miri, nosaltres ens equivoquem gairebé cada dia. Fixi's. Em sembla que més clar i amb més modèstia no es pot dir. Ens equivoquem molt. Vostès segurament no s'equivoquen mai. Però, bé, nosaltres sí; nosaltres som absolutament humans, ens equivoquem moltes vegades.

Ara, digui'm alguna cosa en concret que jo li pugui respondre en concret, perquè aquesta acusació genèrica de vostès «no fan autocrítica?»... Doncs, en fem cada dia, nosaltres, d'autocrítica! I de tots els errors que cometem, que en cometem, intentem aprendre'n lliçons i intentem esmenar-los. Ara digui'm vostè: «Miri, això en concret.» Doncs, miri, doncs, això en concret... Per exemple, vostè ha citat el tema de la llei electoral. Vostè creu que se li pot atribuir al Govern, aquesta responsabilitat? No és del Parlament? I el seu, no? El seu grup no hi té res a veure? Deuen ser tots els grups, no, que hi tenen alguna cosa a veure? Tots, ab-

solutament tots! Per tant, això no deu ser un problema només del Govern, no?

El tema de l'atur? Doncs, efectivament, és un gran problema, grandíssim problema, el més gran que tenim. Ara, escolti'm, hem passat dos o tres anys molt durs, encara segueix sent molt dur, però per primera vegada –vostè m'ho reconeixerà– hi ha una mica més de llum, perquè, després d'onze mesos de disminuir l'atur a Catalunya, vol dir que hi ha una mica més de llum. No es poden aixecar les campanes al vol. Efectivament. Però li estem començant a donar la volta, senyor Rivera. I vostè se n'hauria d'alegrar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Miri, senyor Mas, li he dit diverses coses. La llei electoral és el que vostè va prometre en el seu debat d'investidura i és el seu grup qui governa i qui té majoria, juntament amb Esquerra, i és el seu grup qui porta trenta-tres anys impeding la llei electoral.

Senyor Mas, vostè no ha fet un pla industrial, que li ho hem reivindicat des d'aquest grup moltes vegades; no hi ha pla industrial, no tenen vostès més plans que separar-nos d'Espanya i treure'ns d'Europa.

Senyor Mas, vostès no han fet una reforma del Servei d'Ocupació, que ho portava Convergència fa set anys en el programa electoral, i porten més de, president, quatre anys governant i no ho han fet.

Li estic dient coses concretes contra l'atur, contra la corrupció... Vostès diuen de fer un pacte contra la corrupció... Si tenim aquí asseguts els de la ITV, els del cas Clotilde i els de no sé «quantos»! Senyor Mas, aquesta no és la lluita contra la corrupció, això és l'empata de la corrupció. Per tant, li estic dient coses concretes i li estic dient si vostè fa autocrítica.

I, finalment, senyor Mas, el seu soci de govern. Vostè va començar com a president amb un soci i avui sembla el president *in pectore*, el que ni governa ni fa oposició, el senyor Junqueras, i vostè, el soci! Sembla al revés! I, si no, miri les urnes.

Per tant, senyor Mas, pensa vostè fer autocrítica o seguirà sent a partir d'ara el soci de Junqueras, el senyor que vol fer vagues per paraitzar l'economia catalana, que vol pujar a un balcó per declarar la independència contra la Constitució i l'Estatut... És que sembla vostè que vagi a remolc del senyor Junqueras i de la seva inactivitat, a l'oposició i al Govern. Per tant, ni hi ha Govern ni hi ha oposició.

Jo li pregunto: pensa vostè fer autocrítica, rectificar, intentar tendir ponts amb la resta de grups, treballar pel que preocupa els catalans, que, com vostè sap, és l'atur, la lluita contra la corrupció, l'economia i els partits polítics, que són els quatre temes que el CEO diu que són principals, pensa vostè rectificar, o està encantat de la vida de la gestió del seu Govern?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ara que m'ha parlat d'alguna cosa més concreta, intentaré respondre-li concretament, no? S'ha delatat en el tema de la llei electoral. Fixi's vostè el que ha arribat a dir. Vostè ha arribat a dir: «Vostès i Esquerra Republicana tenen majoria; per tant, facin-ho.» Senyor Rivera, que això no funciona així. Estem parlant d'una llei electoral. I vostè, que tantes coses defensa en aquest sentit, hauria de tenir un petit criteri –encara que fos petitet, eh?, no demano molt– per saber que una llei electoral s'ha de fer amb els màxims suports possibles i no només perquè se suma majoria absoluta entre dos grups polítics. Sembla mentida que vostè, amb els discursos que fa, això no ho entengui. És molt elemental. I aquí és on hi ha l'escull en aquest moment, i vostè ho sap perfectament, perquè participa en aquests treballs.

El tema de la indústria? Doncs, miri, Catalunya lidera l'increment de la producció industrial a tot l'Estat espanyol i a tot el sud d'Europa. Clar, quan passa això, vostè diu: «Això és culpa del Govern», oi? És culpa que la indústria creixi. Si la indústria baixa és culpa nostra, i si creix, doncs, també. Perquè a vostè no el preocupa si la indústria creix o no, senyor Rivera, a vostè el que el preocupa és si el Govern en té culpa o no. I, segons vostè, la té per tot i amb tot.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conclusions que treu dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu (tram. 317-00181/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, volem un compromís i li vull plantejar una pregunta. Començo pel compromís. Fa poques hores ha dimitit el senyor Manel Prat; una dimissió que des del nostre punt de vista és tardana. I és tardana perquè en Manel Prat, en comptes d'encarar els casos d'abusos policials, el que va fer és minimitzar-los. I això ha afectat massa temps el prestigi dels Mossos. Només això explica que avui s'estigui gestionant tan malament la situació a Sants, tan malament com li han explicat explicat la situació a Can Vies.

I nosaltres, que condemnem totes les violències, totes, evidenciem que fa massa temps que fem les coses massa malament davant del cos d'Interior. Per això demanem un compromís: que es comprometin a la

immediata compareixença del conseller Espadaler, a donar explicacions i a explicar això què significarà.

I la pregunta. La pregunta és quines conclusions treu vostè dels resultats a Europa, a l'Estat i a Catalunya, dels resultats de les darreres eleccions europees.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Quan es parla de coses tan diferents en una pregunta, aleshores el que és interpellat no sap si contestar la primera o la segona, entén?, perquè, és clar, això és una pregunta, no són diverses preguntes, no?

El conseller, volen que comparegui? Doncs, segur que el conseller compareixerà. Vostès ho demanen. El conseller ha comparegut sempre. M'estalvio comentaris sobre aquest tema, si és que no vol que parlem d'aquest tema, perquè en tinc molts, de comentaris, a fer. Només un, senyor Herrera. En el tema de Sants, vostè creu que s'ha actuat malament? I, si creu que s'ha actuat malament, des de quants anys?, i per part de qui?, i qui va començar les peticions de remodelació urbanística del que havia de ser Can Vies, a Sants?, i qui governava aleshores a l'Ajuntament de Barcelona? Faci's tota aquesta reflexió i miri's a vostè mateix. Vaja, vostè no, però el seu grup, sí. I a partir d'aquí parlem de Sants, si vostè vol parlar d'això.

Conclusió de les eleccions europees, que suposo que era la pregunta de veritat –m'imagino, no? Doncs, miri, la conclusió és: Catalunya n'ha sortit reforçada perquè té molta més participació que fa cinc anys enrere. Això és un actiu de la ciutadania catalana, que segur que vostès i nosaltres compartim, en positiu.

I, segon, crec que a més a més n'ha sortit reforçat, doncs, el procés democràtic que viu Catalunya, perquè és evident que si sumem les forces pro consulta i les forces anticonsulta, que també hi són, és evidentíssim que les forces polítiques pro consulta sumem moltíssim més, gairebé el doble, que no pas aquelles que estan en contra de la consulta. I quan algú suma gairebé més del doble que l'altre, doncs, aleshores vol dir que la ciutadania ha parlat i ha parlat clar també en aquest sentit.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Can Vies, sí, s'ha fet malament, i, de fet, aquesta tarda tindrem una interpellació per parlar-ne, el dispositiu i moltes altres coses.

Dit això, president, crec que les eleccions evidencien, primer, un element, la desautorització del bipartidisme. A l'Estat, perd 5 milions de vots. I jo diria més: la

desautorització dels partits centrals de la política catalana, un retrocés sense precedents del PSC, però també el fet que Convergència i Unió perdi les primeres eleccions des del 2009.

I crec que això interpella la manera de fer política. Posaré dos exemples. El fet que la junta electoral, fruit del recurs presentat pel PP i pel Partit Socialista Obrer Espanyol, negués el multireferèndum és un exemple. O un altre exemple: que a Catalunya decidim tenir el principal centre de joc d'Europa sense que hi hagi debat i sense que la gent pugui decidir, és una altra de les expressions de manera antiga de fer política.

Segon element, hi ha una majoria pel dret a decidir. I ho hem de celebrar. I també és veritat que hi ha una majoria de progrés en les eleccions al Parlament de Catalunya, amb una correlació de forces distinta.

Però l'element més rellevant, des del meu punt de vista: hi ha un esgotament de les polítiques d'austeritat, amb conseqüències econòmiques i socials –Robert Bosch, que avui ens acompanya el comitè d'empresa, és un exemple–, però hi ha un *esgotament*, hi ha una ruïna moral i democràtica, i el resultat electoral de la dreta i de l'extrema dreta a Europa, sobretot, n'és un exemple.

Miquel Caminal deia fa poc temps que anem cap a un debilitament de les democràcies lliberals perquè l'economia s'imposa a la política. Faci el favor...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...de dir prou a les polítiques d'austeritat, perquè aquesta... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Molt ràpidament. El 2009, senyor Herrera, Convergència i Unió va perdre les eleccions europees, no les va guanyar, per quinze punts. Imagini's. Molta diferència, no? Les va guanyar en aquell moment el PSC. Això canvia i les coses canvien constantment. Per tant, veurem què passarà, també, en el futur, no?

Segona cosa. Vostè diu: «Les polítiques d'austeritat s'han de canviar.» Doncs, miri, a veure qui les practica. A Alemanya se'n practiquen, de polítiques d'austeritat? Sí. Qui governa? Democristians i socialistes. A França, se'n practiquen, de polítiques d'austeritat? Qui governa, sol? Els socialistes. A Holanda, se'n practiquen? Qui governa? Liberals i socialistes. I a Andalusia, se'n practiquen, de polítiques d'austeritat? Doncs també. I qui governen? Socialistes i Izquierda Unida.

Ara, suposo que vostès, amb el pes que tenen al Parlament Europeu, aconseguiran canviar aquestes polítiques d'austeritat, a menys que els Verds alemanys i els seus homòlegs alemanys no les defensin també.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les conseqüències de la possible entrada d'Esquerra Republicana de Catalunya al Govern (tram. 317-00182/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyor president, creu que Catalunya necessita un govern en què s'incorpori Esquerra Republicana de Catalunya per garantir l'estabilitat política i que això seria constructiu i positiu per als catalans?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, vostè deu recordar que, quan va començar aquesta legislatura, jo, des del primer dia, vaig fer un oferiment formal i fins i tot vaig insistir en la idea que, per reforçar precisament l'estabilitat i la fortalesa del Govern davant del Govern del Partit Popular a Madrid, que té majoria absoluta, fóra bo que hi hagués un govern amb més formacions polítiques que estrictament una. Ho vaig dir des del començament. No hi ha res de nou.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies. Senyor president, nosaltres creiem que el Govern de Catalunya i els catalans es mereixen estabilitat política i es mereixen un govern que governi. El que no creiem és que l'elecció dels socis d'Esquerra Republicana sigui el que necessiten els catalans.

Senyor Mas, vostè es va presentar a les eleccions de l'any 2010, dient que Catalunya l'havia arruïnat el tripartit, del qual Esquerra Republicana formava part. Jo li vull recordar pressupostos com el de l'any 2008, en què es deia que el dèficit seria 400 milions i al final va haver-hi una desviació de 5.272 milions, una desviació del mil per mil. Uns socis de govern que el que volen és seguir gastant el que no tenen, i el que volen, a més, és portar Catalunya a un procés independentista. Senyor

Mas, no crec que el que es mereixin els catalans sigui tornar a les polítiques de ruïna política i de ruïna econòmica del tripartit, al qual vostè es va presentar dient que anava a ser el govern dels millors i a recuperar la situació.

Senyor president, Catalunya el que necessita és un govern que governi, un govern que impulsi les polítiques d'ocupació, que faci reformes en polítiques d'ocupació, d'impuls dels sectors productius, que faci reformes a l'Administració catalana, que redueixi les empreses públiques i que racionalitzi la despesa. Nosaltres tenim un pressupost de 37.000 milions d'euros, senyor president, dels quals 8.000 són despeses financeres dels deutes que li va deixar Esquerra Republicana. El camí no passa per Esquerra, el camí passa per un futur d'un partit assenyat i d'un govern assenyat.

Li demano, senyor president, que rectifiqui; li demano que canviï el rumb de col·lisió; li demano, senyor president, que es posi a dialogar amb el Govern d'Espanya. (*Remor de veus.*) Si em permeten acabar... Si em permeten acabar, que això és també qualitat democràtica...

La presidenta

Un moment... Un moment, senyora Sánchez-Camacho, un moment...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, encara estem a temps, el compte enrere per al 9 de novembre no beneficiarà a ningú si es produeix un xoc de trens. Li ho dic sincerament: posem seny per part de tots, tots ens hem pogut equivocar, coincideixo amb vostè, però aprofiti l'ocasió, no estigui enrocat i bloquejant un diàleg que crec que és el més important per a Catalunya i per als catalans, una solució als problemes que té Catalunya de desgovern i una solució a un procés independentista, a un referèndum que no volem que es faci, perquè és il·legal. I estic convençuda que vostè no permetrà un referèndum il·legal i fora de la democràcia, perquè vostè no pot passar a la història com el president que ha portat Catalunya als actes d'il·legalitat i al marge de la democràcia.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, ja tenim una nova majoria, perquè fins i tot els d'Esquerra Republicana l'aplaudeixen a vostè, eh? (*Rialles.*) Tenim una nova majoria. (*Aplaudiments i veus de fons.*) Ho sento.

Bé, esperi, que vagi perdent el temps... Vostè deia: «Els deutes, parlem dels deutes.» Miri, de deutes, n'han deixat molts; no em faci entrar en detall. Efectivament... (*Veus de fons.*) No, ja li he dit «molts». «Molts» vol dir que són més que vostès, molts, i no em faci entrar en

detall. Ja ho sabem, que n'hi han molts, de deutes acumulats, moltíssims. Una part dels deutes, per cert, són aquells que no se'ns paguen dels que vostès deuen. Abans ha sortit una cosa: la paga extra dels funcionaris de la Generalitat, dels empleats públics. Si vostès paguen els deutes de l'any 2008, que s'havien d'haver pagat l'any 2011 per part del PSOE i que no es van pagar, i que vostès porten allà més de dos anys sense pagar, es podria pagar aquesta segona paga extra. Miri si és fàcil! Sí, sí, és que són vostès, que governen Espanya. I a mi m'ho reconeixen, que els deuen; però no ho apunten, no els transfereixen. És com si no... Diuen: «Sí, sí, els devem; però ja en parlarem.» Sí, miri, ja en parlarem, però els nostres empleats públics no poden cobrar la segona paga extra, per exemple per això. (*Remor de veus.*) Sí, sí, per això –per això–, és exactament per això –és exactament per això. (*Remor de veus.*) O perquè no ens volen aplicar...

La presidenta

President, un moment. (*Pausa.*) Ja pot seguir.

El president de la Generalitat

O perquè fan tot el possible perquè no puguem aplicar l'impost sobre els dipòsits bancaris; també d'aquesta manera es cobraria la segona paga extra. I són vostès els que ho impedeixen, senyora Sánchez-Camacho.

Aleshores, deixi'm dir-li una cosa sobre el rumb de col·lisió. Li ho dic amablement, eh? Rumb de col·lisió, vostè està preocupada pel rumb de col·lisió. Miri, perquè no hi hagi rumb de col·lisió, el que porta el vaixell a l'altre costat, al centre de la península, ha de deixar de portar el pilot automàtic. Perquè s'ha ficat a dintre de la cabina i ha posat el pilot automàtic. I els altres estem intentant maniobrar com podem, intentant que es posi en el pont de comandament i que agafi d'una vegada per totes el comandament d'aquell vaixell, que el porta, hi insisteixo, amb pilot automàtic. I és perillós, quan hi ha tempesta, portar els vaixells amb pilot automàtic; li ho dic per experiència.

(*Aplaudiments i rialles.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la tramitació i aprovació de la llei electoral (tram. 317-00178/10)

I la formula l'illustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista. (*Remor de veus.*) Si us plau, silenci –si us plau, silenci. (*Pausa.*) Un moment, senyor Navarro. (*Pausa.*) Ja pot.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, el Grup Socialista, al contrari que algun altre grup d'aquesta cambra, vol sincerament que s'aprovi una llei electoral,

i de fet fa unes setmanes nosaltres vam presentar la nostra proposta a tots els grups parlamentaris.

Li volia preguntar, senyor president, si vostè pensa tornar a endegar el procediment per poder aprovar aquesta llei electoral, perquè Catalunya per fi tingui una llei electoral pròpia.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, conec la seva proposta, l'he llegida, i només li puc dir que en el paper que em correspongui a mi –que no és el d'aprovar la llei, perquè això ho ha de fer el Parlament–, doncs, poden comptar amb la meva total i absoluta disponibilitat. Disposin de la feina que jo pugui fer bonament, per intentar, doncs, ajudar, en el que jo pugui, que hi hagi la llei electoral; hi tinc el màxim interès. Però no és un interès personal, com vostè deu comprendre, ni tan sols governamental: és un interès estrictament de país; crec que ens convé a tots, tenir-la. I per tenir-la cal que tots, doncs, fem aquest últim esforç. Els correspon a vostès en el Parlament. Si jo puc ajudar en aquest sentit, vostès disposin-ne; jo estic a la seva absoluta i total disponibilitat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, ha sigut una bona resposta. Una bona resposta, perquè les darreres eleccions ens han demostrat –les del diumenge i el darrer cicle electoral– que cal un acostament entre els representants i els representats, que cal un acostament entre el món de la política i el conjunt de la societat, i, per tant, jo sé, i aquí ho acaba d'expressar, que vostè té una bona predisposició personal per aconseguir que s'aprovi aquesta llei electoral. Probablement els problemes estan en una altra banda, però tenim ara i té vostè l'oportunitat de liderar aquest procés d'aprofundiment democràtic.

Els socialistes estem disposats a col·laborar, perquè en el fons estem parlant de regeneració democràtica, estem parlant de més transparència, estem parlant de rendiment de comptes, estem parlant d'acostar, com li deia abans, els representats als representants. I, per tant, nosaltres volem que es produeixi aquest màxim consens.

A l'hora de fer la nostra proposta, la proposta que tots els grups tenen, a l'hora de fer la nostra proposta, li deia, nosaltres vam tenir en compte més el país que el partit, vam tenir en compte més aquesta necessitat de transformar, de millorar la nostra democràcia, aquesta necessitat que aquesta cambra sigui més representa-

tiva de la voluntat dels ciutadans del que és avui. Per tant, no podem imaginar que hi hagi alguns partits o alguns grups parlamentaris que estiguin en contra d'augmentar la proporcionalitat, que aquesta cambra, com deia, estigui formada per aquells representants que estiguin, diguem-ne, més en el nivell de la representació a les votacions; que no se'ns acut que hi pugui haver algú que pensi que no hi ha d'haver més equilibri territorial en aquesta representació, no se'ns acut que algú pugui pensar que no hi hagi d'haver més proximitat.

Per tant, vostè, senyor president, té la responsabilitat de liderar aquests treballs. I fem una crida a tots els grups parlamentaris aquí presents perquè abans que acabi la legislatura puguem tenir una llei electoral a Catalunya. Nosaltres serem els primers a posar-nos a treballar.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, si no s'interpreta, eh?, com la traducció plàstica d'una nova majoria, li he de dir que estic d'acord amb el seu plantejament –hi estic d'acord. Ara, facin-me un favor només: primer, quan vostès considerin que jo he d'intervenir m'ho diuen, perquè jo el que no vull és ficar-me enmig dels treballs parlamentaris. Hi ha uns grups de treball, hi ha un grup de treball específicament format per a això. Per tant, si vostès en algun moment consideren que el president de la Generalitat ha d'intervenir, vostès em truquen i jo al cap de quaranta-vuit hores, màxim, estaré amb vostès; però m'ho han de dir, perquè jo no vull interferir, hi insisteixo, en aquests treballs, perquè crec que a més a més faria un mal favor als treballs, a la feina d'aquest grup de treball, no? I segon, jo estic convençut que amb una mica d'empenta més –i això ens correspon a tots– ja hi som. Tinc aquesta sensació.

Per tant, escoltin-me, a aquesta crida que fa vostè, doncs, jo m'hi sumo, i estic convençut que, gairebé sense excepció, tots els grups ho volen. Jo abans li ho deia al senyor Rivera: jo no puc..., no vull, vaja, ni puc a més a més, crec, fer una majoria absoluta per una llei electoral. No convé al país. Perquè ara hi ha un govern, d'aquí a uns anys n'hi haurà un altre, les alternances hi són, les lleis electorals són elements bàsics de convivència democràtica, a més a més que han de ser millors que les que tenim. Per tant, han de ser compartides al màxim possible; si no pot ser per unanimitat, doncs, gairebé per unanimitat. Això exigeix una gran feina per part de tothom. El Govern, com vostè deu comprendre, doncs, està molt interessat que això sigui així, i ja li dic des d'ara que si hi ha llei electoral el Govern no s'ho atribuirà com un mèrit, perquè si li dic jo que estem en una posició secundària és que és veritat: serà mèrit del Parlament de Catalunya i de tots els seus components. Ja ens el traiem tot, el mèrit, perquè si algú pogués sospitar que el que volem és po-

sar-nos una medalla, oblidada; el mèrit, del Parlament de Catalunya. Si vostès volen i ho necessiten, jo m'hi implico. Vostès mateixos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions al Parlament Europeu i sobre el suport als partits que defensen la consulta del 9 de novembre i les actuacions del Govern per a fer-la possible (tram. 317-00179/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Sí, gràcies, presidenta. President, la nit electoral vostè va dir que no faria ni un pas enrere respecte a la consulta del 9 de novembre, i nosaltres hi estem d'acord. De fet podríem concloure, hauríem de concloure que la majoria de diputats escollits en aquesta cambra vam ser escollits precisament amb aquest mandat clar de convocar una consulta sobre la independència. Senyor Rivera, deixi'm dir-li que no és una obsessió, que és una decisió democràtica presa per la majoria dels ciutadans de Catalunya a les urnes.

Els resultats de les eleccions europees, és veritat que han refermat encara més que existeixi aquesta demanda social, perquè els partits a favor del 9 de novembre, d'aquesta consulta, si els comparem amb les passades eleccions europees del 2009, han incrementat en percentatge de vot un 23 per cent. És cert també que amb això nosaltres no en tenim prou, perquè hi ha molta gent que no ha anat a votar i perquè hi ha gent que encara no ha votat a favor que els ciutadans de Catalunya decideixin el seu futur polític col·lectiu, i, per tant, entenem que nosaltres..., i volem nosaltres continuar treballant per anar eixamplant aquesta majoria a favor de la consulta i a favor de decidir col·lectivament el nostre futur. Per cert, senyor Navarro, això també és regeneració democràtica, això també és aprofundiment democràtic, defensar i treballar perquè els ciutadans de Catalunya, tal com han decidit a les urnes, puguin tornar a votar per decidir el futur polític col·lectiu.

President, crec que el Govern espanyol no té cap intenció de deixar-nos votar, o almenys, pel que hem vist fins a dia d'avui, té, sembla..., pensar que té una clara intenció d'obstaculitzar la votació del 9 de novembre. Però nosaltres, com a representants dels ciutadans, ens devem i ens pertoca aguantar tota aquesta pressió, i sabem que vostè ho està fent, per defensar el dret de vot dels ciutadans. Sabem que no és fàcil i que no serà fàcil, però tenim l'obligació de fer-ho, i sàpiga que en aquest camí serem al seu costat, en defensa del dret de vot, i també en defensa del benestar social dels ciutadans de Catalunya, d'aquest dia a dia que al nostre país es fa tan i tan complicat.

President, tenim l'obligació de posar el futur en mans dels nostres ciutadans. Primer de tot, com dèiem, perquè som demòcrates i tenim un mandat democràtic, però en segon lloc també perquè creiem que el fet que els ciutadans decideixin el seu futur polític col·lectiu és la millor manera de treballar perquè tinguin les millors polítiques socials. Volem constatar una vegada més que aquest compromís segueix ferm i que el Govern de la Generalitat, els propers mesos, treballarà decididament per organitzar aquesta consulta del 9 de novembre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president per respondre.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Rovira, efectivament, jo vaig dir exactament això que vostè comentava, després de conèixer el resultat electoral i després de felicitar-los a vostès per haver guanyat aquestes eleccions a Catalunya i d'haver felicitat el Partit Popular per haver-les guanyat en el conjunt de l'Estat espanyol, no? Vagi això..., i m'hi reafirmo; m'hi reafirmo en el sentit que crec que després d'aquestes eleccions, que tenen la importància que tenen, efectivament, ja que s'han de situar exactament en la seva dimensió, doncs, hi ha un aval suplementari –ho podríem dir així–, un aval complementari per seguir aquest procés.

I fixi's: se li ha donat l'oportunitat a l'Estat espanyol per posar-nos d'acord, per fer-ho conjuntament. El 8 d'abril vostès hi van ser, vostè també: el senyor Turull, amb el senyor Herrera... Se'ls va donar aquesta oportunitat. Ens van dir que no, que no es volien posar d'acord amb nosaltres.

Ara hi ha una altra oportunitat, per això hem de seguir el camí, que és que tindrem una llei catalana de consultes populars, aprovada per aquest Parlament, espero, els propers mesos... Doncs, que no s'hi fiquin. Ja no demanem que sigui d'acord amb ells, ara demanem que no s'hi fiquin, que ens deixin fer d'acord amb una llei catalana. Ja no requerim la seva autorització. Tant de bo l'haguéssim tingut, l'acord amb ells. L'havíem buscat, i molt, però ja que no el volem, l'acord, doncs, almenys que ens deixin fer, que ens deixin votar d'acord amb una llei catalana. Això és el que ara els demanarem, no?

No sé si això ho faran. Tenen dues opcions per al 9 de novembre: l'opció que jo crec que seria la bona, la preferible, que és deixar fer d'acord amb aquesta llei de consultes catalana; l'altra opció és intentar obstaculitzar la legislació catalana de consultes. Això ja seria clarament hostilitat afegida –afegida.

Bé, ja ho veurem. Tenen una altra oportunitat. Per fer què? Per treure l'entrellat d'una vegada per totes de quines majories hi ha en aquest país en aquest sentit, majories que no poden determinar unes eleccions europees, per definició. Aquestes majories s'han de de-

terminar en una consulta, si pot ser específica, on el poble català, en les seves majories i minories, mobilitzat tot ell, digui exactament què vol. I en funció del mandat que rebem, polític, popular, de la ciutadania catalana, a partir d'allà, actuar per implementar els resultats d'aquesta consulta.

Això és on som en aquest moment, no? I crec que, en aquest sentit, en allò que pogués suposar d'aval suplementari o complementari, el resultat de les eleccions europees reforça fins i tot encara més aquest compromís.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu i les repercussions amb relació a la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00180/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, també dir-li al senyor Navarro que el nostre compromís per la llei electoral és absolut. I crec que, si tots renunciem al protagonisme i al protagonisme mediàtic al servei de la llei electoral, tot anirà bé. I crec que a partir d'avui vostès també poden fer i poden contribuir bastant a aquesta situació, perquè crec que ho hem demostrat a bastament.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, també volíem parlar de les eleccions al Parlament Europeu que es van celebrar aquest diumenge. En primer lloc, evidentment, felicitar els qui les van guanyar. I, en tot cas, fer una lectura no tant en clau de partits, que crec que aquí no toca, sinó que aquí el que ens interessa és una valoració respecte a aquells temes que estem impulsant justament des d'aquí i que hi havia el compromís per part de moltes forces polítiques que fos tractat i que s'actués també en aquesta qüestió al Parlament Europeu, per part, hi insisteixo, de moltes forces polítiques.

En aquest sentit, la nostra valoració és que si alguna cosa va quedar ben clara a Catalunya, per una majoria inapel·lable i incontestable dels que van anar a votar, és que el poble de Catalunya es va reafirmar que el 9 de novembre vol votar i votar per decidir el futur polític de Catalunya.

S'ha dit, ho diem, el que va dir el president, que compartim totalment, que el camí queda reforçat de cara al 9 de novembre i que, per tant, ni un pas enrere. Ni un pas enrere i a seguir el camí fins al 9 de novembre sobretot d'acord amb els principis que marcava la mateixa declaració de sobirania, que entenem que són la garantia de fer-ho bé i, per tant, de fer-ho possible: el manteniment de la cohesió social, la participació,

el paper central del Parlament, la transparència, etcètera. I sobretot també aquells tres principis que han estat el vector que ha caracteritzat el procés fins ara: legalitat –estem impulsant i acabant la llei de consultes–; legitimitat democràtica –entenem que ja la teníem, però que des de diumenge encara queda més reforçada–, i diàleg i negociació. S'ha provat de totes maneres: de paraula per part del president, per escrit, anant nosaltres al Govern de l'Estat, i no hi ha manera. Per nosaltres no quedarà i entenem que de l'altre cantó de moment no hi ha reacció.

Nosaltres hi insistim, ens reafirmem en el camí cap al 9 de novembre; creiem que hi ha més legitimitat democràtica, i volem seguir amb aquests dos vectors: legalitat i voluntat de diàleg.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina valoració en fa, dels resultats de les eleccions europees, i quines conseqüències creu que té o hauria de tenir aquest resultat de cara al procés de la consulta del 9 de novembre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, del resultat el que en faig és el que comentava ara fa uns segons, no?; la meua conclusió és: el moviment democràtic del poble català –majoritari, és evident, a les urnes; es va pronunciant seqüència rere seqüència en aquest sentit–, aquest moviment democràtic, surt reforçat d'aquestes eleccions. I qui no ho vulgui veure així, doncs, escolti'm, és que té una gran miopia. Això és així, és d'aquesta manera.

Això és un resultat definitiu?, és un resultat decisiu? Doncs, encara no, perquè són unes eleccions europees. Per tant, es tracta de saber si aquest resultat definitiu es produeix amb una consulta específica a través de la qual puguem conèixer aquesta opinió majoritària i en quin sentit del poble català. Explicat així, és que és molt elemental. Jo veig amb una gran enveja el que està passant a Escòcia i en el Regne Unit. Ho veig amb una gran, gran, gran enveja de salut democràtica i d'arrelament democràtic.

Es parlava de la llei electoral. Què millor que poder complir les expectatives majoritàries d'un poble que en més d'un 75 per cent està demanant que hi hagi aquesta consulta? Fer que les lleis s'adeqüin o s'interpretin de tal manera que aquesta consulta es pugui fer no és tan difícil, només es tracta de tenir voluntat política. I aquesta és la voluntat política que trobem a faltar a les institucions de l'Estat espanyol.

I és una llàstima, perquè –vostès ho constaten en moltes intervencions– l'actitud dels partits catalans que estan a favor de la consulta no només és una actitud que guanya a les urnes, sinó que a més a més és una actitud de diàleg, és una actitud de no tenir el pilot automàtic posat, és una actitud d'intentar acordar les

coses. Es va dir el 8 d'abril en el Congrés dels Diputats clarament: «Seiem i negociem com fem aquesta consulta o aquest referèndum a Catalunya.» I quan la resposta sempre és «no» i «no» i «no» i «no» i deu vegades «no» i cent vegades «no», doncs, escolti'm, només ens queden dues opcions: o baixar el cap i girar cua, i renunciar a tot, cosa que no farem –cosa que no farem–, ho repeteixo, cosa que no farem, o seguir endavant, ni un pas enrere. Però deixi'm afegir que totes les passes endavant ben fetes. Això també és tan important com ni un pas enrere; ni un pas enrere i totes les passes endavant ben fetes.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Mesa de la Comissió de Peticions està inclosa en el dossier que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)*

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions.

Interpellació

al Govern sobre la situació d'inestabilitat i paràlisi política (tram. 300-00175/10)

El punt quart de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació d'inestabilitat i paràlisi política, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Pausa llarga.)

Senyora Mejías, ja pot començar.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats que es queden a l'hemicicle..., honorable conseller, no sé si recorda que després de les últimes eleccions autonòmiques el vaig felicitar pel dubtós mèrit d'haver dirigit una campanya, haver perdut dotze diputats..., i fer-lo conseller. És un mèrit. Però és que veig que perseveren en l'error i que es convoquen noves eleccions, en aquest cas europees, demanen reforçar el lideratge del president, els guanya Esquerra Republicana per golejada i vostè diu que se senten reforçats i que no pensem canviar de rumb. Escolti, és una anàlisi política que realment espero que m'expliqui, perquè, si no, els experts en ciència política no ho entendran mai.

Miri, vostès ho aposten tot a aquesta consulta. Tot el que no sigui la consulta del 9 de novembre manca d'importància, fins i tot el fet que del resultat de la seva gestió política en sigui beneficiària l'estratègia d'ERC i també els seus compromisos, no? Per tant, perseverar en l'error, conseller, seguir posant en risc el futur de la societat catalana sencera, allargar aquesta agonia de fracàs, de crisi, d'enfrontament fins a la tardor, negant-se a fer absolutament res per al conjunt dels catalans, doncs, no és precisament l'estratègia adequada.

Deia fa un moment el conseller Boi que l'obsessió en política fa perdre l'objectivitat. I jo crec que a vostès els ha passat això: l'obsessió política en aquesta consulta els ha fet perdre l'objectivitat i la realitat, senyor conseller. Re, no han fet res en un any i mig de govern, ni lleis, ni mesures de reactivació econòmica, ni atenció a les persones, ni re.

Miri, jo ja li ho dic, perseverar voluntàriament en aquest error és una opció, tenen aquesta opció, i resultaria grotesc si no fos per l'efecte pervers que té en el conjunt de la societat catalana aquesta actitud, conseller; la incertesa, la inseguretat que estan creant al conjunt de la societat mentre veuen com el seu president s'ho juga tot a la partida de la independència i no fa res més. Tot el que no sigui la consulta, conseller, per a vostès no té cap mena d'interès.

Si el pla A era la consulta i el pla B és el referèndum, si falla, què faran, conseller? Si falla, què faran, una declaració unilateral d'independència?

Miri, ja prou. Han passat les eleccions europees i ara fa any i mig que vostès governen a Catalunya i cal fer un balanç del que han fet. I han basat tota la seva acció política en aquesta actitud de deslleialtat, en una espiral d'enfrontament amb les institucions espanyoles i amb els ciutadans de la resta d'Espanya i res més; res més, conseller. Victimisme, la plorera constant d'«ens maltracten».

I en el que va de legislatura la inacció política, que ha estat una constant, i l'acció de govern, nulla, doncs, s'han traduït en què? Doncs, en plens del Parlament com aquest, que estan buits de contingut; el passat exactament igual, amb aquella famosa llei tan transcendental, abans d'unes eleccions, de modificació de la protecció dels animals. No s'ha pres ni una sola mesura econòmica, malgrat que la Pimec, que no és dubtosa, va elaborar un informe en què va dir que en els últims anys s'havien tancat a Catalunya més de deu mil empreses.

Al contrari, si alguna cosa han fet, han creat taxes, impostos, que encara perjudiquen més l'activitat econòmica. I des de Ciutadans hem reiterat la petició d'un ple monogràfic sobre reactivació econòmica i reiteradament ens hem trobat que es neguen a celebrar-lo. Tenen por, conseller? Tenen por, conseller, que els grups parlamentaris facin propostes de reactivació econòmica i vostès puguin acceptar-ne alguna i posar-la en marxa?

Miri, des de Ciutadans també els hem demanat una altra cosa, que és la rebaixa del tram autonòmic de l'IRPF a

Catalunya, una mesura que podria haver reactivat l'activitat econòmica. A Catalunya el tram autonòmic de l'IRPF té caràcter quasi confiscatori, conseller; és dels més alts d'Espanya, és quasi comparable al dels països nòrdics. I què han fet vostès? Doncs, votar-hi en contra –votar-hi en contra. I els empresaris així s'ho troben.

Hem demanat mesures fiscals per bonificar els autònoms i les petites i mitjanes empreses, i també s'hi neguen. Hem demanat una flexibilització horària per dinamitzar el comerç, també s'hi neguen.

Però, en canvi, avui curiosament ens trobem amb una rebaixa de l'impost sobre el joc, fent un vestit a mida als especuladors; una rebaixa de gairebé el 80 per cent, conseller, en clara injustícia respecte a altres empreses a Catalunya que també ho estan passant malament i que no reben cap mena d'atenció per part del Govern de la Generalitat.

Pensen fer alguna cosa, senyor conseller, per dinamitzar l'economia, o també ho solucionarà tot la famosa consulta?

Miri, si ens adrecem al tema de l'Administració pública, doncs, miri, si parlem de reformes de l'Administració, tot són anuncis, però cap concreció. Tota la reducció d'empreses públiques que vostès havien anunciat, d'agències, de l'Administració pública, des de l'inici de la legislatura..., vostès tampoc han fet res.

Li hem demanat a la vicepresidenta en reiterades ocasions que ens digui exactament en quina situació està la reducció d'empreses públiques. Van portar dos decrets aquí, al Parlament, que no van poder ser convalidats com a conseqüència de la mala tècnica jurídica que van utilitzar.

S'apugen impostos, però no es redueixen les despeses, i aquestes mesures tampoc afavoreixen l'activitat econòmica.

La racionalització administrativa, conseller, també la solucionarà la consulta?

I, ja, què dir si parlem de regeneració democràtica, que també era un dels seus objectius a l'inici de la legislatura. Escolti, quantes mesures de regeneració democràtica han implementat? On han quedat aquells acords i aquelles fotos de cimeres del president amb jutges, fiscals anticorrupció, i amb les grans promeses de fer dels codis ètics lleis per aplicar al finançament de partits o a l'Administració pública? On han quedat tots aquells acords?, perquè d'implementat nosaltres no en veiem cap.

Pensen implementar alguna mesura? Faran dimidir algun dels seus càrrecs públics reimputats en tots aquests casos de corrupció, com la ITV o el cas Clotilde, que s'arrossegueu per aquí? Han pensat en què han quedat les comissions d'investigació, conseller? En què han quedat les comissions d'investigació, que han provocat una enorme alarma social? En què han quedat les qüestions d'espionatge, conseller? És un dels casos de corrupció més vergonyosos que s'han donat en la política. En què ha quedat, quines mesures han implementat vostès per evitar-ho?

Miri, conseller, no hi ha ni consulta ni estelada prou gran per tapar el forat negre de la corrupció que hi ha hagut aquí a Catalunya. Pensen fer alguna cosa també en aquesta matèria? I ja, si parlem de la Llei de transparència, a què també s'han referit en reiterades ocasions en aquest Ple, en aquesta sessió de control, doncs, miri, li haig de dir que, com a ponent de la llei, la manca de voluntat política per aplicar aquesta llei és tan evident, conseller, que la seva aprovació ni hi és ni se l'espera, i a més a més s'ajorna la seva aplicació a un any vista. D'aquesta manera a vostès els va molt bé, perquè així poden continuar obstruint i dificultant la tasca dels diputats d'obtenir informació que vostès volen silenciar, no?

Em contestarà alguna vegada on van a parar tots els diners que li entreguen a Òmnium Cultural? Perquè li ho he preguntat amb pregunta parlamentària en diverses ocasions, i vostè em remet a la partida pressupostària corresponent. O, per exemple, els diners que vostès els regalen als senyors d'Acció Cultural del País Valencià perquè paguin la hipoteca: em podrà dir també a què dediquen els seus diners? O diners que van a parar a mitjans de comunicació: em liquidarà, em dirà exactament la liquidació, on van a parar, a què es destinen? Perquè segons aquesta llei tenim dret a saber on va a parar fins a l'últim cèntim de diner públic que el Govern designa o aplica a aquestes subvencions.

Tindrem també coneixement de quins són els sous d'endollats a empreses públiques? Ara fa dos dies rebia els representants del Liceu, que em van dir que als serveis d'administració hi ha un munt de gent i és impossible saber el que cobren, i en canvi, per altra banda, es van acomiadant treballadors. Podrem saber-ho, conseller? Hi haurà transparència? O les respostes a les preguntes parlamentàries continuaran sent d'una línia i remetent-nos a partides pressupostàries? I, miri, em sembla que això de la transparència tampoc ho solucionarà la consulta; potser aquestes urnes transparents a dos euros que vostès han fet fer al Cire.

Miri, també parlem de la Llei electoral. Era una prioritat –ara s'hi acaba de referir el president de la Generalitat– i segueix paralitzada. Jo celebro que vostès diguin que es posen a disposició i que el seu interès és fer-la, però és que vostès han governat molts anys, conseller; porten més de trenta-cinc anys amb aquesta llei absolutament paralitzada. I jo, sincerament, el que veig o el que percebo és que no hi ha cap mena d'intenció d'implantar un sistema de repartiment d'escons més proporcional, del qual no volen ni sentir parlar, per no perdre els privilegis de sobrerrepresentació que vostès tenen a determinats territoris.

Miri, balanç: paràlisi total. Què han fet vostès per tots aquests temes? Res. Què han fet per la consulta i pel referèndum? Tot. Escolti'm, res d'això, res de tot el que li he plantejat no és una prioritat en l'agenda del Govern. I és necessari fer política, conseller, governar, i no fiar-ho tot a una consulta que probablement no es celebrarà. Tot el que no sigui la consulta del 9 de novembre, per a vostès, manca d'importància. En el que va de legislatura, han estat els grups parlamentaris de l'oposició els que han portat la iniciativa política per

fer-los reaccionar davant problemes tan greus, problemes socials tan greus, com és, per exemple, el de la pobresa, als quals vostès havien donat l'esquena. Jo crec que..., deixin de jugar la seva particular partida política apostant-ho tot a un referèndum il·legal, perquè si equivocar-se és humà, conseller, perseverar voluntàriament en l'error té efectes perversos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Benvolguda diputada, tinc la sensació –en tot cas, aquesta és una apreciació que li faig– que, pel plantejament d'aquesta interpellació, vostès no saben massa ben bé què preguntar. Em fa l'efecte que vostès varen decidir la setmana passada fer una mena d'interpellació, diguem-ne, tipus minidebat de política general, per posar-hi, doncs, tot el que hi ha descrit, per arribar a aquesta conclusió del «vostès no han fet res». I aquesta afirmació, «vostès no han fet res», és evident que contrasta... Perquè es pot estar d'acord o no en moltes coses que fem; es poden considerar més encertades o es poden considerar més desencertades. Però l'afirmació categòrica que vostè ha sustentat amb la seva intervenció, de «vostès no fan re»..., doncs, jo ara em permetré explicar-li precisament el que fem. Potser o no ha tingut l'oportunitat de fixar-s'hi prou o simplement ho desconeix, i em dona l'oportunitat i, evidentment, l'aprofitaré.

No li repassaré, per una qüestió d'economia de temps, tots els indicadors que ens acompanyen, que segur que no són responsabilitat del Govern, segur que no, eh?, des del punt de vista de la nostra economia, del nostre teixit industrial, de la nostra capacitat exportadora com a país, no?, de les dades relatives a l'atur, que és evident que en alguns casos tenim indicadors col·lectius que són certament positius i en d'altres –el cas clar de l'atur ho posa de manifest– continuen sent indicadors per a la preocupació, per bé que hi ha, com es deia en el torn anterior de la sessió de control al Govern, doncs, elements per constatar un cert canvi de tendència, dit amb tota la modèstia; però això passa. I, per tant, tot això forma part, diguem-ne, del context on ens movem.

Però respecte a allò que és estrictament actuació de govern, segons la qual vostè arriba a la conclusió que no hem fet re, doncs, li repassaré diferents aspectes. N'he identificat cinquanta; veuré a veure si tinc temps, doncs, de relatar-los tots, i vostè ja em dirà, de tots aquests, si continua mantenint l'afirmació categòrica de «no hem fet re».

Primera, l'aprovació –la signatura, de fet– de l'Acord estratègic per a la competitivitat de l'economia amb els agents socials i econòmics. Jo no sé si aquell dia vostès no estaven al cas, però va ser l'acord estratègic signat a favor de la competitivitat de l'economia ca-

talana i de la sostenibilitat del nostre estat del benestar, doncs, entre el Govern i els agents socials. Suposo que els mateixos agents socials, patronals i sindicats, algun valor li devien atribuir. I dir que el Govern no fa re, quan se subscriuen acords d'aquestes característiques, doncs, és evident que és simplement fals, no?

Segona, increment de la transparència, la publicitat dels processos i expedients i facilitar la concurrència i l'accés a la informació, fet que ens reconeixen organismes internacionals. Vostès no –vostès no–, perquè no deuen saber manejar, doncs, la pròpia informació que genera l'Administració pública. Però, en qualsevol cas, organitzacions com Transparència Internacional ens reconeixen que estem complint d'una manera molt notable en aquest terreny de la transparència. És exactament al revés del que vostè ha denunciat, no?

Tres, hem aprovat un pla de mesures relatives a la regeneració democràtica, que evidentment, en aquella part que correspon al Govern de Catalunya, les estem aplicant. I moltes d'elles no s'havien aplicat mai, i les estem aplicant, no? No hi havia hagut mai un codi de bones pràctiques, diguem-ne, subscrit per als alts càrrecs de la Generalitat, no hi havia hagut mai publicitat dels salaris que cobren els directius de la Generalitat de Catalunya, entre d'altres mesures que s'han posat en marxa, no?

Desplegament del model de xarxa d'oficina d'atenció ciutadana integrada.

Cinc, execució del cens d'equipaments esportius a Catalunya.

Sis, impuls de la projecció internacional de Catalunya i, òbviament, donant suport a iniciatives de la societat civil. Vostès això no ho comparteixen; però, és clar, no pot ser que cada cosa que no comparteixin la traduïxin a dir: «Vostès no fan re.»

Set, aprovació d'un pla de reestructuració del sector públic de la Generalitat i de reducció del nombre d'entitats.

Vuit, defensa de l'autonomia local i del model col·laboratiu català davant del que és la imposició de la normativa que va aprovant el Govern espanyol.

Nou, simplificació de processos adreçats a empresa i ciutadania.

Deu, reclamació d'una distribució d'objectius de dèficit per al 2013-2016 més justa entre l'Administració central i les comunitats autònomes, d'acord amb el que estableix precisament la Llei d'estabilitat pressupostària aprovada pel Congrés dels Diputats. Per cert, en aquest tipus de plantejaments, a vostès, que apeïen sempre tant al compliment estricte de les lleis, no els hi trobem mai. Va a conveniència, diguem-ne, la interpretació dels marcs legals, no? I els trobem a faltar, els ho dic sincerament.

Onze, increment de la dotació del crèdit públic. Fixin-se, l'any 2014 l'Institut Català de Finances podrà destinar –hi està destinant de fet, en varem aprovar l'altre dia, doncs, el balanç– 680 milions d'euros, un 20 per cent més que el 2013, a poder impulsar i facilitar l'accés al finançament al teixit empresarial català:

650 milions per a préstecs i avals i 30 milions en capital de risc. Si això no és fer res, doncs, serà perquè no coneixen les decisions i les actuacions que emprenem, no?

Dotze, increment de les polítiques d'innovació i recerca, amb la nova dotació de fons europeus Horitzó 2020 per al període 14-20. De fet, en aquest sentit Catalunya té com a objectiu doblar la captació de fons respecte al darrer programa marc, no? El Govern va aprovar, per exemple, aquest mes de febrer l'estratègia de recerca i innovació per a l'especialització intel·ligent de Catalunya, RIS3CAT, que, evidentment, permetrà possibilitar tot això. Tot això s'està fent, i a més a més els resultats vostè, si volgués, els podria avaluar, no?

Tretze, el desenvolupament del Pla per a la reducció del fracàs escolar i, òbviament, tota aquesta ofensiva de país a favor de l'èxit escolar. Hi ha un reguitzell de mesures i d'iniciatives preses aquests darrers mesos en aquest sentit, no?

Catorze, hem incrementat i homogeneïtzat també, perquè calia, entenem que calia, els criteris per a les beques menjador, i s'hi està fent front, no?

Quinze, s'ha impulsat i millorat tot allò relatiu, en l'àmbit educatiu, a les competències bàsiques.

Setze, s'ha consolidat el model dual en la formació professional inicial i s'han pres un munt de decisions, que, si vol, després les hi podria, diguem-ne, detallar, no?

Disset, s'ha incrementat la població escolaritzada a l'ensenyament postobligatori.

Divuit, s'ha aprovat el Pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, per garantir la continuïtat assistencial i l'eficiència en l'ús dels recursos, que reforçarà l'acció conjunta dels departaments de Salut i de Benestar Social i Família, en el tractament de les malalties i especialment, òbviament, les cròniques; per això la finalitat d'aquest pla, no?

S'ha impulsat el Pla interdepartamental de salut pública, que pretén, doncs, abordar i fer un seguiment de la relació entre els determinants socials i la malaltia, per mantenir i millorar la salut de la població, no?

Vint, s'ha aprovat el Pla integral de persones amb trastorns mentals.

Vint-i-u, s'ha aprovat el Pla general de seguretat de Catalunya 2014-2015, amb les dades que això incorpora i, evidentment, amb els indicadors respecte a la reducció de delinqüència, i de violència també, si vol, doncs, que s'han anat produint i que volem que es produeixin encara més, no?

Vint-i-dos, s'han aprovat el Pla estratègic de seguretat viària 2014-2020 i el Pla de seguretat viària 14-16.

Vint-i-tres, s'ha creat l'Oficina d'Atenció a les Famílies de Persones Desaparegudes.

Vint-i-quatre, s'ha elaborat..., s'està elaborant i s'ha elaborat un nou codi ètic de la Policia de Catalunya.

Vint-i-cinc, s'ha desenvolupat el contracte de servei públic Generalitat-Renfe –i s'està desenvolupant, perquè encara no ha conclòs– 2011-2015.

Vint-i-sis, s'han elaborat diferents plans directors estratègics, que van vinculats, òbviament, amb l'economia catalana, com ho són el del Centre Direccional de Cerdanyola, el del Logis Intermodal Empordà, el del Parc d'Innovació del Cuir i Marroquineria, el del Logis Intermodal Penedès, el del Circuit de Catalunya...

Vint-i-set, s'ha aprovat el Pla per al dret a l'habitatge.

Podria arribar fins a cinquanta, després seguiré, però em sembla que és una mostra evident que desmunta l'afirmació categòrica que vostè ha utilitzat –crec que per desconeixement de la pròpia realitat–, que el Govern de Catalunya no fa res.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè passarà a la història d'aquest Govern com el conseller de les tirallongues, perquè cada vegada que li fem una pregunta, o que li demanem que ens faci un balanç d'alguna cosa, vostè ens contesta amb aquesta tirallonga de llistes i respostes buides absolutament de contingut, però no respon mai el que li preguntem, conseller, mai. Perquè, és clar, vostè m'ha fet tot un reguitzell de coses que han fet, però no m'ha respost ni una d'aquestes prioritats que jo li he plantejat, i que, a més a més, no és una qüestió banal, conseller, perquè jo el que li demanava era un balanç de govern, d'aquelles prioritats de govern que vostès van fixar com a prioritats en la seva campanya electoral i al principi en la formació de govern. I vostè què ha fet? Doncs, llançar pilotes fora, que és el que fa sempre. I sap per què? Perquè no fan res. Perquè aquesta és la constatació que no fan res. Molts acords, moltes signatures, molts titulars, però després bé que ploren, que és el victimisme aquest que sempre escenifiquen, dient que tot els va malament.

Escolti, si les coses van tan bé, com és que la Pimec fa un informe i diu que hi ha deu mil empreses a Catalunya que han tancat els últims anys? Si tots aquests acords que vostès han signat en favor de la petita i mitjana empresa, tots aquests crèdits..., escolti, com és que passejant pel carrer veiem com cada dia les petites i mitjanes empreses tanquen? Tenen previst fer alguna cosa més, a part de signar acords i fer llistes? Que a vostè li encanta, fer llistes, de bons i mals catalans, de catalans a l'exterior i a dintre, llistes d'acords signats i de trobades, i de tot, de tot li encanta fer llistes. Però les llistes tenen alguna efectivitat en la millora de la qualitat de vida dels catalans diària, conseller? Digui-me'n una, de totes aquestes coses, digui-me'n una que hagi tingut un efecte positiu en la reactivació econòmica dels petits i mitjans empresaris.

Miri, vostè parla, per exemple, de mesures per la regeneració democràtica. Home, conseller, no em faci riure. Codis ètics. Què es creu? Que publicar en un portal de la transparència el sou dels treballadors de l'Administració pública és prou per donar exemple del que

és la regeneració democràtica? Alguna mesura més tenen previst implementar? Faran dimitir algun dels seus reimputats en aquests càrrecs públics que continuen arrossegant-se per aquí? Això sí que seria exemplaritzant, conseller, i no veig que tinguin cap mena d'intenció de fer-ho. I li ho demana la societat sencera, la societat catalana sencera, senyor conseller.

Transparència. Escolti, vostè creu que és transparència com respon vostè a les preguntes parlamentàries que li fem, remetent-nos, per exemple, a les partides pressupostàries que hi han al pressupost i negant-se sistemàticament a donar coneixement de quins són els sous que reben alguns, o a què es dediquen els diners que van a parar a aquestes associacions properes que treballen a criteri i amb directrius del Govern? Ho tindrem alguna vegada, això?

Parlant d'Administració pública, diu vostè: «Hem aplicat tota una sèrie de mesures de reducció d'empreses públiques.» Digui'ns quines, perquè nosaltres hem demanat moltes vegades a la vicepresidenta que ens faci un llistat de quines són aquestes empreses públiques que s'han reduït i no ho hem aconseguit, conseller. Vostès van dir que es reduirien prop de tres-centes empreses públiques que no tenien cap mena de raó de ser, i, de fet, fa pocs dies, el president de la Generalitat va tornar-ho a dir. Fan alguna cosa? Ens presentaran algun balanç, a més de dir-nos el titular? «Hem signat un acord per la reducció.» Quines, quantes, on, quin estalvi significa? Ens ho dirà? O la transparència també implica això?

Investigadors. Diu vostè: «Ui, hem fet moltes coses en investigació.» Escolti, aleshores per què dimiteix el president de l'Institut de Recerca, i per què se'n va, perquè diu que no li arriben els fons per seguir i mantenir els seus projectes d'investigació? Per què Catalunya és una de les comunitats d'Espanya que més talent perd i que envia els seus metges, els seus investigadors a fora perquè no tenen diners per continuar amb els seus projectes d'investigació? Això, diners per a la consulta sí que n'hi han, conseller, diners per a les urnes sí que n'hi han, però per als investigadors potser no. I a més a més, si aconsegueixen el seu objectiu de treure Catalunya d'Espanya i d'Europa, també rebran aquests fons de l'Europa 2020 que tant ajudaran els investigadors, perquè no els tindran, conseller. Pensin-s'ho dues vegades.

Pensin dues vegades en la responsabilitat i l'efecte que té la seva manca d'acció política i, sobretot, la irresponsabilitat que comporta el projecte que vostès estan tirant endavant de portar la societat catalana en el seu conjunt a un abisme i a una incertesa, que els està portant a una inseguretat i a una transcendent situació de les quals vostès seran directament responsables, conseller. Això és el que jo li demanava: digui'm el dia després què serà. Feti balanç de govern i s'adonà que ho han fet tot a la consulta, tot, al que passi el 9 de novembre. I si no passa, conseller, què serà? Quin balanç tindran de tots aquests anys de Govern? Quin balanç faran? Res, conseller.

En definitiva, la seva tirallonga és el no-res.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, realment, a vostè no l'interessa res del que dic, eh? Un té, al final, la sensació... Sap que l'oposició també s'ha de treballar? És que ho dic perquè si treballessin una mica, doncs, potser serien capaços de presentar interpellacions, de ser punyents, perquè –ho ha dit abans el president– nosaltres cometem molts errors, tenim un cert sentit crític de les coses que fem. Hauríem pogut aprofitar aquesta estona. Potser vostè em podria haver identificat problemes concrets que valdria la pena resoldre, hauríem aprofitat el temps, vostè i jo. Vostè, fent una denúncia, diguem-ne, fonamentada, no sobre la base de dir «no fan res», perquè comprendreu que, vaja, els mateixos fets, la mateixa realitat la desmunten, no? I jo potser li hauria pogut contestar alguna cosa concreta de les que m'hagués plantejat i, vés a saber, potser ho hauríem pogut corregir, no? Però, vaja, em fa l'efecte que potser vostès això de treballar ho tenen conceptualitzat diferent, no ho sé, és la seva decisió i sabran com ho enfoquen, no?

Aquesta tirallonga de fets que vostè diu i que menysprea sàpiga que a darrere, suposo que ho deu saber i en deu ser mitjanament conscient, a darrere hi ha milers i milers de persones que fan un munt de coses. Vostè no ho pot menysprear d'aquesta manera. Ho pot discutir, pot dir: «Miri, aquesta decisió l'hauria pres diferent. Jo hauria plantejat aquesta alternativa concreta. Jo penso que aquí es varen equivocar. Allò concret segurament que no funcionarà perquè va ser un error plantejar-ho», però vostè va simplement a menysprear, diguem-ne, demanant-me o dient-me que no es feien coses vostè simplement ha menyspreat la feina de milers i milers de persones, i vostè sabrà per què és tan imprudent a l'hora de plantejar les coses com les ha plantejat.

Jo..., bé, jo seguiré amb la meua, perquè em sembla que és l'obligació que tinc, d'explicar coses concretes que es van fer. I un dia vostè ja em dirà exactament quines considera que no són encertades i quines potser ho són.

Vint-i-vuit... M'havia quedat a la vint-i-set, si no ho recordo malament, fins arribar al cinquanta, que és una sola acció que li he fet per poder-li mostrar les coses que es fan i amb l'ànim que vostè me n'hagués comentat alguna, no? Vint-i-vuit, increment d'un 3 per cent de les subvencions a la cultura viva. També s'incrementarà el pressupost destinat enguany a la presència creadors i empreses catalanes.

Vint-i-nou, desenvolupament del Pla nacional de lectura.

Trenta, treballar conjuntament, o estem treballant conjuntament amb el sector privat en el marc del programa «Catalunya creativa», en l'assessorament de cent cinquanta –cent cinquanta– projectes concrets, que afecten gent concreta, perquè aconsegueixin ajuts del programa europeu «Europa creativa».

Trenta-una, impuls als clústers de l'audiovisual, de l'arquitectura, del videojoc, on, a darrere, hi ha gent concreta.

Trenta-dues, convocatòria d'ajuts per cobrir les assegurances agràries, on, a darrere, hi ha gent concreta, també, no?

Trenta-tres, elaboració del Programa de desenvolupament rural 2014-2020, que preveu mesures d'ajut concretes per a la incorporació de joves concrets a l'agricultura i a la competitivitat i eficiència d'explotacions agràries, com també mesures diverses de sostenibilitat agrària, amb una dotació prevista, per a tot el període, de 800 milions d'euros.

Trenta-quatre, aprovació del Pla de gestió d'espais naturals protegits 2014-2016, per impulsar-los com a font de creació d'activitat econòmica i ocupació i serveis, amb la coresponsabilitat del món empresarial i millorant, en la mesura que es pugui, òbviament, la gestió i el treball en xarxa.

Trenta-cinc, execució d'obres de regadiu per valor de 21 milions d'euros.

Trenta-sis, impuls del pacte per la lluita contra la pobresa a Catalunya i de totes les mesures que va aprovar aquest Parlament com a conseqüència del debat monogràfic sobre la qüestió de la pobresa, no?

Trenta-set, aprovació del contracte programa amb els ens locals per a la prestació de serveis socials diversos.

Trenta-vuit, aprovació de diferents plans de concertació en l'àmbit de les persones amb discapacitat.

Trenta-nou, aprovació, també, de diferents plans de concertació en l'àmbit de la gent gran.

Quaranta, aprovació del Pla de suport a la família.

Quaranta-una, increment de la partida de la renda mínima d'inserció, amb 40 milions d'euros per a aquest 2014, i es passa així dels 143 milions d'euros als 173 milions d'euros, amb la finalitat d'arribar a més de 28.000 persones concretes, val a dir-ho, no?

Quaranta-dues, pla de suport a la creació de les cooperatives de treball i recuperar el pla del 2000...

Bé, amb això acabo. En falten quatre o cinc per arribar a cinquanta. En qualsevol cas, volia simplement acreditar-li que l'argumentació de «no es fa res» és absolutament fora de la pròpia realitat. Espero que la propera vegada li pugui contestar coses més concretes.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la renda mínima d'inserció i les famílies sense ingressos.

Interpellació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció i les famílies sense ingressos (tram. 300-00177/10)

La formula el Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, una interpellació, en aquest cas al conseller Puig, per parlar de la situació de la renda mínima d'inserció i la de les famílies sense ingressos. En un moment d'augment de l'exclusió social, un augment de famílies que tenen zero ingressos, conseller, i a qui en aquests moments la Generalitat els està negant qualsevol tipus de prestació. Una interpellació que vol que... Bé, el meu objectiu és que vostè ens expliqui quin és el full de ruta d'aquest Govern pel que fa a la garantia de rendes, pel que fa al complement de rendes al nostre país.

Perquè des del 2012, que es va fer la reforma, que en aquell moment va ser recolzada pel Partit Popular, a Catalunya han passat moltes coses i, per a les persones que menys tenen, totes negatives. Vostès van fer una contrareforma. Des d'aleshores hi ha hagut una disminució dels beneficiaris d'aquesta prestació. Van fer una..., jo en dic «operació maquillatge», amb Esquerra Republicana, augmentant el pressupost d'una prestació que al cap i a la fi suposava 3 milions més de quan més diners s'havien dedicat a aquesta prestació. I sobretot vostè, conseller, i els seus antecessors, han fet moltes promeses. Promeses en aquest Parlament, que s'han resolt, i no arriba, la reforma de la renda mínima. Han fet promeses a les entitats socials. Han fet promeses a les entitats municipalistes. I avui, a finals de maig del 2014, dos anys després, aquest país no té la reforma de la renda mínima d'inserció a què vostès també s'han compromès.

I l'objectiu de la interpellació és que ens expliqui què pensa fer, conseller, què pensa fer, perquè, ara, mentre passava tot això, hi ha hagut una iniciativa legislativa popular, s'han recollit 121.000 signatures, hem fet el debat a la totalitat de la renda garantida de ciutadania i, en aquests moments, tenim un compromís amb els agents socials pel que fa a la reforma de la renda mínima, unes entitats socials que estan demanant la reforma de la renda mínima d'inserció, i un procediment obert aquí al Parlament d'una ILP de la renda garantida de ciutadania. I aquest grup parlamentari el que vol és que vostè ens expliqui quina definició, quins models pensa fer el Govern de Catalunya pel que fa al complement i a la garantia de rendes al nostre país. Que ens ho expliqui amb claredat, amb transparència, i que ens digui com pensa vertebrar, si és que pensa que hi hagi una o dues prestacions.

Vull també que ens digui com pensa posar el focus en l'activació laboral, un tema que ens interessa molt, des del Grup Parlamentari Socialista, i que, veient quina és la situació al mercat laboral, és evident que el vincle entre la prestació i treball davant d'aquests nous perfils de pobresa i aquestes persones que estan en una situació d'atur i que no trobaran feina, què és el

que pensen fer vostès, també. I, per últim, també ens interessarà molt saber si aquests 173 milions que vostès van posar als pressupostos s'esgoten aquí; si pensen donar més cobertura a una renda que necessitem que sigui més quantiosa pel que fa a la despesa econòmica.

La situació del mercat laboral la coneixem tots. Al final, a Catalunya estan augmentant les desigualtats. A l'inici de la crisi cal dir que les desigualtats a Catalunya estaven per sota de la mitjana de la Unió Europea, però és evident que la destrucció d'ocupació, la rebaixa de salaris, i també la rebaixa de la protecció social, han suposat un augment de la desigualtat a Catalunya. I hem de dir, conseller, que les polítiques del seu Govern han suposat també un augment de les desigualtats al nostre país. I aquí és on volem posar l'accent. Perquè tothom s'ho està passant molt malament, però especialment les famílies amb una renda més baixa són aquelles que ho passen pitjor. I un servei, i una prestació, i un dret, com és la renda garantida de ciutadania, com és la renda mínima d'inserció, en tot cas una prestació de garantia i complements de rendes, hauria de ser un mecanisme anivellador d'aquests nivells de desigualtats. En un moment en què a Catalunya tenim 272.000 llars on tothom està aturat no ens podem permetre tenir una cobertura de la renda mínima d'inserció tan baixa com la que tenim.

Conseller, ahir va sortir l'enquesta de condicions de vida, i les dades que tenim del darrer any són que hi ha un 37 per cent de les llars del nostre país que no poden afrontar les despeses imprevistes i un 8 per cent que fan endarreriments en els pagaments dels subministraments i de l'habitatge.

Per tant, és evident que la crisi suposa un augment de les desigualtats del nivell de benestar, un augment de la pobresa, però és que el disseny de les polítiques de protecció social que vostès han fet, la baixa cobertura dels sistemes i la baixa capacitat dels mecanismes de garantia d'ingressos fan que a Catalunya hi hagi una fractura social que des d'aquest faristol no deixem de denunciar des del Grup Parlamentari Socialista, i l'únic que tenim des de l'altra banda, des d'aquí, és una insensibilitat per no atendre aquesta situació.

Aquesta és la situació que tenim al nostre país: un replegament que hi va haver el 2012, amb uns canvis que vostès van fer ja fa dos anys, i dos anys que diuen que els canviaran, però continuen vigents, conseller, dos anys, en què tenim un silenci administratiu negatiu, on hi ha una permanència de seixanta mesos, on es triguen dotze mesos en blanc per poder accedir a una renda mínima que després es triga més de nou mesos a donar-la. Al final, una davallada d'usuaris, una partida limitada i una reforma basada, i ho hem de recordar també, en el fet que vostès van entendre que hi havia uns desajustos quan hi havia un augment de sol·licituds, quan el que passava al nostre país és que hi havia un augment de privació material per part de moltes famílies, i per tant hi havia un augment de sol·licituds. Això, vostès..., el que van fer és tancar la porta, fer uns requeriments més exigents, i, al final, menys persones poden cobrar una prestació en una situació de moltíssima necessitat.

Per això, jo crec que vostès són conscients de les conseqüències, i que saben els números millor que nosaltres, i que veuen com està la situació de les famílies al nostre país. I el que volem saber amb aquesta interpel·lació és què pensen fer. Perquè la consellera fa, no ho sé, ja molts mesos que diu que farà un mapa de prestacions. Però els mapes de prestacions no donen recursos a les famílies. No donen recursos.

Vostès van fer una reforma de la renda mínima d'inserció, la van traslladar al Departament d'Empresa i Ocupació i n'exclouen els casos laborals. Això tindria sentit si tinguéssim una prestació subsidiària per als casos socials. Però és que a la pràctica no tenim ni l'una ni l'altra. Tenim unes taxes de cobertura, i ho saben, que estan molt per sota de les de moltes comunitats autònomes. No entraré en els casos del País Basc i Navarra, que són excepcionals, però tenim Galícia, Castella i Lleó, Andalusia, l'Aragó, La Rioja, Cantàbria, Astúries... Totes aquestes comunitats autònomes tenen taxes de cobertura superior a les nostres. Fan un esforç, en percentatge del PIB i en percentatges pressupostaris, molt superior al nostre. Per tant, jo entenc que no hi ha tots els recursos que voldríem per fer una garantia de rendes al nostre país, però és que és evident que al costat de la manca de recursos hi ha una gran insensibilitat per part d'un govern que no vol dedicar més recursos a aquells que menys tenen.

I a mi m'agradaria saber, al meu grup li agradaria saber, què pensen fer. No d'aquí a dos anys, no quan hi hagi una tramitació legislativa que mai arriba, si no és que ens diu que la portarà la setmana que ve i ho farem en tràmit d'urgència. Perquè la voluntat del meu grup parlamentari és arribar a acords en aquesta matèria. Saben des del minut zero que hem fet propostes de reforma de la renda mínima i que ens les han tomat sistemàticament, amb el Partit Popular i amb Esquerra Republicana. La voluntat del Grup Parlamentari Socialista continua. Necessitem que hi hagi una garantia d'ingressos, un complement de rendes al nostre país, diguem-ne com en diguem. Però necessitem que hi hagi aquesta prestació, i no podem continuar esperant. I resulta que ja fa dos mesos que es va fer aquí el debat de la renda garantida de ciutadania, però molt probablement trigarem molts mesos a veure una reforma legislativa.

Vostè, conseller Puig, va dir que els primers mesos de la legislatura hi hauria una reforma de la renda mínima d'inserció. Jo crec que ja han passat uns mesos, han passat molts mesos, i comencem a pensar que potser no hi ha voluntat per a aquesta reforma.

Entrant, en el temps que em queda, també, en els problemes que continuem tenint pel que fa a la gestió de la renda mínima, continuem tenint persones pendents de nòmina; continuem tenint tardança en el cobrament de la prestació, més de vuit mesos; no es paguen els endarreriments des de l'aprovació; a les persones que estan en aquests períodes d'espera se'ls genera frustració, falses expectatives, incerteses; els professionals saben que ja no és un mecanisme útil per a la garantia de rendes, perquè saben que fins que no en surt un no hi entrarà un altre.

Volem esperar l'avaluació dels plans d'ocupació que vam resoldre en aquest Parlament i dels mecanismes d'accés directe, de reingrés, a la renda mínima d'inserció. Serà a finals d'aquest mes, i per tant veurem com va la cosa i podrem valorar-los. Però en tot cas considerem que no hi ha la informació suficient en la tramitació als professionals, uns professionals que estan sobrecarregats i que estan angoixats per aquest silenci administratiu negatiu.

Acabo aquesta primera intervenció demanant aquest aclariment, conseller. Ara em pot donar totes les xifres i em tornarà a explicar el fantàstic acord a què van arribar amb Esquerra Republicana, que recordem que són 3 milions més de quan hi va haver més recursos, que van ser 170 milions d'execució. Per tant, estalviar tot això, que ja ho sabem, que ja ho diu en cada nota de premsa, i expliqui'ns d'avui en endavant què pensa fer, què pensa fer per les famílies que no tenen ingressos, que arriben als serveis socials i les treballadores socials els diuen: «No tinc res per a tu, perquè s'han tancat totes les portes; el Govern t'ha tancat totes les portes.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, senyora diputada. Senyores i senyors diputats..., li agraeixo la predisposició al diàleg i al pacte, senyora diputada. I amb el mateix bon to amb què vostè ha exposat la interpel·lació, intentaré contestar-li, però també utilitzant, potser, la mateixa convicció i contundència en alguns dels seus arguments, però en sentit contrari.

Si estem aquí és perquè vostès ho van fer molt malament. Molt –molt– malament. Vostès no ho volen reconèixer, i ens demanen ara: «Com és que no hi posen encara més diners?» Miri, més diners que mai. Diu: «Bé, només 3 milions més.» Sí, però és que a més de posar-hi més diners que mai resulta que hem de pagar més interessos que mai per una gestió nefasta de la hisenda pública que vostès van protagonitzar durant molts anys. Perquè, si no... No m'interrompi, senyor Lucena; ja tindrem temps de parlar-ne vostè i jo. Perquè si vostès no haguessin dilapidat les inversions, si no haguessin inflacionat el nombre de funcionaris de la Generalitat, si no haguessin fet una gestió absolutament suïcida en els moments en què ja no és que s'albirés, és que ja sabíem, el 2008, el 2009 i el 2010, que estàvem en crisi..., i el 2010 van fer un dèficit, no fiscal, públic, d'un any de 9.000 milions d'euros..., avui la Generalitat no hauria de pagar, en lloc d'1 milió d'euros d'interessos el dia, 7 milions d'euros d'interessos, i segurament hi podríem destinar bastants més recursos dels que hi destinem. I la hisenda em sembla que estava a les seves mans, senyors del Partit Socialista. Suposo que vostès entenen que no és només llegir els resultats de les eleccions europees, sinó que hi

ha algun problema entre el que es predica i el que es practica. I això és el que fa també que molt sovint la confiança dels ciutadans, d'alguna manera, en alguns moments, sigui una conseqüència d'això que quan se surt aquí al faristol..., les paraules, el llibre de sessions, les actes del Parlament, ho aguanten tot, però la realitat és una, i molt dura. Perquè haurien pogut destinar, en l'època de bonança, més pressupostos relativament al pes del pressupost de la Generalitat a polítiques socials. No va ser així. I en aquests moments, en èpoques de dures restriccions, d'ajustos, d'impossibilitat de cobrar tots els deutes que té per exemple l'Estat amb la Generalitat, on s'aboquen tots els esforços per mantenir les prioritats socials és en els pressupostos destinats a l'atenció social, als serveis públics i, en definitiva, a les persones i els col·lectius que ho passen malament.

Perquè també vostè diu: «No, és que van fer...» Home, és clar que vam haver de fer uns ajustos i una revisió del nombre de col·lectius que se'n beneficiaven. Perquè no hi havia cap control, perquè vostès van començar a donar les prestacions d'una manera indiscriminada, perquè no van posar en marxa cap mecanisme de fiscalització, i ens vàrem trobar amb la necessitat d'ajustar i de revisar molts expedients que no complien les condicions de la renda mínima d'inserció.

En aquests moments, què és el que el Govern fa? D'una banda, treballa en aquest mapa de prestacions, que el Departament de Benestar Social lidera i que ens ha de permetre tenir un marc per no tornar-nos a equivocar en prendre decisions, que ens permeti d'alguna manera veure si tot aquest mosaic permet una visió molt més integrada, treballar amb una matriu de necessitats, de prestacions i de serveis, i veure com podem optimitzar els recursos que aboquem i els que segurament hi haurem de continuar abocant, i potser, si podem, amb major intensitat, en funció de debats paral·lels que també crec que s'hauran en algun moment d'integrar, com és la iniciativa legislativa popular que en aquests moments en aquesta cambra es comença a tramitar.

Perquè també és evident que hem volgut, en paral·lel, anar avançant a fer aquesta revisió, tant des d'un punt de vista de gestió, de finançament, com també d'entorn normatiu, de la renda mínima per evitar-ne el col·lapse, que és cap on anava amb el seu model de gestió.

En definitiva, nosaltres continuem convençuts que aquest nou mecanisme que ha de ser la renda mínima revisada, i vostè em demanava cap on la portarem..., doncs un programa de reactivació laboral, d'una banda, però també de reestructuració i d'acompanyament social, cosa que durant molts anys no ha estat així, tampoc. I és important, en definitiva, que anem d'alguna manera identificant les necessitats personals d'una manera cada vegada més singularitzada, amb elevats graus d'especialització, i que tots els itineraris per part de la renda mínima estiguin no només en programes genèrics, sinó que d'una manera molt clara puguem anar analitzant cada vegada més, com fem ja, tots els expedients des d'aquesta perspectiva més familiar i més individual.

Cal una millor i major integració, no només, evidentment, de la col·laboració de les administracions, entre

el Govern de Catalunya i les administracions locals, sinó també una major i millor implicació del teixit social i comunitari, amb la participació més decidida, i li diré el que hem fet els darrers temps, d'entitats col·laboradores i també del món empresarial. I les empreses d'inserció creiem que han de tenir en aquest nou entorn un millor accent i una millor participació, perquè són aquells instruments que ens permeten acompanyar les necessitats socials també amb la reinserció laboral.

Voldrem posar l'accent, com he dit abans, en actuacions i mesures d'àmbit sociolaboral, individualitzant els itineraris i fent el major esforç per donar els recursos adequats, econòmics, però també d'acompanyament, de formació i d'inserció, a cada persona, i sobretot fent aquesta visió, ho repeteixo, d'integració i d'intensificació de la col·laboració entre tots els agents socials i econòmics del programa.

Tenim molt present també que la renda mínima és un mecanisme per a determinats col·lectius, determinats ciutadans, i que té un caràcter també, pel que fa a les prestacions laborals, de subsidiarietat, i, per tant, no, d'alguna manera, de superació ni de duplicitat.

Per tant, tot el que en aquests moments es planteja, més enllà dels mecanismes ja de revisió que s'han fet en els àmbits de la gestió, obeeix una mica a aquests criteris.

Què hem fet? Destinar-hi més recursos. Si l'any 2013 tancàvem la renda mínima amb uns 133 milions d'euros de pressupost, aquest any tenim unes previsions de 173 milions d'euros.

Què més hem fet? Hem iniciat una revisió del model de gestió a partir també de la centralització del programa en el Departament d'Empresa i Ocupació. I en aquests moments aquesta millor eficiència en la gestió ens permet una major rapidesa –malgrat les seves informacions, que no s'ajusten avui a la realitat, li donaré les ràtios de resposta– en l'anàlisi dels requisits dels beneficiaris i guanyar més interoperabilitat, perquè la informació compartida entre agents locals i el departament avui és molt més àgil i molt més fluida; un millor seguiment de les mesures, i, finalment, obtenir informes de resultats, cosa que abans no es feia, per poder recalcular i avaluar el programa d'una manera permanent.

Tot aquest nou model de gestió que en aquests moments s'implementa obeeix també a un pla de sistemes tecnològics que es desenvolupa i que esperem que al llarg d'aquest 2014 estigui implementat al cent per cent, més enllà d'alguns canvis que ja s'han anat prenent els darrers mesos.

El que també intensifiquem són els programes que permeten la inserció laboral dels beneficiaris de la renda mínima. I això tampoc s'havia fet. Ja ho fem. A finals de l'any 2013, el SOC, el Servei d'Ocupació, va posar en marxa per primera vegada un programa de treball i formació específic per a beneficiaris de la renda mínima, aquells –i un col·lectiu, en part, també identificat– que tenen càrregues familiars, i que a partir de la col·laboració amb les administracions lo-

cals els permet una contractació laboral, un sou també sotmès ja a una contraprestació des d'una perspectiva de treball i els permet sortir temporalment del recurs del mecanisme de suport de la renda mínima i passar a disposar, primer, d'un sou, i, després, també de les prestacions de l'atur, que permeten d'alguna manera també anar introduint beneficiaris en circuits laborals, i al mateix temps també alliberant recursos per incrementar els beneficiaris de la PIRMI.

Creiem que al llarg de l'any 2014, introduint uns 10 milions d'euros amb aquestes mesures de plans d'ocupació per a beneficiaris de la renda mínima, podrem alliberar recursos en la bossa de la PIRMI de 17, 18 milions d'euros. Per tant, vol dir que és també, en aquesta perspectiva de millorar els recursos econòmics, una mesura important.

Aquest any també hem iniciat o recuperat d'una manera important els itineraris d'inserció. I, per tant, destinarem recursos i acompanyarem més de dos mil beneficiaris de la renda mínima, en col·laboració amb una xarxa de quaranta entitats d'inserció laboral, a aquests mecanismes, que ens han de permetre d'alguna manera reintroduir beneficiaris de la renda mínima en una activitat laboral.

També, com he dit abans, col·laborem amb empreses col·laboradores d'inserció, amb empreses d'inserció. La setmana passada vàrem tenir amb la Federació d'Empreses d'Inserció de Catalunya una jornada per valorar un pla de competitivitat del sector, que ens ha de permetre també, en aquest sentit, millorar la competitivitat i la bona feina que fan aquestes empreses de l'economia social i que ens acompanyen, entre d'altres, en aquest programa.

Hem analitzat també críticament, i això tampoc s'havia fet, aquells beneficiaris que, superant els seixanta mesos de percepció, segons la norma podien estar subjectes, o d'alguna manera amenaçats, de perdre aquesta prestació. Li haig de dir que de més de cinc mil usuaris o beneficiaris que tenien aquesta condició avui ja només queden mil persones que en aquests moments són revisats un a un els seus expedients, les seves condicions, per veure quina solució hi donem, perquè la resta s'han mantingut, o s'han canalitzat altres tipus de recursos i, en definitiva, de prestacions.

I en aquests moments li haig de dir que tenim més de 26.000 expedients vigents, que de sol·licituds presentades al llarg de l'any 2014 n'hi han 5.500, aproximadament a un ritme d'unes 1.200 aproximadament, que no hi ha llista d'espera dels expedients valorats favorablement, i que per tant immediatament entren, en la mesura que s'acaba el procés administratiu –acabo, presidenta–, en la roda del pagament. És veritat que aquells que estaven amb pagaments i se'ls reconeixen drets retrospectius no entren encara en pagament, perquè l'important és que puguin entrar en la nòmina mensual.

Però li puc dir i reafirmar que hem augmentat el pressupost, que treballem en aquesta nova llei, que realitzem amb el Departament de Benestar Social el mapa de prestacions, que hem millorat...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i continuem millorant els sistemes de gestió i d'avaluació del programa, que hi ha una millor implicació dels agents i dels professionals, també de les administracions locals i del tercer sector, i que incrementem els recursos...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...de polítiques actives per facilitar la inserció laboral dels beneficiaris de la renda mínima.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, conseller Puig, la intervenció que vostè ha fet aquí ara la podria haver fet perfectament..., o potser s'assembla molt a la que li va fer el diputat Amorós el mes d'octubre o novembre. I han passat sis mesos, i la situació de les famílies cada cop és més difícil. Per tant, no ens pot venir aquí a explicar literatura, coses que ja sabem, quan li demanem què és el que pensa fer. Ja hem llegit el pressupost, ja es va aprovar en aquesta cambra.

Li donaré dos casos concrets, dos casos. Perquè aquí podem dir que atenem totes les sol·licituds, però és que hi ha molta gent que hauria d'estar dins i no hi és. Una família que ha estat desnonada de casa seva. Ha hagut d'anar a una altra casa il·legalment; és clar, en un altre municipi. En aquests moments aquesta persona ha acabat un subsidi, té zero ingressos i dos fills. A aquests dos fills la consellera Rigau els nega la beca menjador. El seu alcalde, amb els serveis socials i la Creu Roja, paguen la beca menjador a aquesta família. I amb ajuts d'urgència social aquesta família subsisteix. I quan li dius: «Per què no demanes la renda mínima?», et diu: «És que no hi tinc dret.»

Conseller, aquesta és la llei que vostès van aprovar amb el Partit Popular i que fa dos anys que no modifiquen. Per tant, no ens vingui aquí a explicar sopars de duro, perquè aquesta família, del Baix Llobregat, no té accés a la renda mínima perquè no hi té accés legalment. I encara que d'aquí a un any hi tingui dret..., perquè ara vostès el que fan és obligar-los a estar a l'economia submergida. I d'aquí a un any, que aleshores hi tindrà dret, s'haurà d'esperar vuit mesos més perquè vostè comenci a pagar-la-hi. Aquesta és la situació de la Catalunya real, senyor Puig. No ens vingui aquí a explicar les herències. Després en parlo, també, d'herències.

Un altre cas. Una família, i això a la consellera Munté també li interessa..., autònom, camioner, perd la feina; no té dret a prestació; té deutes; la mare està a l'atur; tenen dos fills, un amb dependència. La consellera ha tret la meitat de la prestació de la dependència al seu fill. Ha anat a viure amb la seva mare, que cobra sis-cents euros de pensió, i no tenen dret a PIRMI. És que parlem d'això, conseller, parlem d'això.

I això dels mapes de les prestacions, doncs em sembla molt científic. Però és que no ens soluciona res. I no parlem de milers de milions. Parlem de desenes, o un centenar, de milions que podrien solucionar la vida a moltíssimes famílies al nostre país. I vostès no ho fan perquè no volen. Perquè fa anys que diuen que ho faran, però no ho fan perquè no volen. Aquesta és la situació. Aleshores, si vol, ara, quan torni, em diu quan pensa portar la llei i em diu si pensa obrir l'aixeta a les persones que necessiten accedir a la prestació i vostè no els hi dona accés.

I no em digui res de l'herència rebuda. Perquè, sap què passa? Que és que vostè hi dedica molts menys recursos que altres comunitats autònomes. I de crisi n'hi ha a tot arreu, i de dèficits n'hi ha a tot arreu. Però és que vostès són profundament dretes, i és una opció ideològica. Perquè vostè és el conseller d'un govern que tancava plantes d'hospitals, negava PIRMI i feia regals fiscals als rics. Això és vostè, senyor Puig. Aleshores, no ens pot dir aquí que vol fer una renda mínima no se sap quan i que vostè soluciona la vida dels catalans, perquè no és així, conseller. Aleshores, surti aquí i digui: «No ho faig perquè no hi crec, perquè tots aquells que no tenen PIRMI són pobres; alguna cosa deuen haver fet.» Perquè vostè ho ha tornat a dir aquí en la seva intervenció, eh? Ha tornat a posar la sospita dels pobres; ha parlat dels casos de frau que mai s'han demostrat. Però torna aquí a dir que els pobres s'ho mereixen i que a més, si poden, es dediquen a defraudar, quan sabem quina és la situació al nostre país.

En definitiva, conseller, vostès tenen moltes ineficiències en la gestió, molts buits, deixen moltes famílies descobertes, i necessitem que hi hagi més suficiència a la renda mínima d'inserció. Ho diem el Grup Parlamentari Socialista, però li ho diu el Consell de Treball, li ho diuen les entitats, que cada tres mesos es reuneixen i tornen a instar la Generalitat a reformar la PIRMI. És que tots els reculls de premsa..., «la reforma de la renda mínima, una necessitat improrrogable». Sap què passa? Que és que fa ja anys que ho han signat. Ho ha signat vostè, ho ha signat la consellera Munté, ho va signar el conseller Mena, ho va signar el conseller Cleries. I sap què passa? Que el més calent és a l'aiguera.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, bé, no hi insistiré. No hi ha pitjor sord que aquell que no vol escol-

tar. I com que jo ja li he dit què és el que fèiem, què és el que hem canviat, què és el que hi ha de nou de tot allò que vostès no van moure... Diu que fa anys... Miri, encara no la meitat dels que hi van estar vostès sense moure res ni arreglar res; encara no la meitat dels que vostès hi van estar. Sí, home! No, ja entenc que ara vostè diu que hem de tancar algun servei per ajustar eficiències en hospitals. Però no som nosaltres, els que vam construir hospitals que després no es podien dotar, ni aeroports sense avions, ni edificis buits de feina, com el 112 o l'edifici del Fòrum. No, és clar, la gestió..., i la mala gestió..., que sempre s'identifica. El que passa és que els ciutadans, com que tenen memòria fràgil, doncs de tant en tant se n'obliden. Però val la pena que ho tornem a evidenciar: vostès fan mala gestió, arruïnen l'arca pública, arruïnen el país, i després han de venir altres governs a arreglar el que vostès han desfet en l'època de la millor de les economies del país, perquè quan més ingressos públics hi havien és quan menys coses es van fer per atendre algunes d'aquestes prioritats que ara tornen vostès a recordar. I benvinguda, perquè li haig de dir que, sobretot, qui comporta que hi hagi avui economia submergida és qui no va fer les coses bé en el seu moment..., i avui hem d'arreglar les coses d'una manera molt rigorosa. I vostès ara en volen treure també fins i tot rèdit electoral, cosa que els ciutadans..., em fa la sensació que no els fan massa cas, oi?

Bé, nosaltres..., el que li haig de dir és que tots aquests casos singulars, i de casos singulars n'hi han molts aquí i en altres àmbits, i intentem atendre'ls, i en col·laboració amb els ajuntaments, perquè les ajudes d'urgència social també..., amb els ajuntaments, i quan no poden els ajuntaments la Generalitat també hi intervé, i en coordinació amb l'economia social, les empreses del tercer sector i, en definitiva, tota aquesta xarxa fantàstica de solidaritat que s'ha tornat a posar en tensió i que ens permet entre tots plegats atendre unes situacions de fractura social duríssima que tenim al país..., intenta d'alguna manera atendre tota aquesta situació.

Com jo li he dit, mapa de prestacions. Vostè diu: «Això deu ser una entelèquia, és un exercici teòric.» Jo ja entenc que hi ha gent que governa sense massa ciència, i després passa el que passa. Però el mapa de prestacions és precisament un exercici de reconeixement d'allò que tenim, d'allò que fem, per poder-ho integrar, per veure què és el que es pot, d'alguna manera, encara oferir més i millor, amb més eficiència i gestionant els recursos públics –que això sí que deu ser una novetat per a vostès– amb rigor i amb eficàcia. Ja entenc que això no ho deuen acabar d'entendre. Gestionar els recursos públics amb rigor i amb eficàcia, i no deixar un pressupost, l'últim, perquè vostès van marxar dient: «I l'últim que apaguï el llum», l'últim pressupost que van gestionar..., és que no ho volen recordar, ja me n'adono, ja..., que van gastar 9.000 milions d'euros més del que van ingressar –9.000 milions d'euros més del que van ingressar. I, és clar, arribat un moment que dius: «Bé, però és que la Generalitat té centenars de milers de milions d'euros.» No, no. La Generalitat té un pressupost de 30, 32.000 milions

d'euros. Quan algú ingressa 9.000 milions menys del que gasta es produeix un col·lapse a la hisenda.

I, malgrat tot, resulta que hi han més diners dels que vostès hi van destinar mai, a la renda mínima. I, malgrat tot, resulta que avui comencem, per deu o onze mesos seguits, a disminuir la gent que està a l'atur. I, malgrat tot, posem en marxa nous itineraris d'inserció laboral a través del SOC, que tampoc se'ls va acudir pas, a vostès, durant tots aquests anys que tanta prioritat i tanta obsessió tenien. Doncs hem posat en marxa mecanismes per, amb els mateixos recursos, alliberar recursos per atendre més gent a la renda mínima i destinar col·lectius i ciutadans que estan beneficiats per la renda mínima a processos d'inserció laboral, com en aquests moments implementem des del SOC.

Per tant, ho repeteixo, tot això és el que en aquests moments fem. I si hem, d'alguna manera, alentit el procés de revisió de la llei és perquè, conscients que hi ha una dinàmica parlamentària, el que no farem ara és tenir una iniciativa legislativa popular al voltant de la renda garantida bàsica i una renda mínima d'inserció que avancin, d'alguna manera, sense entendre que hem de fer una reflexió tots plegats de quin és el nostre model, com articulem la llei. I mentrestant no ens hem esperat. Hem introduït mecanismes de gestió i de revisió dels òrgans de gestió del SOC i de la PIRMI, hem millorat la col·laboració amb les entitats del tercer sector, hi hem destinat més diners que mai, hem posat en marxa nous itineraris d'inserció.

De totes maneres, qualsevol aportació constructiva, no pas, d'alguna manera, només d'evidenciar allò que en casos singulars..., sempre en trobarem i intentem atendre'ls, i si em passa aquests casos singulars amb noms i cognoms no dubti que al llarg d'aquesta setmana els serveis socials de l'ajuntament respectiu i de la Generalitat els atindrem adequadament.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la futura seguretat social catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre la futura seguretat social catalana (tram. 300-00178/10)

Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, aquesta interpellació és una interpellació que expressa el compromís en un àmbit concret amb l'exercici del dret a decidir d'aquest Parlament. De fet, aquest Parlament es va constituir després d'unes eleccions el 25 de novembre que ens van donar un mandat clar per fer una consulta, i hem seguit un camí: Declaració de sobirania; compromís del

12 de desembre, en què posem data i pregunta; intent de negociació amb l'Estat el 8 d'abril, i un reforç massiu dels ciutadans diumenge passat. Totes les forces de la consulta pugen en vot, del 37 al 57 per cent, juntes, un 20 per cent més. Les forces del «no» es queden on eren. Totes sumades hi perden, totes juntes fan un 17, quan només el PP sol va fer un 18 per cent fa cinc anys. I, per tant, pugen, i a més a més especialment a les àrees metropolitanes i a les grans ciutats. Per tant, no és una part del país. És tot el país, que hi avança.

El 9 de novembre, per tant, votarem. No farem ni un pas enrere. Els treballs d'aquest Parlament han d'avançar en aquest sentit. I té, aquest procés, suport a les eleccions, al carrer i a totes les enquestes.

Per tant, el sentit d'aquesta interpellació és: cal fer possibles, cal fer aplicables tots els resultats possibles que surtin d'una consulta. Si guanya el sí-sí, com esperem que passarà i confiem que passarà, aquest resultat s'ha de poder traduir en una realitat. En l'improbable cas que guanyés el no, doncs, hi ha una altra oferta, que és el sistema de pensions actual, que també valorarem. Però els ciutadans tenen tot el dret a triar entre quina és la situació de pensions que els ofereix la situació actual i quina és la situació de pensions que podria oferir una Catalunya independent.

És per això, també, que en el pacte d'estabilitat parlamentària d'aquesta legislatura, l'anomenat «Pacte de la llibertat», a l'annex segon, al punt 4 es demanava que es preparés i es dissenyés una administració i una tresoreria de la seguretat social catalana. És per això també que en el Pla de govern, eix 3, s'hi esmenta el disseny d'aquest pla d'aquesta administració. I entenc que, també lligat amb aquesta qüestió, el Consell Assessor per a la Transició Nacional també té uns informes en marxa.

Cal informació, cal saber, perquè cal que la gent triï amb total llibertat les opcions que se li presenten, sense desinformació, sense mentides malintencionades. De fet, hem vist en aquest àmbit una actuació per part de determinats partits polítics, molt principalment per part del que governa a l'Estat, una actitud de mentir malintencionadament per posar la por a ciutadans que es troben en la fase possiblement més vulnerable de la seva vida, i, per tant, aprofiten aquesta confusió o aprofiten aquest tema, aprofiten aquesta debilitat, per mirar d'atemorir les persones i, per tant, per evitar la seva llibertat. El que ha de fer aquest Govern és garantir que la gent triï en pau i en llibertat, que tingui tota la informació.

Què li passa al sistema de pensions i per què aprofita el Partit Popular, principalment, però no és l'únic, per posar la por als ciutadans? Bé, hi ha una certa confusió entre la gent entre un sistema que, per dret jurídic, la gent té dret a rebre una pensió en funció de les cotitzacions que ha fet, però que, en canvi, el seu finançament és ben diferent. Com vostès saben, el seu finançament no és un sistema de capitalització, com podria fer intuir el dret subjectiu jurídic de pensió —els sistemes de capitalització són aquells que la gent posa uns recursos, constitueixen un fons de capital, aquest s'inverteix en actius financers i finalment s'obté un re-

torn—, sinó que el sistema que hi ha a l'Estat espanyol és un sistema de repartiment i, per tant, les pensions que es paguen cada any són pensions que es cobreixen amb les cotitzacions de cada any. I, per tant, encara que la llei digui: «Vostè té dret a una pensió en funció a l'historial de cotitzacions», la realitat és que les pensions es financen en funció de les cotitzacions de cada any.

Què és el que farà viable, per tant, en una Catalunya independent poder pagar les pensions? Doncs, el nombre de treballadors, el salari d'aquests treballadors i el percentatge del salari que es dedica a finançar les pensions, és a dir, el tipus de cotització. Com més gran sigui la relació entre nombre de treballadors ocupats i el nombre de pensionistes més pensió es podrà pagar, com més alt sigui el salari mitjà més pensió es podrà pagar i com més alta sigui la cotització més pensió es podrà pagar.

Per tant, és important que deixem clar des d'aquest Parlament als ciutadans de Catalunya que l'opció de la independència no posa en risc les pensions, ans al contrari, en garanteix molt més la seva viabilitat, atès que a Catalunya el nombre de treballadors ocupats per pensionista és de 2,54; a l'Estat espanyol, de 2,4 —per tant, una miqueta superior—, una diferència que s'explica perquè tenim una taxa d'ocupació més elevada, tot i que també tenim un percentatge més gran de població pensionista, ateses les majors taxes d'ocupació en el passat. Tenim un salari mitjà superior, 24.449 euros, mentre que a Espanya està als 22.790. I a igualtat de tipus de cotització —a igualtat de tipus de cotització—..., cosa que hauríem de discutir, perquè el nostre partit per exemple defensaria major finançament de les pensions, però a igualtat de tipus de cotització les pensions a la Catalunya independent podrien ser, amb els números d'avui, un 10 per cent superiors. Aquest missatge és important transmetre'l clarament a la ciutadania.

El Govern va fer una anàlisi, que creiem que hauria d'actualitzar, una anàlisi feta en profunditat, del període 95-2011. És interessant estudiar aquesta anàlisi per ser conscients de com es poden sustentar les afirmacions que ara mateix hem fet. En el període 95-2011 l'aportació dels catalans al sistema de pensions, restada del que han rebut els catalans del sistema de pensions, dona un saldo positiu de 24.126 milions d'euros. Per tant, les pensions dels catalans en aquest període estudiat han tingut un saldo positiu de 24.000 milions d'euros.

Què va passar al conjunt de l'Estat? Això que diu la ministra Báñez que garanteix millor les pensions l'Estat que no pas la Catalunya independent. Doncs, mentre a Catalunya van haver-hi 24.000 milions de superàvit, a l'Estat van haver-hi 82.704 milions de dèficit. És a dir, una xifra que se'n va al 8 per cent del PIB espanyol, un dèficit estructural de gran envergadura. De fet, és un dèficit que equival a mil... És un dèficit, per tant, d'una gran envergadura i molt estructural perquè s'ha produït, al llarg d'aquests disset anys estudiats, en deu anys. O sigui, en disset anys estudiats, en deu anys el sistema de pensions espanyol ha estat deficitari. Què va passar a Catalunya durant aquests disset anys? Que, certament, alguns anys de crisi va ser deficitari: el 95, el 96, el 2009,

el 2010 i el 2011; cinc de disset. A Catalunya, dotze anys de superàvit i cinc de dèficit; al conjunt de l'Estat han estat deu anys de dèficit sobre un total de disset.

Mirem dades més recents: 2012. El Partit Popular, en una web que es diu Dret a saber –jo crec que es podria dir..., a aquesta web li podrien canviar el nom i posar-li «Desinformació deliberada» o, si m'ho permeten, «Terrorisme informatiu», perquè amb desinformació intenten espantar la gent–, ens diuen que el 2012 Catalunya va tenir un dèficit de 3.777 milions, i això és el que posen al titular. Llegint la seva pròpia web, una mica més avall, vostès veuran que, al conjunt de l'Estat, saldo negatiu de 23.300. Diuen: «Catalunya no serà viable», però en canvi ens amaguen que Espanya ho és molt menys, perquè aquest dèficit català és un 15 per cent del total del dèficit espanyol quan el PIB català, és a dir, les rendes dels ciutadans que financen aquestes pensions és del 19. I els impostos que paguen els catalans, del 23. Per tant, si el dèficit és del 15, és menor.

Dades de 2013. En aquest cas ja no és el Partit Popular. La senyora ministra, ministra Báñez, se'n va a les torres negres de «la Caixa», mes de maig, principis de maig d'aquest any, i diu: «La solidaridad de los españoles ha permitido pagar el déficit de 4.500 millones de las pensiones de los catalanes.» Quina enganyifa, quina forma d'intentar espantar els avis, quin terrorisme informatiu! Com poden enganyar d'aquesta manera? La ministra es deixa la dada fonamental: 37.000 milions de dèficit del sistema espanyol. A Catalunya, un dèficit, en any de crisi, greu, és veritat, sis-cents euros per persona; a l'Estat espanyol, 823.

Per tant, la demanda d'aquesta interpellació, senyor conseller, és, una, que actualitzin aquestes dades –és bo contrarestar-les, és bo que els ciutadans decideixin amb llibertat, no es pot espantar els ciutadans amb mentides–, i, sobretot, conseller, que comencem a treballar perquè, si els catalans voten «sí-sí» com faran el 9 de novembre, aquesta voluntat dels catalans sigui sustentada amb la viabilitat; com totes les propostes en un referèndum, s'ha de garantir la seva viabilitat perquè la gent pugui triar amb llibertat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han vegades que no coincidim, hi han vegades que discrepem i hi han vegades que tenim una visió altament coincident i, si m'ho permet, de forta complicitat. Aquest és un dels aspectes en què crec que no hi ha massa dissonància ni divergència en allò de què Convergència i Unió està convençuda amb relació a les pensions i al sistema de seguretat social que podria tenir el país i el que Esquerra Republicana, a través d'aquesta interpellació, vostè, acaba d'exposar. I inclús donaré menys xifres però les intentaré donar un punt més clarividents, no?, si m'ho permet.

Vostè ho ha dit molt bé: Catalunya..., i aquestes dades les tenim actualitzades però encara en procés; tenim dades que tanquen el 2011; podríem tenir dades pràcticament fins al 2013, i espero que en els propers mesos, com a conseqüència d'alguna de les coses que vostè ara ens recordava i que estan en tràmit, serem capaços d'aportar. Catalunya entre l'any 95 i l'any 2011 –per tant, en aquest període de setze anys, eh?, del 1995 a l'any 2011–, a part de fer, a través dels esforços entre treballadors i empresaris, les aportacions a la seguretat social que li pertocaven i el cobrament de les prestacions, en aquest cas, doncs, que la seguretat social genera des d'una perspectiva de jubilació, de prestacions d'atur, de tot el suport al que és a càrrec de la seguretat social, va aportar de més, és a dir, descomptades les jubilacions, les prestacions d'atur i les prestacions a càrrec de la seguretat social..., les aportacions dels ciutadans i dels empresaris de Catalunya van significar aquests 24.126 milions d'euros de més. És a dir que Catalunya ha estat excedentària en la seva aportació al Fons de reserva de la seguretat social, descomptades ja –descomptades ja– les jubilacions i les prestacions d'atur.

Fixi's, vostè ha donat la xifra d'Espanya i és ben certa, la xifra de l'Estat espanyol, però fem una senzilla operació de resta. Perquè, clar, la dada que vostè ha donat és de la globalitat de l'Estat espanyol. Però què hauria passat si els ciutadans de Catalunya i les empreses no haguessin aportat aquests excedents al sistema de la seguretat social? Quin hauria estat el benefici o el dèficit de la seguretat social de la resta d'Espanya? Bé, doncs, durant els mateixos anys, del 95 al 2011, si calculem els excedents o els dèficits de la seguretat social de la resta de l'Estat espanyol, descomptat Catalunya, que hi aporta de més aquests 24.000 milions, resulta que a la resta d'Espanya la seguretat social hauria tingut un..., benefici o dèficit? Un dèficit de 106.000 milions d'euros –106.000 milions d'euros–, que es veu disminuït amb aquests 24.000 que aporta de més la societat catalana i queda en aquests 82.000 –per tant, els seus números eren correctes. Però si el que fem és identificar què passa a Catalunya, què passa a la resta d'Espanya, resulta que el dèficit de la seguretat social de la resta d'Espanya seria de més de 100.000 milions d'euros. Sé que quan parlem de milers de milions d'euros són xifres que no ens permeten tenir un punt de referència, no?, però és d'alguna manera la meitat de la riquesa que genera Catalunya al llarg de tot un any. El PIB de Catalunya són 200.000 milions d'euros; doncs, pensin que la meitat de tot el que genera Catalunya resulta que és el dèficit acumulat que la resta d'Espanya en el sistema de seguretat social va generar, descomptada l'aportació que fa, en definitiva, la societat catalana.

Per això ens va sorprendre molt aquest punt de..., ni tan sols de demagògia. Vull creure que no és desinformació, perquè una ministra de Treball i de Seguretat Social coneix aquestes dades millor que el conseller que els parla. Crec que va ser un intent, bé, de demagògia política de molt baix nivell parlar que els ciutadans de Catalunya estaven cobrant les seves prestacions d'atur gràcies a la solidaritat de la resta de l'Estat, quan resulta que els dèficits que es produeixen any en any quan hi

ha molt d'atur, perquè els ciutadans entenen que quan hi ha molt d'atur vol dir que hi han menys aportacions a la seguretat social, és quan es tira mà del Fons de reserva acumulat durant anys per poder pagar les pensions, perquè les prestacions i les pensions, les pensions de jubilació i les prestacions d'atur, es paguen amb els diners que es cobren el mes anterior. El sistema de repartiment de la seguretat social espanyola és així.

Per tant, el que sí que podem dir és que també aquí, no només amb els impostos..., i, per cert, ara ja no estem en campanya electoral de les europees, estem en campanya fiscal, i val la pena que tots els ciutadans de Catalunya recordin que en aquesta campanya fiscal dos de cada cinc euros que paguen dels seus impostos van i no tornen. Aquesta és la tragèdia de l'esforç fiscal del país i del drenatge que tenim, no?: dos de cada cinc euros que es paguen a l'impost de la renda durant aquests dies, dos de cada cinc euros, van i no tornen. També en la seguretat social hi ha aquest dèficit.

És aquest el motiu pel qual, senyor diputat, nosaltres estem en condicions d'anar acomplint aquests compromisos, que vostè els ha citat i jo els vull recordar. D'una banda, hi ha l'acord de legislatura entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió per garantir l'estabilitat parlamentària del Govern i que estableix com una prioritat del Govern i un instrument necessari per a aquesta transició nacional elaborar un pla i dissenyar l'administració i la tresoreria de la seguretat social catalana per garantir la percepció futura de les pensions i les prestacions d'atur a tots els ciutadans del nostre país. El Pla de govern contempla aquest escenari. I, d'altra banda, en la resolució que en el debat de política general vam tenir l'any passat també es va aprovar instar el Govern que elaborés aquest pla per dissenyar l'administració i la tresoreria de la seguretat social. En aquest sentit s'està treballant.

D'una banda, en primer lloc –i enllaço amb la interpellació anterior–, el Govern està treballant en la identificació també d'aquest mapa de prestacions socials, amb una perspectiva, en què crec que també coincidim, de plantejar-nos la possibilitat –i requerirà una reforma administrativa molt important– d'establir un únic òrgan gestor per al conjunt de prestacions orientades a la integració social i laboral de la Generalitat. Crec que aquest també és un àmbit en què hem d'anar avançant, i el Govern està elaborant aquest mapa de prestacions socials.

D'altra banda el Govern, vostè ho coneix, ja ha encarregat al Consell Assessor per a la Transició Nacional de Catalunya –aquest grup d'experts que proveeixen informes i d'estudis perquè el Govern pugui impulsar o l'acció legislativa o l'acció executiva– un informe sobre la futura seguretat social catalana. Les meves informacions són que aquest informe està previst que el Govern en pugui disposar i, per tant, se li lliuri abans de l'estiu. Si això és així, vol dir que entre els mesos de juny i juliol disposarem d'aquest estudi, d'aquest informe, que ens marcarà, d'alguna manera, també la pauta, en coherència amb el que el Govern també està treballant, i és un treball que s'ha avançat en l'àmbit fiscal i que vindrà a continuació en l'àmbit de la seguretat social. I és que el desenvolupament de l'Agèn-

cia Tributària de Catalunya, pel que fa a la recaptació d'impostos, per anar avançant en aquest nou escenari que hem de dibuixar, de poder recaptar els nostres impostos, gestionar la nostra tresoreria, fer les inversions que el país necessita, rebaixar la pressió fiscal, efectuar els estímuls i les desgravacions fiscals a les nostres empreses, pagar a l'hora els nostres proveïdors, requereix, ho repeteixo, aquest informe i aquest treball que ja s'està en aquests moments avançant i elaborant.

Per tant, ja li puc dir, senyor diputat, que espero que dins dels mesos de juny/juliol disposarem d'aquest informe, que ens haurà de marcar ja el full de ruta i el model cap al qual haurem d'anar avançant per dissenyar aquesta futura seguretat social catalana. I no ho diu el conseller, ho diuen tots els experts. Inclús els darrers dies, les darreres setmanes, hem tingut, doncs, informacions aparegudes a diferents mitjans de comunicació. Vull dir amb tota contundència que les dades objectives, i entenent a més que Catalunya és un país que té un mercat laboral i una activitat industrial, que està en condicions –i això és objectiu, i no és qualitatiu, sinó clarament identificable–..., té un mercat laboral amb sous relativament més elevats que la mitjana de les regions espanyoles; per tant, vol dir que els treballadors i les empreses catalanes efectuen relativament i percentualment una aportació superior al que en mitjana efectuen els treballadors i les empreses de la resta d'Espanya. Analitzant els números, els dèficits i els beneficis que es generen en un altre sistema o territori, podem concloure clarament que Catalunya podria tenir un sistema propi de seguretat social, que podria pagar totes les seves pensions, totes les seves prestacions d'atur, i a més pagar-les millor, amb més imports, perquè precisament el sistema laboral, industrial i econòmic de Catalunya genera, com hem pogut veure amb aquestes dades, més beneficis, més fons de reserva, i estaria en condicions, per tant, de fer una revisió a l'alça de les seves prestacions d'atur i de les seves pensions de jubilació.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, gràcies, senyor conseller. Bé, celebros, doncs, l'acord general que tenim en aquesta matèria, i ara es tracta de posar-se mans a l'obra i de preparar aquest sistema, perquè el 9 de novembre està a tocar i els ciutadans han de decidir amb llibertat.

Com dèiem abans, la situació de les pensions l'any 2012, l'any 2013, també l'11 i el 10, és a dir, els anys de la crisi, no ha estat bona i, per tant, ha estat de crisi i, per tant, ha estat de dèficit; de dèficit per a Catalunya i de dèficit molt més gran per al conjunt de l'Estat. Aquí també val una reflexió importat, perquè aquest dèficit del sistema a Catalunya és el que s'utilitza per espantar els ciutadans, i s'utilitza falsament. Analitzem com es cobreix aquest dèficit, i a partir d'analitzar com es cobreix aquest dèficit veurem si l'amenaça que es

fa als avis catalans, aprofitant, doncs, la seva situació de vulnerabilitat i de preocupació per les pensions que una persona té quan té una edat avançada, anem a veure si aquesta desconfiança que es vol generar és més gran si som independents o si votem «no» a la consulta del 9 de novembre i aleshores no ho som.

Com es cobreix aquest dèficit? Bé, aquest dèficit es cobreix de dues maneres. L'una són els pressupostos. Quant a pressupostos, ja sabem d'on surten, els pressupostos: els catalans som el 16 per cent de la població, aportem el 22, 23 –23,8 algun any– del pressupost del conjunt de l'Estat; des de l'any 86, analitzada la mitjana del dèficit fiscal a Catalunya, 16.500 milions d'euros. Per tant, per l'aportació dels pressupostos al Fons de reserva ens dona més seguretat la independència.

I la resta, la resta del dèficit, com es cobreix? Amb el Fons de reserva. Què és el Fons de reserva? És allò que tothom ha pagat i té guardadet allà? No. El Fons de reserva és la diferència que en anys de bonança o superàvits, que en anys de bonança s'acumulen, i hem de veure també d'on surt. Doncs bé, en el període estudiat, en aquest període estudiat, el superàvit de Catalunya ha estat el que hem dit abans, 24.774 milions; el dèficit de l'Estat, de 86.000; per tant, l'aportació neta dels catalans al Fons de reserva ha estat del 74 per cent. El 74 per cent del Fons de reserva de les pensions s'ha fet amb el superàvit de les pensions dels catalans.

I el futur del Fons de reserva és una gran garantia? És un argument que doni seguretat a quedar-se dins de l'Estat espanyol? Home, només miraria què fa el Govern actual, i també l'anterior, respecte al Fons de reserva del sistema de pensions. L'any 2012 hi va posar mà, en va treure 7.000 milions; l'any 2013 hi va posar mà, en va treure 11.648 milions, i per a aquest any 2014 té previst treure'n 11.029. Aquest Fons de reserva, que era estratègic guardar-lo per afrontar el canvi de la piràmide demogràfica quan les generacions més plenes de treball ocupat arribin a tenir el dret a rebre pensió, l'Estat l'ha estat tocant any sí, any també, i en aquests moments es preveu que a finals d'aquest any arribarà a 42.000 milions, un terç menys de reducció només en tres anys. I no només això, sinó que aquests 42.000 milions estan col·locats en un 97 per cent –97 per cent– en una figura, en un actiu financer tan fiable com el deute espanyol. De fet, el *Wall Street Journal* aquest dissabte –aquest dissabte, 24 de maig– adverteix que Espanya ha empenyorat en silenci fins més del 90 per cent del fons de pensió a comprar deute públic, que se li esgoten les possibilitats de tenir un bon comprador de deute públic com eren ells mateixos i que, per tant, aquí hi ha un risc.

Per tant, la decisió és veure on està el risc. En una banda hi tenim un risc: salaris en caiguda lliure d'una reforma laboral que ha fet caure els salaris, pes de l'economia submergida, reducció continuada del Fons de reserva, vulnerabilitat per la piràmide d'edat, excessiva exposició del Fons de reserva al deute públic; això són elements de risc. A l'altre costat de la decisió hi tenim una major relació de treballadors ocupats respecte a pensionistes, un major salari mitjà i, des del nostre punt de vista, haurien d'haver-hi majors cotitzacions.

També existeix tercera via, eh?, en aquest tema –també existeix tercera via–: l'Estatut del 78, atenció –atenció–, estableix que a Catalunya li correspon la gestió del règim econòmic de la seguretat social, del 1978, de la qual no s'ha mogut ni una coma.

Per tant, hem volgut exposar els termes de la decisió. Creiem que el 9 de novembre els ciutadans tenen dret a escollir, tenen dret a votar amb total llibertat i total coneixement de les tres opcions: una tercera via que des del 78 no ha donat res de res, un manteniment de l'*statu quo* que posa en risc en molts àmbits les pensions, una independència que nosaltres pensem que les pot garantir i les pot pujar.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Anava a fer una referència al diputat senyor Corbacho en això de la tercera via i dels trenta anys, però veig que no hi és. En qualsevol dels casos, aquest ha estat un aspecte que reiteradament havíem plantejat des del Grup de Convergència i Unió, des del Govern del president Pujol, al llarg de les legislatures. I els ho explicaré, perquè aquí també hi ha una derivada més relacionada amb els models de gestió, que donaria, jo diria, molt millor eficiència/eficàcia a la gestió de la seguretat social des de la Generalitat de Catalunya. I m'explicaré.

Hem estat defensant que, en la mesura en què les polítiques actives, que són aquells diners que es destinen a formació, a orientació laboral, a la inserció dels aturats, a intentar desenvolupar plans d'ocupació i, per tant, doncs, establir subvencions o ajudes a empreses o institucions perquè contractin aturats..., seria molt més efectiu i hi podríem destinar molts més recursos si disposéssim de la gestió de les polítiques actives, que són aquests diners per facilitar la integració dels treballadors aturats al sistema laboral, i al mateix temps, amb la mateixa estructura, gestionar els diners amb què es paguen les prestacions d'atur. És fàcil d'entendre: en la mesura en què estimulem polítiques actives... Gràcies, senyor Corbacho; estava parlant del record de la tercera via pel que fa a la seguretat social, i com que sempre havíem tingut, vostè i jo, una tensió creativa diferent, sempre vostè havia dit: «Mai –mai–, mai hi haurà la gestió de la seguretat social per part de Catalunya», doncs, li agraeixo la seva coherència, perquè acaba de reafirmar-se en aquest sentit. Doncs, nosaltres creiem que gestionar la seguretat social des de Catalunya tindria molts més beneficis, perquè podríem, d'alguna manera, apostar diners d'aquests fons de reserva per impulsar la contractació de treballadors que, en el moment en què passen a ser contractats, immediatament deixen de percebre la prestació d'atur, i al mateix temps generen ingressos, perquè cotitzen, que s'introdueixen en el sistema. És a dir que, si po-

dem gestionar els recursos de la seguretat social per impulsar contractació de treballadors aturats, resulta que tenim un doble benefici: aquell treballador aturat que quan està a l'atur cobra la prestació d'atur, el «paro», resulta que en el moment que l'estimulem i, en lloc de pagar-li el «paro», ajudem que el contractin, que són menys diners, resulta que deixa de cobrar l'atur i, a més, resulta que cotitza a la seguretat social, beneficis multiplicats per dos.

Per això hem estat defensant que gestionar la seguretat social des de Catalunya, amb o sense independència, hauria estat i seria també un benefici en la gestió, en el dinamisme del mercat laboral i, per tant, a fer les coses amb molt més sentit comú. Això passa a tot Europa, excepte a Espanya, on les polítiques actives van disminuint any rere any, no hi ha connexió econòmica i, per tant, no hi han eficiències en el sistema, es gestionen les prestacions d'atur a vegades amb criteris poc incentivadors a la reinserció laboral i tenim, evidentment, una xifra d'atur superior als altres països d'Europa, no?

Només una última dada per tenir una... Quin dirien que va ser l'any en què es van produir més ingressos fiscals, més recaptació de la seguretat social? Segurament el senyor Lucena, que m'escolta amb molta atenció, deuria estar d'acord: el 2006; el 2006, va ser, perquè el 2007 això ja va començar a davallar una mica, no? El 2006, l'Estat va aconseguir un superàvit a la seguretat social, a tot Espanya, de 6.100 milions d'euros. És a dir, durant aquell any 2006, que les coses anaven bé, hi havia menys atur, una mica encara, però menys atur que ara, per descomptat; bé, doncs, l'Estat va recaptar de les cotitzacions socials, amb relació al que després va pagar, va tenir un benefici, que va anar al Fons de reserva, de 6.100 milions d'euros. D'aquests 6.100 milions d'euros d'excedent, un cop descomptats, doncs, l'atur, les jubilacions, amb les cotitzacions que entren..., 6.100 milions d'euros a tot Espanya, el 60 per cent de Catalunya. El 60 per cent de l'excedent del Fons de reserva generat només un any va venir de les cotitzacions, dels treballadors i de les empreses de Catalunya. Aquesta és la dimensió de l'aportació, i també i de la solidaritat, que Catalunya, també a través de la seguretat social, ha estat practicant i practica. I, per tant, és amb dades com aquesta que encara es fa més i més i més injust sentir que les prestacions d'atur o les jubilacions dels ciutadans de Catalunya avui s'estan pagant amb la solidaritat de la resta de l'Estat espanyol.

Hem de dir que, una vegada més també, amb el sistema de seguretat social Catalunya ha estat, és i continuarà sent, mentre estiguem amb el mateix sistema, solidària, i que amb un sistema propi podríem generar més dinamisme en el mercat laboral i podríem pagar millors pensions d'atur i de jubilació.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les escoles bressol, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre les escoles bressol (tram. 300-00176/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, presidenta. Consellera, no serà això una interpellació com aquesta que acabem de veure Puig-Amorós, és a dir, on un estava convençut i l'altre igualment convençut del mateix, eh?; serà més aviat una interpellació d'oposició a govern, de veure, de rendir comptes de la seva acció, que entenem que és el nostre rol, però espero que sigui amb el mateix exacte bon to que han tingut el conseller Puig i el diputat Amorós.

Perquè el primer objectiu d'aquesta interpellació és un objectiu, consellera, molt modest, eh?, tan modest que estic segura que el compartirem. I és parlar de les escoles bressol. Perquè han desaparegut completament, des que vostès governen, de l'agenda, de l'agenda política. I, per tant, una cosa és el que fan vostès, que és que retallen necessitats, però és que encara n'hi ha una altra, que va més enllà, en una altra dimensió, que és retallar els debats. No parlem..., en cap cas, vostè no parla, en cap cas, de les escoles bressol. I jo vull recordar que especialment el Grup Socialista, però també altres forces d'esquerra, tenim molta tradició des que va entrar una ILP en aquest Parlament que demanava la construcció de places d'escola bressol i enteníem que era una política imprescindible per a una democràcia avançada, socialment avançada, com volem que sigui la societat catalana.

Què ha passat, consellera? Per què aquest silenci absolut sobre aquest tema? I això és, hi insisteixo, el primer objectiu que li volíem dir, perquè a mi em sembla, consellera, i per això em referia al bon to del debat Puig-Amorós, que no fem bé de tenir els debats que estem tenint, que si vol li resumeixo amb un titular, tot i que no hi ha gaire més que un titular, no?, que és dir: «L'esquerra gastava massa, quan governava» —ens ho acaba de tornar a dir el senyor Puig—, «nosaltres vindrem, farem austeritat i aixecarem Catalunya.» Això va fer un salt quàntic en dos anys, i ara el relat és diferent, és: «Nosaltres gastarem de tot en tot, però ara no podem; ho farem quan tinguem estructures d'estat.» I ja està, i aquest és el debat. I, en canvi, a mi em sembla que hi ha un debat, honestament, més rigorós, més solvent, que ha de ser de qualsevol govern, de l'Estat que sigui, de la mida que sigui, que és veure en què gastem, eh?, cada euro que gastem, per què el gastem en això. I, després, òbviament, el debat de com ho fem per gastar-lo, i, per tant, un debat d'ingressos.

I, sincerament, la despesa en escoles bressol és de les despeses més intel·ligents, i jo diria que no és una despesa, és un estalvi; de les despeses més intel·ligents que es poden fer. I això no només ho diem nosaltres, i per això vam fer moltíssima feina amb escoles bressol, sinó que ho diuen —el president, que va tant a Mas-sachusetts, i acompanyat del conseller Mas-Colell— premis Nobel, Universitat de Chicago, estudis que ja

segurament vostè també els pot conèixer, del senyor Heckman, que diu que és la inversió social més important que es pot fer des d'un govern, per diversos motius, i els resumiré molt. Primera, per un tema de fertilitat. I vostè sap que el nostre país no es caracteritza justament per tenir unes altes taxes de natalitat, eh? I, per tant, és en aquest sentit una bona política de família. Per què? Perquè té conseqüències en el mercat laboral. Oh, i tant, que les té! No només de suport dels pares, sinó i en especial... I ara que parlàvem de superioritat de dones i homes, doncs, la inferioritat que encara patim en el mercat laboral les dones desgraciadament és així. Té molt a veure la inversió en escoles bressol perquè hi pugui haver una alta taxa de participació femenina en el mercat laboral.

I una altra racionalitat, la més important de totes, i és l'efecte individual i social –individual i social– que té en els alumnes. Hi han estudis que demostren que nens que hagin anat un any a l'escola bressol tenen un rendiment de quaranta punts superiors en els exàmens i les avaluacions PISA. I, per tant, que vostè parla tota l'estona d'èxit escolar, de plans de lectura..., no, si és que el millor pla que pot fer per l'èxit escolar i per la lectura és invertir en escoles bressol.

I si parlem de nens d'entorns vulnerables, això, tot això que li he dit, de mercat laboral, de conseqüències socials importantíssimes, d'entorn, per la igualtat d'oportunitats, es triplica. I, per tant, consellera, és la inversió social més..., de les més intel·ligents. Ja no li parlo de motius ètics, de la Carta de la infància, de la UNESCO. No li parlo de res d'això; això ja..., jo ja ho dono per entès. Hi insisteixo, la inversió més racional que pot fer un govern, dels euros millor gastats que pot fer un govern, si té una mínima intel·ligència i una mínima sensibilitat social.

I, per tant, aquest era el primer objectiu d'aquesta moció. Parlem d'aquest tema. Parlem de per què vostè ha deixat de gastar en aquest aspecte. Parlem de quin futur espera..., perquè aquí mai es parla del mentrestant, quin futur espera a aquesta generació de nens i nenes que no tenen accés a les escoles bressol. I això és el primer que volem fer, que ja sé que és de mínims, però és que aquí és on estem.

Segon objectiu, i ja molt directament de rendiment de comptes de la seva acció de govern. La incertesa, consellera. Com que vostè no parla, no?, és allò d'*ojos que no ven, corazón que no siente*. Com que vostè no parla d'aquest tema..., no en parla absolutament amb ningú, ni amb els ajuntaments ni amb els professionals de les escoles bressol, que no saben ni quan cobraran ni què cobraran; ni quan ni quant, eh?, sense tu i amb tu. No sabem absolutament res. I per tant... El conseller Puig, és que ho sento, eh?, però és que, quan parlava de la gestió, si això és la gestió dels millors, sincerament, tenim un problema amb el nivell d'exigència col·lectiva. Perquè no poden ni planificar, perquè no saben, hi insisteixo, quan tindran aquests pagaments. I això és un problema; és un problema per als professionals, per a les famílies i sobretot per als nostres ajuntaments, que són els que tenen la titularitat d'aquest servei, com vostès saben.

I tercer punt, i tercer objectiu d'aquesta interpellació, i segurament el més important. Jo li deia al principi: «Vostè retalla necessitats i també retalla debats.» Parlem de com retalla necessitats. Podem, després, en la rèplica, si vol, fer una anàlisi més concreta de les dades. Però si li hagués de resumir l'acció de govern..., que jo insisteixo que això ve d'una tradició, d'una iniciativa legislativa popular, d'uns partits d'esquerres que s'hi van posar, que ho van fer, perquè recordo que a Catalunya l'any 2004 hi havia quinze mil places d'escola bressol i que quan es va acabar el Govern d'esquerres n'hi havia 57.000; és a dir, 46.000 places d'escola bressol fetes –encara insuficients, perquè no cobreixen tota la demanda. I amb una base legal perquè la Generalitat fos coresponsable en el seu finançament.

Què s'ha fet? Retallat; bàsicament, a la meitat, eh? Però si ho veiem en l'aportació que vostè fa a les escoles bressol municipals, hem passat de 1.800 euros/plaça a 875, i ara, a més a més, ni a 875, sinó que fa que els ho paguin les diputacions. A més a més, vostè, si alguna vegada..., perquè em sembla que ha parlat en preguntes, en una roda de premsa, en aquests tres anys i escaig, qüestiona el mapa d'escoles bressol, l'eficiència del servei, quan és molt més barat el servei que es dona des dels ajuntaments que les quaranta-dues escoles bressol titularitat de la mateixa Generalitat; estem 5.000-7.000. Per tant, qüestionar; qüestionar el model i a sobre no aclareix en veu alta quin és el seu.

Debilita el vincle administratiu, consellera, perquè passem de convenis estables, d'acords marc entre la Generalitat i els municipis, a subvencions puntuals que mai se sap si arriben o no arriben. I, per tant, hi insisteixo, una fatal manera de funcionar.

Difereix, li ho he dit al principi, la responsabilitat competencial. Vostè avui no paga, no pot pagar, mai poden, eh?, i no decideixen d'on treuen els ingressos per pagar coses que són realment importants de pagar. I, per tant, fa que les diputacions intentin ajudar uns ajuntaments que ja estan asfixiats, sobretot els més petits, a l'hora de proveir aquest servei.

I, a més a més, les beques que hi havia... I jo ja sé que això també té a veure amb el Govern de l'Estat. Oh, i tant! Jo ja sé que les ha anul·lades el Govern de l'Estat. Però les beques, que en aquest tema, consellera, com en tot el tema educatiu, són importantíssimes perquè no podem excloure algú de rebre educació, i considerem el zero-tres com una etapa educativa important, i així ho fa el nostre Estatut, la nostra Llei d'educació, la nostra Llei de qualitat de llars d'infants..., si traiem ja les beques, que les hem deixades a zero, si no fa el nostre Govern, el Govern de Catalunya, el nostre autogovern l'esforç per cobrir això, el que estem fent, entre que vostè no paga, els ajuntaments els asfixia, treu les beques, és que els preus augmentin per a les famílies i que, per tant, moltes famílies, i sobretot aquelles que no poden, no accedeixin a una plaça. I, per tant, el que havia de ser un cercle virtuós, consellera, es torna un cercle viciós, on els que no poden ho passaran pitjor en el futur i només aquells que poden i tenen entorns socioeconòmics i socioculturals alts se'n podran sortir. I això és un mal servei a Catalunya, miri-s'ho des de la ideologia que s'ho miri.

Per tant, consellera, aquesta interpellació, i acabo aquí, era perquè em sembla que vostè no hi aposta, vostè no aclareix i vostè, a més a més, no compleix. I ens agradaria, sincerament, que ens digués el perquè.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, deia al començar que aquesta no seria una interpellació com l'anterior, que deia que era entre dos convençuts. Jo crec que podem dir que és entre dues convençudes, també aquesta, de la importància del zero-tres. Entre altres coses, per raons comunes i per raons diverses. Miri si en sóc convençuda que en sóc especialista. Per tant, des del punt de vista teòric i pràctic.

Vostè diu que no hi crec, que no hi aposto i que no compleixo. Anem a veure-ho –anem a veure-ho. Perquè vostès estan acostumats a confondre les polítiques socials amb parlar molt de la política social; si després es fa o no es fa és una altra cosa. Amb això ja ens hi hem trobat tradicionalment. Jo el que, passant una mica de balanç de què ha estat el finançament del sistema educatiu durant aquests anys, trobo a faltar aquesta contundència quan se'ns va retirar els 57 milions del tres a sis anys que anaven directament al pressupost infantil per part del Govern Zapatero. Aquí, tot-hom callat, eh? I ara tu posa els 57 milions, que evidentment els hem posat.

Tampoc he trobat cap esment dels 17 milions que venien del Partit Popular per al zero-tres. Però evidentment que aquí hi ha un *handicap*, que també ara ens apuntem a fer veure que aquest és un govern que té els recursos que hauria de tenir i que, si no ho fa, és per una qüestió de concepte. Aquí crec sincerament que hem de reconèixer les realitats.

Però hi ha una altra cosa. Vostè em diu: «Ha desaparegut de l'agenda política.» De cap manera –de cap manera–; el que passa, que hauríem d'entendre què és agenda política. Perquè, miri, les llars d'infants són quelcom més que gestió. I anem a veure, pel que fa a gestió, si estem complint o no.

En el Parlament, vostès saben..., i fan ben fet, perquè quan s'està a l'oposició aquesta és una de les funcions, vetllar pel compliment dels compromisos. El 2 d'octubre del 13 es va aprovar una moció que deia que s'instava el Govern a mantenir la col·laboració en el sosteniment de les places públiques de llars d'infants municipals per mitjà dels pagaments de creació i consolidació, i promoure acords financers entre administracions per contribuir al funcionament i la sostenibilitat. I jo li dic: si això ho vam aprovar, perquè hi havien unes circumstàncies especials, ara vostè m'acusa de complir amb aquesta moció? M'acusa de buscar acords amb altres administracions públiques per finançar aquest servei? Perquè, al final, el que ens interessa és

poder garantir el servei i poder garantir el pagament. I a l'hora de treballar amb esperit de mancomunitat, com fem les institucions públiques en aquests moments, que, a més, estan presidides per una mateixa força política, que ajuda a aquest sentit de mancomunitat i no de contrapoder, el que fa és veure des de cada institució què hi pot fer. Però és, a més a més, el Parlament hi va votar a favor, i vostè, senyora diputada. Si vostè vota a favor d'aquesta col·laboració amb altres administracions, per què ara em retreu que el finançament a les llars d'infants els vingui via diputació? Crec que ho hem d'agrair; hem d'agrair aquest esforç.

Però, a més a més, vostè em diu: «És que no en parla.» Miri, repassi les actes de la comissió mixta. La comissió mixta és altament viva i dinàmica en el departament, amb representants de la federació i de l'associació. I és un tema permanent.

Vostè em diu: «Retarda els pagaments.» És veritat. I nosaltres no ens en sentim gens orgullosos, de tenir encara, d'algunes anualitats, pagaments pendents. Una part està feta i una altra està endarrerida. Aquest mateix mes hi haurà una nova tanda de pagaments. Ara bé, no em digui que poder-ho garantir a través de les diputacions és no garantir la sostenibilitat.

Vostè em diu: «Valga'ns Déu...» No, «valga'ns Déu» no ho diu, però diu: «Si aquest és el model de gestors...» Miri, si vol parlar de gestió, parlem-ne –parlem-ne. Sí, parlem-ne. Perquè, és clar, resulta que el model de places de llars d'infants havia de ser sostenible i resulta que havia de ser prioritàriament fet en municipis i en zones en risc social. Representa que s'havia de mantenir l'oferta existent privada perquè no perdés el seu pes i, conjuntament, donar millor servei. Però podem fer perfectament un balanç d'aquests –podem fer un balanç d'aquests. De tot el mapa de llars d'infants, no ho oblidin, només cinquanta municipis coincideixen amb el mapa. Si després no es va respectar el mapa, haurem d'esbrinar quines derivades han tingut.

I si li dic que 560 municipis van fer més places que cens possible tenien. És clar que han creat problemes de sostenibilitat. Si tu tens una mitjana de trenta-vuit naixements i fas setanta-cinc places, difícilment les podràs ocupar. I així, com vostè sap, municipi per municipi a la compareixença que vaig fer en el seu dia vaig explicar quina era la derivada d'aquesta situació. Resulta que hi ha hagut un desencaix entre la planificació i la realitat i, a més a més, hi va haver una sobredotació en el benentès que els terços no es respectaven. I els 875 els van treure de l'anàlisi de costos de les convocatòries públiques que feia l'Ajuntament d'Hospitalet. Per tant, ens vam referir precisament a aquests punts.

A partir d'aquí, què estem fent? Estem garantint la tercera part amb l'estudi de costos, perquè, escolti, quan parlaven de 1.800, l'estudi de costos no era enlloc, eh? –no era enlloc–, prou que el vaig buscar, no era enlloc. Fet l'estudi de costos i anant amb les ràtios del mateix decret del 2010, que hem mantingut, el que hem anat a fer és mantenir la gestió, mantenir el finançament, complint amb aquesta moció, i un altre element que en podem parlar més tard: la llar d'infants no és només un tema de gestió, és un tema educatiu.

Perquè, és clar, quantes en fem? Està molt bé. Com es paguen? Està molt bé. Però què hi fem, també. Les orientacions pedagògiques que s'han publicat, que vostè no ha esmentat, mostren l'interès real pel fenomen educatiu. Les trobades d'informació de professionals demostren l'interès. Quantes vegades van reunir el professorat de les llars d'infants amb caràcter pedagògic? Quantes vegades van donar instruccions i orientacions per als objectius, els continguts, les activitats, els hàbits diaris, tot allò que dota el nucli, el zero-tres? Quantes vegades van reunir en tot el territori català les directores de les llars d'infants de la Generalitat i van crear una estratègia? Qui ha sigut el primer de fer conciliar els dos tipus de llars d'infants públiques, les de la Generalitat i les dels municipis, adequant ràtios i preus? Ha estat el departament actual.

Per tant, benvinguda la creació, benvingut el sosteniment, però quan ens retiren 57 milions de l'infantil i te'n tornen a retirar 17 més, un ha de fer un esforç per compartir. I evidentment –evidentment– que els ajuntaments han sabut sempre de primera mà la nostra posició a través de la comissió mixta, cosa que no vol dir que l'aplaudeixin –cosa que no vol dir que l'aplaudeixin–, no ens equivoquem, una cosa és informar, és debatre i l'altra és compartir. Li dic això perquè, ho repeteixo, de gestió jo no en puc presumir, hem hagut d'abaixar preu, l'aportació i no paguem al dia per les circumstàncies que tothom coneix, però que ningú vulgui presumir de gestió, perquè aquest cas pot formar part de la història de la mala planificació i la mala despesa pública. Perquè si tu planifiques per sobre de les possibilitats, crees un problema a cada centre. L'altre dia un alcalde em deia: «Escolti'm, per què no ve a veure la meua llar d'infants? És la més gran de tot Catalunya, dues-centes places i escaig.» I dic: «Ai, Déu meu, i escolti, la té plena?» Diu: «No, no, més de la meitat tancada.»

Per tant, escolti, jo no ho hauria dit, però ja que m'ho diu vostè, jo també li ho haig de rebatre: què ens interessa –què ens interessa? Trobar aquelles dinàmiques i crear aquelles sinergies que ens permetin econòmicament fer el servei sostenible i alhora pedagògicament parlar-ne allà on toca. Vostès, aquí, de la qüestió pedagògica de les llars d'infants, normalment, doncs, no em pregunten. Si m'ho preguntessin, escolti, jo els podria explicar totes les orientacions, tots els documents, tot el currículum, la formació d'ensenyants. Però vostès, lògicament, pel que fa a finançament ho trobo normal, però no em digui, senyora diputada, no em digui que partim d'una gran situació. Partim d'una situació que quan s'havia de complir el mapa, que jo vaig ésser persona reiteradament insistent en aquesta qüestió des de la mateixa oposició, el 2008 en teníem vint-i-una i n'havíem de tenir trenta. I certament, el 2012 havíem ampliat, però llavors ja no van ser trenta mil, van ser més de quaranta mil. I què ha passat? Que la planificació i la distribució i la mala ubicació en molts casos han dificultat la sostenibilitat. Passem per alt això i busquem i celebrem que les administracions, en sentit general, fan possible el seu sosteniment.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyora diputada.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Vejam, consellera, no crec que hagi estat això una interpellació entre dues convençudes, li ho dic sincerament. La del senyor Puig i el senyor Amorós sí que ho eren, era demostrar per què tindríem unes pensions fantàstiques a la Catalunya independent. Un deia «les tindrem», i l'altre «i tant, que les tindrem». Això, sincerament, no anava d'això, perquè entenc que vostè és govern, senyora Rigau, i per tant, que aquí no venim a parlar en el mateix pla... Sí, però no ho semblava, semblava que seria millor conseller en uns anys. Aquí la discussió era rendir comptes dels que està fent vostè avui, perquè vostè és el Govern de Catalunya i és qui té l'obligació, en nom del poble de Catalunya, de parlar d'aquest tema, que estigui fins i tot poc a l'agenda política.

Què vol dir «estar a l'agenda política»? Parlar, en part, parlar. La política també són els debats. Si algú em pregunta: «Està el dret a decidir a l'agenda política?» Resposta: «Sí.» «Estan les escoles bressol a l'agenda política?» Resposta: «No» –resposta: «No.» I més no caigui en aquesta contradicció –perdoni, eh?, però és que ha caigut en unes quantes– que ens diu: «Vostès només volen parlar de finançament i de gestió», i la gran crítica a la nostra gestió és que no convocàvem unes reunions amb els pedagogs per parlar. No he acabat d'entendre que això fos la gran crítica de tot el que van fer els governs d'esquerrers en aquest tema, que, com vostè sap, va ser molt, perquè ens creiem, hi insistíem, que és una política social importantíssima.

Vostè, com sempre –com sempre, eh?, ja portem anys amb la mateixa cantarella–, diu: «El problema és que jo no puc gastar, m'han retallat. Zapatero va retallar 57 milions i vostès van callar.» No és veritat, nosaltres no vam callar. Vostès no van aplaudir quan els van posar, això sí que és veritat, no van aplaudir, però callar quan els van treure, no, nosaltres els vam reclamar. I és més, li he reconegut jo des d'aquest faristol que hi ha un problema que han tallat aquesta partida que venia, eh?, per a ajut a les escoles bressol. Sí, sí que hi havia un problema, però això, consellera, no l'eximeix de les seves responsabilitats. És que vostès, escolti, han passat de dir que tot era culpa dels altres a dir que vostès no són responsables de res. Són el Govern de Catalunya, alguna responsabilitat deuen tenir en les seves prioritats, en les seves tries, en el que decideixen. Vostè decideix ficar un euro en un lloc i no en un altre, doncs, això és una decisió i en serà responsable.

Podem parlar de moltes coses. Sincerament, vostè diu: «Va haver-hi una mala planificació.» L'escenari demogràfic, i vostè ho sap molt bé, eren uns anys on es va cobrir una allau immigratòria importantíssima, i jo crec que ens podem dir tot amb la cara ben alta, sense conflictes socials importants, perquè vam poder fer les inversions necessàries perquè això succeís. Aquest dibuix demogràfic està canviant i potser hi havia un lloc on es va planificar malament, li ho puc acceptar.

Parlem, parlem d'això, consellera, però no ens faci passar gat per llebre. Perquè, vejам si ens entenem, és que d'escoles bressol, a Catalunya, en vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió n'hi havien quinze mil, la demanda no cobria res. I per tant, no és que en vam fer massa, és que se n'han de fer més, perquè li ho he dit abans, és una política que, des del punt de vista econòmic i sobretot des del punt de vista social i d'igualtat d'oportunitat, és clau, és intel·ligent, és la millor inversió que podem fer, el millor estalvi de cara al futur. I per tant, no és que en sobrin, és que en falten.

I no parli que només parlem del preu, però és que el preu és un tema important, perquè la qualitat..., vostè ens diu: «No fan reunions pedagògiques.» Nosaltres confiem en els professionals quan poden fer la seva feina, quan tenen condicions per fer la seva feina. I això vol dir el cost per plaça que es va avaluar, els 1.800 euros per plaça que es van donar i acordar en els convenis amb els ajuntaments.

Vostè no em pot parlar que compartim, mancomunem, digui'm un ajuntament de Catalunya que estigui d'acord amb la seva política, digui'm una diputació; una altra cosa és que ells són doblement responsables i, com no volen tancar aquest servei, assumeixen com poden, el que vostè no fa. Perquè, miri, compartir, acordar és «co-», «co-», no és unilateral. No hi ha cap ajuntament, cap federació municipal que aplaudeixi la seva política en el tema de les escoles bressol. Per tant, vostè no passi com un acord el que és una imposició. I jo ho entenc i a més entenc que hi ha base legal entre el nostre Estatut, la nostra Llei d'educació, la ILP que vam aprovar, per entendre que una part –una part– del cofinançament –aquí sí «co»–, per tant, una part corresponsable és la Generalitat, d'aquesta partida, i vostè això ho ha deixat a zero. Que altres en siguin responsables, els aplaudirem a ells, però la interpellació era per què vostè és tan irresponsable en aquest tema. Quan, a més, no estem parlant d'unes magnituds, senyora Rigau, que siguin inassumibles, i ho sap vostè molt bé.

Per tant, jo li insisteixo, podem parlar de replanificar el mapa, podem parlar de la cobertura institucional, dels acords que s'hagin de fer perquè financem entre tots un servei tan important. Podem tornar a parlar d'aquest servei, que ho hem deixat de fer, perquè és essencial per als nens i nenes de Catalunya. Però, si us plau, si vostè està disposada, en lloc de tirar com sempre pilotes enfora, al costat, cap endavant, cap enrere, com sempre fan, que assumeixi les seves responsabilitats i fer una aposta que ers concreti en alguna cosa. Perquè nosaltres som oposició, però vostès són el Govern d'aquest país i, per tant, els responsables que aquesta generació que avui en dia no pot accedir a aquest servei, i a més a més, sempre, hi insisteixo, sempre són els més vulnerables, els que tenen més dificultats per fer-ho i, per tant, augmenta les desigualtats de tot tipus per al futur del nostre país, i la responsabilitat principal també la té vostè. Si vostè la vol assumir, nosaltres l'ajudarem, i espero que ho puguem veure en la moció de la setmana que ve.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, abans d'abordar algunes de les qüestions que ha plantejat en aquesta segona intervenció, permeti'm reiterar, a veure, quan algú es mira el tema des de lluny pot fer afirmacions com les que hem sentit de dir «la pedagogia, a mi, escolti'm, m'entén?» Doncs, sí, miri, les orientacions pedagògiques no es pot dir «nosaltres ja confiem en els professionals». Evident, però també tenim l'obligació d'ordenar el sector i d'ordenar-lo pedagògicament. I aquesta, doncs, miri, era una feina que faltava per fer, que s'ha fet, s'ha treballat, s'ha divulgat i s'ha molt agraït per part dels professionals del sector. Pregunti i parli, perquè l'agenda política –l'agenda política– vol dir fer funcionar el sistema, no només debatre-ho tot el dia aquí. I fer funcionar el sistema vol dir i explicar els recursos, les orientacions i les finalitats dels serveis que afavorim.

Quan vostè intenta fer una gran crítica, hauria de tenir una visió una mica més detallada –una mica més detallada–, perquè no es deu recordar, ni es deu haver repassat la compareixença que vaig fer per explicar quina era la situació. Si hagués recordat quina era la situació, hauria vist on es van fer les llars d'infants, on majoritàriament es van aplicar. Doncs, miri, en els municipis de fins a vint mil habitants, perquè en els de vint a cinquanta i als de més de cinquanta l'oferta va quedar a vegades just al límit inferior de la previsió. I per tant, quan un creix més i molt per sobre allà on no tenia previst i queda per sota d'allà on tenia previst, fa pensar que la planificació, molt exacta, no va ser, i sobretot la seva realització.

Però d'acord amb el retrovisor. Ara bé, quan vostè em diu: «Escolti, vostè no ho té a l'agenda política», jo li haig de dir la veritat: el que m'havia pensat –perquè un pensa: «Què em preguntarà la diputada?»– és que avui dia el tema central és l'LRSAL, senyora diputada. Ni una paraula! Allò que ara preocupa els ajuntaments és si l'aplicació de l'LRSAL els permetrà tenir la competència que els reconeix l'Estatut i els serveis que gestionen. I el seu grup, que tanta vocació municipalista sempre diu que té, avui aquí ni una paraula de l'LRSAL. I avui, sincerament, jo em pensava que aquesta interpellació..., conegut que el finançament ve via diputacions, perquè hi ha hagut un acord, un acord de coresponsabilitat. Si nosaltres hem crescut en ensenyament obligatori i postobligatori amb FP és perquè hem sabut buscar aquestes complicitats, perquè vostè era més partidària de posar els mateixos recursos a zero-tres, i llavors jo no podia demanar a les diputacions. Amb base a què demanes que et col·laborin en l'FP?

Ens hem repartit i hem crescut el sistema, i l'hem sostingut, i l'hem ampliat. Això és el que dol, a vegades, i no hauria de doldre mai. No hauria de doldre que s'hagin trobat recursos per a les llars d'infants mantenint la mateixa aportació que havia fet la Generalitat,

adequant-la. Però és que, senyora diputada, permeti'm que li ho digui amb la veu alta, el tema avui és l'LR-SAL, parlant de llars d'infants. Què és el que es parla avui dia a la federació i a l'associació? És aquest tema. Per tant, voler fer desgast perquè paguem tard..., que tothom ho sap i que no és la nostra voluntat, i a més a més li vaig explicant els pagaments que anem fent. Reiterar els compromisos amb les diputacions, perquè els serveis de titularitat municipal o de benestar social en el seu també vessant..., les diputacions estan fent grans apostes. O és que havíem quedat que la lluita de la pobresa no era una cosa que ens afectava a tots i que si havíem de prioritzar recursos en altres àrees havíem de ser capaços de buscar recursos amb altres institucions? Si ho vam aprovar a la moció! No m'ho torni a dir.

Ara, sincerament, jo venia aquí amb l'informe dels serveis jurídics nostres, amb la Comissió de Garanties Estatutàries, amb l'anàlisi de les competències de l'Estatut, amb les previsions que l'LR-SAL fa d'aquests serveis, que això és el que en aquest moment preocupa i ocupa les relacions del departament amb els municipis. Posem l'agenda al dia, posem l'agenda política al dia, i així sabrem tractar el pols del problema, i ara el problema no és un endarreriment, és una espasa de Dàmocles que veig que el seu grup ni coneix ni té present.

Moltes gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, reprenem la sessió amb el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat dels centres penitenciaris.

Moció

subsegüent a la interpellació
al Govern sobre l'estat dels centres
penitenciaris (tram. 302-00163/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, personas que nos siguen desde la tribuna de invitados, representantes del colectivo Pipca500, sin más trámites, empezaré por presentar la moción y explicar el porqué de todos los puntos que se presentan y que fueron objeto de interpelación el pasado Pleno.

Como ya se dijo en la interpelación que tuvimos, *conseller*, a nosotros nos preocupa –y no solo nos preocupa a Ciudadanos; como es deber, le preocupa a varios grupos de la cámara, a los sindicatos...–, en primer lugar, la penosa situación de las instalaciones penitenciarias en que se encuentran..., que tenemos, ¿eh? Tenemos centros obsoletos, muy viejos, y nuevos que no se acaban de abrir y en que, además, previsiblemente, habrá un problema para dotar las plazas. Y luego, y también muy preocupante, las penosas condiciones en las que los servidores públicos prestan sus servicios, que incluso muchas veces se pone en riesgo su propia integridad física.

Todo esto, a nuestro entender, es producto de los constantes recortes, y poco a poco, con estos recortes y pasado el tiempo sin hacer inversiones importantes que se necesitan, hace que haya un progresivo deterioro del *sistema català de presons*, en su terminología, «el model català de presons».

Además, en todo este panorama, tenemos quinientos interinos cesados fulminantemente y a los que se comprometió a recolocar, y tampoco vemos claro que vayan a tener recolocación cuando se abran estas prisiones.

Y nos preocupa también que un sistema penitenciario que está basado en la reinserción y del que nos sentimos todos orgullosos, porque apuesta por la reinserción, resulta que a los que se encargan de posibilitar esta reinserción de los presos, que está formado mayoritariamente por personal interino, resulta que a estos interinos se les recorta un 15 por ciento el sueldo y un 15 por ciento su jornada, con lo cual esta apuesta por la reinserción, que es la base de este modelo penitenciario catalán, resulta que se está perjudicando y se está perdiendo muchísimo trabajo que se ha hecho hasta ahora y que pone verdaderamente en riesgo el tema de la reinserción.

De esto trata el primer punto de esta moción, que está encaminado a restituir la situación de estos trabajadores interinos, que se les restituya el 15 por ciento de la jornada y el 15 por ciento del sueldo.

Cuando me posiciono sobre las enmiendas explicaré por qué he aceptado unas enmiendas y no otras, y especialmente por qué no he aceptado en este punto las enmiendas de Convergència i Unió ni de Esquerra, por..., bueno, ya lo explicaré, pero porque nos parece un brindis al sol y, en cualquier caso, lo que ya tenemos.

Nos parece también –y esto lo tenemos en el segundo punto de la moción– que hay que reforzar todos aquellos recursos destinados a los servicios de reinserción por tratamiento, no solo el personal, sino, pues, bueno,

todo el tercer sector, que está pendiente de subvenciones que ayudaban a hacer este trabajo.

También, y en el tercer punto de nuestra moción va..., y solicitamos la votación favorable para equiparar los sueldos de los funcionarios de prisiones de Cataluña con los funcionarios de prisiones del Estado. Resulta, y es una paradoja, que son los únicos funcionarios de prisiones de todo el Estado que no cobran la paga extra.

También nos parece y va encaminado el cuarto punto de esta moción a que hay que reforzar las plantillas, hay que cubrir mediante personal interino las plazas vacantes de funcionarios de prisiones dotadas presupuestariamente, para garantizar los ratios mínimos de efectividad para cada prisión.

También creemos que hay que reivindicar la estabilidad y el derecho a la promoción profesional de los funcionarios y, por lo tanto, reformar el modelo actual de concursos de traslados en los centros penitenciarios.

Asimismo, hay que apostar por la transparencia –y a esto va encaminado el punto sexto– y, por lo tanto, queremos que se informe en sede parlamentaria de todos los servicios externalizados en los centros penitenciaros, y en especial en la actividad del Cire.

Se me acaba el tiempo. Después, para posicionarme sobre las enmiendas, continuaré.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, avui tenim ocasió, després de tres interpellacions successives, de poder dedicar una bona estona a intentar posar ordre en les propostes d'actuació que tots els grups parlamentaris, tant els que hem presentat moció com els que han presentat esmenes, intentem aportar per reconduir, per intentar millorar en tot el possible la situació dels serveis penitenciaris, i també, en algun aspecte, en el tema de justícia.

Vull fer-me ressò aquí de la important col·laboració que hem tingut tant dels sindicats de treballadors dels serveis penitenciaris com de la Plataforma d'interins, perquè, en definitiva, fa molts mesos, molts anys, que treballen per intentar aclarir una situació realment injusta i preocupant.

Com que intervindrem tres vegades i tenim cinc minuts cada vegada, en la següent moció, que és la del nostre grup, entraré a fons en les propostes concretes que realitzem, però aquí voldria fer una introducció general. Miri, tots els sindicats i tots els afectats ens han demanat a tots els grups: «Poseu-vos d'acord, no ens interessin les picabaralles, però, si aprobeu quelcom, que es compleixi.» Conseller, si s'aprova quelcom, que

es compleixi. Ja avanço que amb aquest esperit hem consensuat, hem transaccionat amb Convergència, amb Esquerra, amb Ciutadans, propostes molt concretes, molt –molt– entenedores, en què esperem que vostès estiguin a l'alçada i que, per tant, es puguin portar endavant, en termes de personal, en termes d'interins, en termes de condicions, etcètera. Però l'important és això; no que aprobeu coses que després no s'apliquen, sinó que apliquem coses que aquí aprobeu, i fins i tot les que no aprobeu, però que vagin en benefici del sistema penitenciari de Catalunya.

Vull referir-me aquí a dos aspectes de la nostra esmena a la moció de Ciutadans. Hem presentat una esmena per reprovar l'actuació del Govern respecte al que va ser la vaga de funcionaris de justícia que es va produir a la tardor de l'any passat, perquè ens han arribat dues sentències, del 15 i 16 de maig del 2014, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que els deixen francament malament. Han declarat que van tenir un decret de serveis mínims que vulnerava drets fonamentals dels treballadors de Justícia de Catalunya. I no per poca cosa, sinó perquè vostès van alterar, amb un sol dia de diferència, el Decret de serveis mínims. I ho van fer a més, i per això s'enfada el tribunal i els imposa les costes a la Generalitat..., la Generalitat pagarà les costes dels dos recursos, perquè vostès van fer servir, si m'ho permet, el nom del Tribunal Superior de Justícia en va, perquè van invocar les necessitats del servei del Tribunal Superior de Justícia i dels registres civils de Catalunya per justificar un increment absolutament injustificable dels serveis mínims.

I què els diu el tribunal? Home, no els vull deixar de dir una sèrie de coses. Si tan conscients eren, diu, al Govern, de les necessitats del Tribunal Superior, «resulta sorprenent que existint ja acords mencionats no se establecien de entrada uns serveis adaptats a lo que la propia Administració de la Generalitat..., considera necessari».

Després també van invocar el Registre Civil. I diu: «Home, que és estrany que hagin d'esperar a octubre del 2013 per adonar-se de com estan de malament els registres civils amb la tramitació dels expedients d'estrangeria.» I diuen que han tingut una actuació absolutament irracional, desproporcionada, respecte als increments dels serveis mínims, que va vulnerar el dret dels treballadors.

I això ja denota una mica tot el que hem anat dient quan vostè diu: «No, tot va bé, tot és perfecte.» No: els estan dient, amb imposició de costes, que estan vulnerant drets fonamentals dels treballadors. I jo li dic: no només en el tema del dret de vaga, sinó en els temes de les condicions de treball. Per tant, intentin rectificar això.

I l'altra esmena que presentem i que també agraïm, encara que l'argumentaré més després, perquè ens l'ha acceptat el Grup de Ciutadans, però no pas Esquerra Republicana, és que es reconsideri el tema de la Llei de taxes de Catalunya, taxes judicials. Tindrem més ocasió de parlar-ne segurament, però aquí del que es tractava era de demanar que, per favor, facin una moratòria, ja que s'ha declarat la constitucionalitat de la

norma, en la seva aplicació i reconsiderem la modificació de la Llei de taxes de la Generalitat, que les va introduir. Aquest és un tema complex però en què creiem que valdria la pena que avui ja el Parlament es pronunciés, amb la petició al Govern que se suspengui tot això.

I, per tant, sense entrar en més detalls, perquè, ho repeteixo, tindrem encara dues ocasions més per fer-ho, em remeto al principi: la situació a les presons és delicadíssima, ho sap; ara posem en marxa el nou centre penitenciari de Puig de les Basses; hi ha una certa voluntat que les coses vagin bé per part dels sindicats, per part dels interins, i l'únic que es demana és que cobreixin les places que hi han, que donin el servei que s'ha de donar i que ho facin amb el rigor, amb la seriositat, amb la dedicació que el servei mereix, perquè s'està degradant. Anem de cara a l'estiu; sap vostè que la conflictivitat s'incrementa durant aquest proper període. Per tant, si avui aprovem unes mocions, unes resolucions a què després donarem lectura, per favor, que sigui per aplicar-les correctament i per respectar-les.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Diputada, com deia ara el diputat d'Iniciativa, comencem un reguitzell de tres mocions amb molts punts en comú i, per tant, a mi em permetran que simplement em posicioni respecte a la de Ciutadans i que deixi la part més propositiva per la que hem presentat com a Esquerra Republicana.

En primer lloc, agrair a Ciutadans la moció i l'esforç amb les esmenes. Amb una mica més, jo crec que la podríem haver votat tota sencera, però ho farem en bona part, la podrem compartir.

Respecte a la remuneració dels treballadors de presons a Catalunya, jo crec que de la remuneració dels treballadors n'hem parlat a bastament. Esquerra des d'aquí hem explicat el nostre plantejament respecte a la situació de la funció pública, que és clar i que és senzill, i avui ho tornarem a explicar.

Nosaltres estem en contra de qualsevol retallada que afecti els nostres serveis públics i els nostres treballadors i treballem i continuem treballant per excloure com més aviat millor la retallada del 15 per cent als interins, perquè aquesta situació, com deia, és profundament injusta i no volem que s'allargui en el temps.

Ara, també hem de dir que no volem que se li allargui a ningú, ni als funcionaris dels centres penitenciaris, ni al cos general, ni a ningú. I així hem tingut possibilitat de parlar-ho amb la plataforma d'interins, amb la plataforma del 15 per cent, i així els ho hem traslladat.

Però avui, a dia d'avui, coneixen i m'agradaria que entenguessin, cosa que ja dubto més, la situació econòmica, les dificultats que passa Catalunya, la situació on ens té col·locats Espanya, com costa de quadrar el pressupost. I en aquesta situació entenem que fan una mica de trampa quan no expliquen ni com ni d'on surten els diners, i això ens serveix tant per al punt 1 com per al punt 3. I crec, a més, sincerament, que s'equivoquen quan fan una tria i diuen: «Vostè sí que cobrarà i la resta de funcionaris no cobraran; a tu t'ho arreglem; tu et quedes sense paga.»

Per tant, els havíem proposat una esmena al punt 1 i en la mateixa línia al punt 3, no ens les han acceptat. Crec que hauria sigut bo que ho fessin, perquè anar junts en aquest tema crec que hauria sigut enormement positiu per al país, perquè penso que és bo fer-ho junts i fer-ho amb caràcter universal per a tots els treballadors públics.

Vaig avançant amb la moció. Pel que fa al reforç dels recursos destinats a la reinserció, ens hi trobarem sense cap mena de dubtes; les opcions que tenim són més aviat migrades, però les hem d'aprofitar totes, i, per tant, poden comptar amb el nostre suport.

Pel que fa al personal interí i a cobrir les places, no m'hi estendré, perquè en parlarem molt a la darrera de les mocions. Li hem fet una proposta que equival a la que presentem com a Esquerra; li agraim molt que ens l'hagi acceptat i que, per tant, puguem avançar junts en aquest punt. Existeix la partida, existeixen dues-centes places dotades, i representa un compromís ferm i ineludible d'executar-la i de fer-ho ja, i significa també dotar com cal els nous centres que s'obriran de manera immediata.

Pel que fa als concursos de trasllats als centres penitenciaris, estem d'acord que cal una reforma del Govern, que cal garantir convocatòries anuals, i amb els matisos acceptats, també ho votarem conjuntament.

I pel que fa a la informació i a la transparència, tota i sempre. Per tant, endavant amb l'informe sobre externalitzacions i tota la transparència pel que fa a la negociació.

I aprofito per demanar, ara que sou aquí, un esforç a totes les bandes per tenir conveni, perquè ens falten acords entre treballadors públics i les meses, perquè ens falta diàleg social en l'àmbit públic, diàleg que acaba amb acords, amb documents, i avui no tenim ni tan sols declaracions d'intencions, quan no dubto que totes les parts volen el millor per a la justícia catalana, per a les presons, per als treballadors públics del país. Per tant, no defallim, continuem treballant, posem-hi bona voluntat i continuem amb diàleg, diàleg i diàleg.

Pel que fa a les esmenes d'altres grups, ens sembla interessant el redactat sobre el tema de les taxes de justícia.

I, pel que fa a la reprovació del departament per les vagues de 2013, el que toca, al nostre entendre, no és reprovar, sinó posar les bases per a futures actuacions, que l'experiència, que la sentència, òbviament, ens permeten definir a partir d'aquí com hem d'actuar, marcar límits respecte als serveis mínims i respectar-los.

És la nostra manera de fer política: menys reprovacions i més mirar de llarg, llegir en clau de futur, complir la sentència i aprendre també dels errors.

I pel que fa al Partit Popular, que li accepten l'última esmena, per part d'ERC evidentment no reprovarem el conseller de Justícia per estar preparant el referèndum i per començar a fer l'encàrrec d'imprimir les papernetes. En tot cas, des d'aquí el que farem és felicitar-lo per donar resposta al mandat democràtic que ens han fet els ciutadans d'impulsar una consulta per al proper 9 de novembre.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *conseller*, la moción que promueve el Grupo Parlamentario de Ciudadanos no hace otra cosa que recoger el sentir general de los representantes sindicales de los funcionarios de prisiones. En efecto, en la sesión informativa celebrada en la Comisión de Justicia el pasado 20 de marzo, los principales agentes sindicales –algunos aquí presentes– nos trasladaron a los portavoces parlamentarios su honda preocupación por el estado de la cuestión. Calificaron la situación de incierta en cuanto a la viabilidad de las prisiones catalanas, colocándolas al borde del colapso, y tienen información de primera mano. Por tanto, creo que es un severo toque de atención.

La política sistemática –sistemática– de recortes que practica el Gobierno de la Generalitat, con el apoyo, en este caso yo diría que imperdonable, de Esquerra Republicana, hace que la gestión del Departamento de Justicia haya generado tal cúmulo de disfunciones que no sé cómo se atreven a calificar su modelo de éxito. Por favor, toquen de pies en el suelo, no pueden hablar de modelo de éxito en el sistema penitenciario actual, es que es una falacia, es que no se sostiene y, por tanto, yo les pido coherencia.

Relataron, estos sindicatos, que el personal trabaja en condiciones muy precarias debido fundamentalmente a la reducción de efectivos, sueldos y jornada. Vamos, es que lo recortan todo; es que Eduardo Manostijeras al lado suyo es un principiante.

En el ámbito del tratamiento, tiene especial incidencia la medida de reducción del 15 por ciento de jornada y sueldo, cuya duración, además, el departamento ha tenido la desfachatez de prorrogar este año tras dos años de aplicación. La ratio aproximada de internos y funcionarios es insoportable; están poniendo en riesgo la seguridad de los internos y de los funcionarios. Los consabidos ajustes a los que me he referido son de caballo; la eliminación de paga extra, congelación salarial. Gasto superfluo y propagandístico que no deberían precisamente destinar a esas finalidades, sino destinarlas precisamente al adecuado funcionamiento de los servicios públicos. Es que esa es la gestión que les reclama la ciudadanía y no tanto, como digo, gas-

to identitario que no conduce a ninguna parte, en todo caso, a la confrontación.

Por eso vamos a apoyar, con alguna salvedad, la moción de Ciudadanos, porque, como digo, la política de su departamento, señor *conseller*, y se lo digo suavemente, es manifiestamente mejorable.

Pero la cosa no acaba aquí; evidentemente, como digo, agradecemos al Grupo de Ciudadanos que haya aceptado una enmienda de adición relacionada con su consulta.

Mire, señor Gordó, usted tiene la obligación de decir la verdad; no puede venir a la sede parlamentaria a mentir paladinamente a los diputados diciendo que usted no sabe lo que está pasando en el centro penitenciario de Lérida, en la cárcel de Ponent. Pero, ¿cómo que no? Pero si es que tenemos informaciones periódicas muy recientes: «El Govern de Mas ya tiene urna y papeleta para la consulta del 9 de noviembre.» Modelo de urna, modelo de papeleta... *La Vanguardia*, infórmense adecuadamente.

Yo, claro, lo que no entiendo, señor *conseller*, es como usted se adentra en el terreno de la ilegalidad rampante. Es que me da la impresión de que ustedes han perdido el norte. Vamos, es que necesitan una brújula, pero con carácter de urgencia.

Mire, yo estoy convencido..., porque usted recuerda como yo que nuestra compañera Dolors López formuló una pregunta acerca de esa actividad de imprenta que se está llevando a cabo en el centro penitenciario de Ponent y usted negó que fuera cierto o, por lo menor, dijo que no había recibido ningún mandato.

Señor *conseller*, si ahora esta publicación usted no la desmiente es que realmente está faltando a la verdad y no puede hacerlo. ¿Usted cree realmente en la importancia de esta cámara lo suficientemente como para realmente llevar a cabo esas conductas que son claramente reprobables?

Mire, nosotros, el Partido Popular, no vamos a permitir, y lo digo con toda claridad pero al mismo tiempo con toda contundencia, que el desafío que ustedes están llevando a cabo a la democracia española pueda tener éxito. Nosotros no vamos a permitir que ustedes se pasen por el forro el ordenamiento jurídico. No va a quedar impune este tipo de conductas, porque son claramente ilegales.

Por tanto, yo les digo con toda claridad: no van a salirse con la suya, recuperen el *seny*, recuperen el sentido común, no nos conduzcan a la vía de la confrontación. Me parece de una irresponsabilidad mayúscula. Estoy seguro que el juicio de la historia les presentará a ustedes como aquellos que en un momento de crisis económica tuvieron, como digo, el mal hacer –el mal hacer– de llevar, por puros intereses de partido, por puros intereses de gobierno, a una confrontación entre ciudadanos, porque su propuesta no es mayoritaria y, por tanto, ustedes deben recapacitar. Yo se lo reclamo encarecidamente, señor *conseller*, recuperen, recuperen el sentido común.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Bona tarda. Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, bé, en primer lloc, ja ho han comentat i ho han dit diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que estem tractant de tres mocions sobre serveis penitenciaris, sobre personal de l'Administració pública, i arribar a un acord en aquesta tasca és difícil, és complicat, però des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió crec que podem dir que hem buscat diàleg, hem buscat negociació, i puc dir que des del grup parlamentari proposant, del Grup Parlamentari de Ciutadans, ens han donat una mena de suport en certs punts.

Comentar..., crec que s'equivoquen amb el suport que no ens han donat tant en el punt 1 com en el punt 3, que els lligo els dos perquè va tant amb les mesures de reducció del 15 per cent de treball i sou als interins, quan la proposta nostra..., o sigui, aquí només es fixava per als interins de centres penitenciaris, com són els de reinserció per tractament, i nosaltres la proposta que vam fer va ser eixamplar la franja a tots els interins públics d'acord amb la Llei de pressupostos que vam votar aquí, al Parlament de Catalunya, d'acord amb les indicacions del Consell de Garanties Estatutàries i d'acord amb les direccions europees dels criteris que posen de limitació temporal que va fixar el mateix Govern en el mateix moment d'adoptar-les.

Ho hem expressar en reiterades ocasions; tant la vicepresidenta, com el mateix president de la Generalitat han expressat el mateix: no volíem destruir llocs públics d'ocupació, volíem aplicar una mesura totalment temporal i no estructural, que, en el moment en què econòmicament es pugui retornar, es retornarà el cent per cent de sou i salari als interins de tot el país, no només als interins de presons.

A part d'això, tenim un pla d'ocupació 2012-2014 que exclouia i exclouia específicament tant els auxiliars tècnics com els tècnics especialistes de la Generalitat; per tant, el que no es pot fer és no aplicar el pla d'ocupació a altre personal que no estigui exclòs de la mesura, que és el cas que s'està donant ara. Per tant, des del moment en què hi ha el personal, tant –interí– de tècnics, com d'auxiliars tècnics, que ja estava exclòs, no podem ara ampliar-ho dins del pla d'ocupació per a més interins.

Paga extraordinària, pagament de la segona paga del 2014. Ho hem dit per activa i per passiva; ho saben: als mateixos pressupostos aprovats figura, a la disposició addicional vuitena de la llei, al Decret llei 5/2012, i una vegada entri en vigor la Llei 4/2014, de 4 d'abril, l'impost sobre dipòsits en les entitats de crèdit. Figura al pressupost. Qualsevol quantitat que provingui de l'Estat espanyol que derivi en el tema de pagament de paga extra anirà directament al pagament. I, en cas que no arribés res de l'Estat espanyol, subsidiàriament hi ha una altra fórmula, i és que els mateixos treballadors

públics no hagin de perdre poder adquisitiu per aquesta mesura.

Veig que el temps que queda ja és molt poc i, per tant, agrair les esmenes tant de transacció del punt 5, perquè estem d'acord en la reforma del model actual de concursos de trasllat; agrair també l'esmena que ens han acceptat dels sis mesos, perquè la transparència la volem tots i els primers que ho volen és des de Govern, i vindran a presentar-nos en seu parlamentària l'informe.

I només dir dos punts. Senyor Santamaría, entrar en el moment en què paguen des de Madrid, com ara li estic dient, l'impost sobre les taxes bancàries, de ben segur que això anirà per als empleats públics, hi anirà directament. Per tant, menys fer demagògia, més pagar per part de l'Estat espanyol i no incomplir com estan incomplint, constantment. I, per últim, rebutjar totalment que en una moció com la que estem ara, punts que posen que no pertoquen a la sentència ni a la interpe·llació. Dir-li que *El Punt Avui* ja ho deia en l'article, perquè vostè ha parlat d'un article de diari, que no s'està fent res oficialment. Però, de totes maneres, si alguna vegada es demana que es faci alguna cosa en favor de la consulta, serà claríssimament... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conseller, conseller, efectivament, com ja s'ha comentat, tenim aquesta tarda diverses mocions que són en bona part coincidents pel que fa a la matèria, i des del Grup Parlamentari Socialista, veient especialment tant les aportacions que fan els grups que proposen les mocions com les aportacions que hem fet diversos grups amb esmenes, en alguns casos a totes, en alguns casos a alguna de les mocions, ens volem prendre aquesta com una oportunitat per replantejar algunes de les qüestions que han estat motiu d'intens debat al voltant de la gestió del Departament de Justícia i, en particular, com hi fa referència alguna de les mocions, doncs, al voltant de la gestió de la política penitenciària o dels centres penitenciaris. Creiem que és una bona oportunitat perquè ens sembla que, en gran part, les mocions han estat redactades amb un esperit constructiu i que les esmenes que han presentat els diversos grups també han procurat seguir aquest plantejament i, en tot cas, les transaccions de les quals nosaltres som coneixedors, doncs, ens semblen força raonables.

Per tant, creiem que estaria bé que aprofitéssim aquesta ocasió, que penséssim que aquesta tarda posem, diguem-ne, una primera pedra del que podria ser un acord sobre els replantejaments, les reorientacions que serien necessàries en aquest àmbit. I crec que fóra bo que comencéssim per convenir que no se sosté un ar-

gument que reiteradament hem sentit de diversos integrants del Govern de la Generalitat, que és que la política de contenció pressupostària, de retallades, de restriccions pressupostàries, com en vulguin dir, no té un efecte real sobre la qualitat del servei que s'ofereix als ciutadans o a la prestació, diguem-ne, de determinades funcions per part dels servidors públics, perquè és molt difícil de sostenir. No només ho ha fet vostè, ho han fet diversos dels seus col·legues, que han vingut al Parlament a explicar-nos que amb l'esforç suplementari que fan els professionals, els funcionaris, sigui de l'Administració de justícia, siguin els funcionaris que estan en l'àmbit dels serveis penitenciaris, siguin els mestres, sigui qualsevol altre, amb aquest esforç suplementari, doncs, tot queda més o menys en el nivell de prestació de servei que hi havia. Però no és sostenible, i ho dic amb esperit, diguem-ne, també constructiu. Deixem-nos de fer aquesta trampa. Les retallades, efectivament, afecten la prestació del servei públic, com no podia ser d'altra manera, perquè en alguns casos afecten la dotació de personal disponible per realitzar les mateixes tasques que abans hi havia, o fins i tot més, eh?, més càrrega de treball, i en altres casos, doncs, afecten, diguem-ne, elements estructurals, siguin les mateixes infraestructures penitenciàries, sigui la disponibilitat de materials, sigui la uniformitat, sigui el mobiliari, sigui qualsevol d'aquestes qüestions. I no nego que es facin esforços, però hem de convenir que les retallades afecten d'alguna manera.

Molt específicament em sembla que en l'àmbit que apunta la moció de Ciutadans, que és la que ara mateix estem discutint, em sembla que la retallada de jornada del personal dedicat al tractament, a la rehabilitació, ha d'afectar necessàriament i afecta aquest tractament que es fa als interns. És molt difícil que amb un 15 per cent de jornada menys i havent de fer les mateixes tasques de caire, diguem-ne, administratiu o burocràtic, l'atenció individualitzada als interns sigui de la mateixa qualitat que abans de retallar aquest 15 per cent de jornada. Jo crec que és de bona lògica convenir que és així, no? I, per tant, crec que és absolutament prudent que, si l'objectiu del conjunt del nostre sistema és la rehabilitació i la reinserció, posem, diguem-ne, fil a l'agulla pel que fa a aquestes qüestions.

Evidentment, el conjunt dels punts dels quals tracta la moció de Ciutadans ens semblen, diguem-ne, molt raonables. Hi ha un últim però en el darrer punt, en el punt que, precisament, feia èmfasi el Partit Popular. Nosaltres no hi volem fer un especial èmfasi. És coneguda la nostra posició favorable a la celebració d'una consulta legal i acordada i, per tant, no som especialment favorables que es facin actes de preparació que, pel seu tarannà, demostrin una certa voluntat d'ocultació. Això de fer prou urnes perquè es pugui fer la consulta si cal però no fer-ne tantes perquè s'hagi de licitar i, per tant, conèixer-se públicament que s'estan fent aquestes urnes, o venir al Parlament, efectivament, i dir que no s'estaven fent urnes ni paperetes. Però ens sembla que això és una qüestió que afecta la política general del seu Govern, que casa malament amb l'esperit constructiu que crec que tenen el conjunt de les tres mocions que s'estan fent avui i, per tant, en

aquest punt nosaltres ens abstindrem i donarem suport a la resta de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Consellers, per fixar la posició de la CUP gairebé en les tres mocions que vindran, totes parlant de presons, de sistema penitenciari i d'administració de la justícia. Una primera paradoxa, que és que es parla molt de presons, de les quatre parets, es parla en aquesta primera moció dels treballadors dels centres penitenciaris, però poques, per no dir cap, parlen dels presos, dels més de deu mil presos i preses que pateixen també les conseqüències d'un sistema injust i desigual.

Una prèvia, també. Sentir el senyor Santamaría parlant de retallades, home, *és hablo la sogra, dijo el ahorcado*. Però, en tot cas, per fixar la posició inicialment, votarem pràcticament a favor de tota la moció presentada per Ciutadans en allò que afecta les condicions de treballadors i treballadores, però insistint que ens oblidem també de deu mil persones més que sobreviuen a les presons. Votarem també i agraïm la transaccionada per iniciativa respecte a la vulneració del dret de vaga; i votarem, òbviament, en contra del punt 10, i després ens hi referirem.

Per marcar també la reflexió, denunciar també obertament que fa temps que a l'Estat espanyol, també als Països Catalans, també a Catalunya, s'ha renunciat als principis rectoris de l'humanisme penal. Fa una setmana presentàvem a Vic, acompanyats del company i amic Joan Tardà, el llibre d'Amadeu Caselles, *Les presons de la democràcia*, l'altra història, també, per entendre quina ha sigut la història de les presons i els tòpics que encara avui ens impedeixen reconstruir un sistema basat precisament en els principis de l'humanisme penal.

Tantes mentides com tants típics tòpics. Se'ns diu: «Pugen més els presos quan més baixen les taxes de criminalitat.» Això diu l'estadística i així de paradoxal és. Es construeix un relat criminalitzador com si estiguessin plenes d'assassins les presons; el 75 per cent dels reclusos no ha mort ni lesionat ningú; les que estan vinculades a delictes violents greus són un tant per cent molt petit. Es diu que entren per una porta i surten per una altra; això ho fan Millet i companyia. L'estada mitjana a una presó són 2.726 dies, set anys i quatre mesos. Es diu que alguna cosa deu haver fet, però el 20 per cent dels presos estan en presó preventiva. Es diu que es viu millor a dins que a fora, però cada dos mesos se suïcida una persona presa; han mort cinc-cents persones des de 2003 fins avui a les presons catalanes; i l'índex d'impacte de la pandèmia del VIH és massa elevat. Per on surt la droga i per on entra encara és un misteri.

Es diu que les presons són hotels, però estan sobreamuntegades; taxa de sobreamuntegament d'un 130 per cent. Es diu que els presos cobren per treballar i són salaris ínfims, fins a 170 euros el mes. I es diu que els estàndards del sistema penitenciari català són pràcticament europeus, i això també ho desmenteix l'estadística: un funcionari per cada setanta presos, un psicòleg - treballador social cada tres-cents, i hem arribat a tenir un jutge de vigilància penitenciària per dos mil persones preses. Es diu també que els que surten amb permisos trenquen la pena i és mentida: el 99 per cent de les sortides programades no van suposar cap trencament de condemna. I es diu també que el maltractament en institucions totals, el recurs a l'ús de la força, a la violència, no existeix, però durant la dècada darrera a l'Estat espanyol, 382 casos de denúncies de tortures; i tots recordem com es va reprimir la protesta a Quatre Camins. Aquestes són les reflexions inicials de la CUP.

Però tot i així votarem a favor de la proposta en l'àmbit laboral, en l'àmbit, com he dit, de la denúncia de la vulneració del dret de vaga, i en la perspectiva que nosaltres no estem per obrir presons, sinó que estem per tancar-les. Ho hem parlat ja quasi gairebé des de la primera compareixença, que el Govern anterior, el tripartit, va deixar una hipoteca penitenciària, estem pagant uns drets de superfície que són immorals per al país i que hi estan guanyant els de sempre, les constructors. I això ens costarà 1.500 milions d'euros en els propers anys. I a Holanda, per parlar d'alternatives, ho han aconseguit, han reduït la població presa a la meitat i han tancat la meitat de les presons buscant mesures penals alternatives.

I, finalment, des de les Candidatures d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerrers no ens podríem estar de fer una referència al darrer punt. El desafiament a la democràcia és el que planteja l'Estat espanyol, senyor Santamaria. Històricament –històricament– els enemics de les urnes, de les paperetes i dels sobres són els que han sigut. Vostès són els que van incitar la persecució al multireferèndum, una protesta civil i pacífica. I insisteixo que els enemics històrics de les urnes, de la papereta i dels sobres són prou coneguts. Amb una excepció: vostès, de sobres, en saben un niu.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados, para posicionarnos sobre las enmiendas que se han hecho desde los distintos grupos parlamentarios, a los cuales agradecemos su interés demostrado en transaccionar hasta el último momento y que ha concitado acuerdo en muchas cosas, que ahora aclararé.

Pero quiero decirle una cosa tanto al diputado de Esquerra Republicana como a la diputada Anabel Marcos, de Convergencia y Unión. Ustedes nos han propuesto lo que ya establece la ley. Bien, supongo..., nada más faltaría que cumpliéramos con la ley. Aquí

se ha hecho..., respecto a los sueldos y los recortes de los interinos, aquí lo que se hace es una moción para intentar arreglar y que cobren, independientemente de la tasa de las entidades financieras, sino sencillamente que cobren, porque es una injusticia que tengan reducido el 15 por ciento de jornada y sueldo. Y es por esto. Y aquí no se excluye a nadie porque, en fin, consta en nuestra moción –y, si no, la haremos leer, ¿eh?– que es extensible a todos los empleados públicos interinos, no a unos y no otros. Quizás, señora Marcos, no se le ha hecho llegar convenientemente tal y como quedaba finalmente redactado.

Entonces, respecto a las enmiendas, decir que se ha aceptado la enmienda de Iniciativa... –me queda riquísimo–, o sea, respecto a las tasas judiciales, en el aspecto de, como insisten los colectivos implicados y los agentes judiciales, suspender la aplicación de las tasas judiciales en tanto en cuanto se estudie la conveniencia de dejar sin efecto estas tasas a fin de garantizar la tutela judicial efectiva y que no suponga una doble imposición.

Yo supongo que el Govern negociará con Madrid. Si es una negociación plausible, nosotros, pues, bueno, lo estudiaremos y lo apoyaremos. Pero, por ahora, tal como está el tema, no podemos.

También decir que apoyamos, hemos aceptado la enmienda de ICV, de vulneración de los derechos fundamentales por huelga; la sentencia es gravísima y no tiene contestación. Me parece muy serio la lesión de derechos fundamentales del derecho de huelga y tal y como se hizo, poniendo los servicios mínimos al cien por cien.

Y, por último, nos vemos en la necesidad también de aceptar la enmienda del Partido Popular de Cataluña respecto a la reprobación del *conseller* por el tema de las papeletas y las urnas que se está haciendo en el centro penitenciario de Ponent.

Nosotros, el primer día que esto saltó a la prensa, no dábamos crédito, de verdad, porque, si no, también lo hubiéramos preguntado; pero es que parecía una cosa inaudita, que, desde un centro tutelado por la Generalitat, del que el *conseller* de Justicia es responsable, se esté haciendo una actividad absolutamente ilegal, y que, además, *conseller*, una cosa: el Govern de la Generalitat tiene la obligación de defender y velar por los intereses de los ciudadanos y, en este caso, no se ve, de verdad, en esta gestión de hacer en la prisión, en Ponent, las papeletas y las urnas, tal y como ha salido y ha sido... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Cridem a votació.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies. Encara que ningú ens ho ha preguntat, hem retirat, retirem l'esmena número 1, que era d'addició d'un nou apartat 8, en què es demanava el cessament del director general de la Policia, del senyor Manel Prat, atès que ja s'ha fet efectiva.

I també aprofito per dir que retirem la mateixa esmena que havíem presentat a la moció d'Esquerra Republicana.

I demanem la votació separada del punt número 10 –10–, que és el fruit de l'acceptació d'una esmena.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta; per demanar votació separada. Gairebé es podria fer punt per punt, però, del 2, 4...

La presidenta

Sí. Si vol, ho fem punt per punt, perquè suposo que tots ho demanaran...

Jordi Turull i Negre

Eh? 1, 3, 9 i 10.

La presidenta

1, 3...

Jordi Turull i Negre

1, 3, 9 i 10.

La presidenta

1, 3, 9 i el 10 ja l'havien demanat. D'acord. I el 9 separat cada punt?, 9.1, 9.2, 9.3? *(Pausa.)* No cal. D'acord.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.) Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Por alusiones de la señora...

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

...Marcos y del señor Fernández.

Señora Marcos, no secuestre, no secuestre las pagas extras de los funcionarios, mostrando una obsesión anti-Partido Popular deleznable. Se lo pido por favor.

En cuanto al señor Fernández... Señor Fernández, de sobras, ya le puedo garantizar que yo no sé absolutamente nada; lo que aquí sobra realmente es su radicalismo visceral, esa es la realidad.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Santamaría, ja ha acabat?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, no, simplemente para solicitar, presidenta, votación separada de todos..., para solicitar votación separada de todos y cada uno de los puntos de la moción y lectura...

La presidenta

¿Todos?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí. Y lectura del último apartado de la moción. Si no me equivoco, es el apartado 10 de la moción.

La presidenta

El 10?

Sergio Santamaría Santigosa

El 10.

La presidenta

Però votació punt per punt?

Sergio Santamaría Santigosa

Votació punt per punt...

La presidenta

D'acord. Molt bé...

Sergio Santamaría Santigosa

Y lectura separada.

Gracias.

La presidenta

Molt bé.

(Annabel Marcos i Vilar demana per parlar.) Senyora Marcos?

Annabel Marcos i Vilar

Gràcies, presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Annabel Marcos i Vilar

...directes del senyor Santamaría i de la senyora De Rivera.

En primer lloc, senyor Santamaría, no és que tingui obsessió pel Govern del Partit Popular; simplement, vull que es faci justícia amb el nostre país, amb Catalunya, i que ens paguin el que ens deuen, que no ho estic vinculant als empleats públics, hi han moltes coses que ens deuen, i podríem pagar no només la paga extra dels empleats públics, sinó moltes i moltes coses més.

I, quant a la senyora Rivera, em sembla que ha tingut una confusió. En primer lloc, parlem de l'impost bancari supeditat, tal com figura a la Llei de pressupostos, a la recuperació de l'impost bancari per a...

La presidenta

Senyora Marcos...

Annabel Marcos i Vilar

...poder pagar la paga extra del 2014. I en cas que no es pagués per part de l'Estat espanyol...

La presidenta

Senyora Marcos...

Annabel Marcos i Vilar

...tenim –un segon, només– l'alternativa de pagar-ho compensant la pèrdua de poder adquisitiu.

Gràcies, presidenta.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Demanaríem la lectura del punt número 1 de la nostra moció.

Gràcies.

La presidenta

U; molt bé. Doncs, comencem la votació amb la lectura del punt 1.

El vicepresident segon

Punt número 1: «Dejar sin efecto las medidas de reducción del 15 por ciento de trabajo y sueldo de los interinos en los centros penitenciarios de Cataluña, co-

mo son los de reinserción por tratamiento, así como a todos los empleados públicos interinos.»

La presidenta

Passem a la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Passem a votar el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Passem a votar el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 68 en contra i 17 abstencions.

I, abans de votar el punt 10, en donem lectura.

El vicepresident segon

Punt 10: «El Parlament de Catalunya reprova el conseller de Justícia de la Generalitat de Catalunya per les activitats preparatòries del referèndum previst per al dia 9 de novembre que s'estan duent a terme en el centre penitenciari de Ponent, consistents en la confecció de paperetes, sobres i urnes. Transacció amb l'esmena 1 del PP, d'addició.»

La presidenta

Comença la votació del punt 10.

Ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 85 en contra i 20 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris (tram. 302-00164/10)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació dels centres penitenciaris i les polítiques de personal amb relació a l'obertura de nous centres penitenciaris, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

(Pausa.)

Salvador Milà i Solsona

Bé. Gràcies, senyora presidenta, de nou. Senyors consellers, senyors diputats, hem dit anteriorment que intentaríem posar sobre la taula tots aquells aspectes que poden ajudar a millorar la situació dels centres penitenciaris.

Per anar molt de pressa, nosaltres ho hem dividit en els diferents apartats. Primer, pel que fa a la disponibilitat del personal de servei, proposem que en el termini de dos mesos la relació de llocs de treball vacants en serveis penitenciaris sigui publicada de forma detallada per a cada centre –i esperem que això es votarà a favor–; que es cobreixin durant el present exercici 2014 les vacants que existeixen a la totalitat dels centres penitenciaris i també les que es puguin crear com a conseqüència dels trasllats.

I diem això, conseller, perquè, malgrat que sabem que ens votaran això a favor, nosaltres hem de veure amb preocupació com, aquesta mateixa setmana, en una reunió al centre de Quatre Camins, la direcció –i ho posaven de manifest els mateixos treballadors– deia que en aquest moment s'estava traslladant personal..., mancava personal d'oficines, mancava personal que es traslladava..., de la darrera convocatòria, que es traslladava al centre de Puig de les Basses, i vint-i-sis baixes es pensaven cobrir amb un interí, i això no s'entén, conseller, no s'entén com es pot fer això.

Per tant, demanem també que es deixi sense efecte la mesura..., que ara hi han votat vostès en contra, però nosaltres continuem insistint que es reconduïxi la reducció del 15 per cent de la jornada.

I també que, dins del pressupost del 2014, es facin públiques les convocatòries dels corresponents processos selectius de personal de tractament i règim interior, d'acord amb la Llei de pressupostos que ho permet.

O que les vacants i places de nova creació de serveis penitenciaris que no quedin cobertes per personal funcional sigui cobertes de forma immediata en base a la borsa de treball i d'interins de Serveis Penitenciaris, i que es publiqui a la web del departament la relació dels interins amb les seves modificacions i amb tot el que va demanar el Síndic de Greuges.

Respecte al tema del Cire. I aquí vull aprofitar per dir, encara que el senyor Daniel Fernández no hi és, que nosaltres creiem que, quan demanem que el personal estigui ben dotat, que al Cire, per exemple, es reconsiderin les condicions laborals específiques dels interns que treballen perquè s'homologuin a les de la resta dels treballadors, estem pensant també en els presos; o quan demanem que hi hagin bones condicions d'higiene i seguretat en els centres penitenciaris, també estem pensant, naturalment, en els presos, que, en definitiva, són els destinataris d'aquest servei.

I no és per dir-ho..., perquè continuem en el centre, en el centre de Quatre Camins. En aquest moment s'està parlant d'un plaga de xinxes que existeix ja des de fa temps en el mòdul 3, i que no s'arregla, i amb problemes greus respecte al contracte de manteniment dels serveis, i que no s'arreglen. I això perjudica tant o més els interns com els mateixos funcionaris treballadors de Justícia.

També respecte al tema recurrent de la reducció de preus dels productes que es venen a les botigues gestionades pel Cire, perquè siguin amb el mínim marge comercial possible.

Pel que fa als mitjans materials, també la millora de la roba de treball, esperem que acceptin això, que s'actualitzin els equips; que es procedeixi a presentar una auditoria tècnica de les condicions de seguretat i conservació de les instal·lacions; que s'elabori, conjuntament amb els representants sindicals, un pla d'actuació per prevenir i minimitzar els conflictes i les actuacions d'inseguretat; que no es privatitzi de cap forma el servei perimetral de vigilància dels centres penitenciaris i, en canvi, que es valori també amb els sindicats la conveniència de crear un cos específic de funcionaris de règim interior, i que es recuperi la paga extra del 2014. I no acabem d'entendre les explicacions de la senyora Annabel en nom del Govern, que diu que compensaran la no-paga extra del 2014 amb la no-pèrdua de poder adquisitiu. No té res a veure una cosa amb l'altra! Escolti, ara ja estan posant vostès la bena abans de la ferida. La Llei dels pressupostos diu el que diu: que quan s'aprovi la legislació relativa aplicable a Catalunya, respecte al tema de la taxa sobre transaccions bancàries, es pagarà això. I ara diuen: «No, bé, sempre que arribi abans de final d'any, i que Madrid ens posi un suficient, i que a més hi hagi..., la quantitat que ens donin, només serà aquesta la que s'hi destini.» No diu res d'això, eh?, la Llei de pressupostos; diu molt clarament: «Amb l'aprovació d'aquest projecte de llei es farà efectiva la paga.» I això no té res a veure, que també estaria molt bé, amb què es mantingui el nivell d'ingressos salarials.

Tornant, doncs, al que dèiem al principi, conseller: els problemes estan perfectament detectats, sistematitzats, treballats, consensuats en bona part fins i tot amb el seu grup..., el grup parlamentari que li dona suport. Facin tots els esforços possibles perquè això no es quedi en paraules i realment es puguin cobrir aquestes places, sàpiguen els interins en què han de pensar i sàpiguen que tots els serveis penitenciaris estaran dotats dels recursos humans i materials que necessiten.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller de Justícia, volem agrair al diputat Salvador Milà, que ha presentat aquesta moció, en el marc de la felicitat coincidència avui en el Ple de tres mocions consecutives que afecten l'àmbit de presons, i també la nostra, en l'àmbit de justícia, però pel que fa a..., en aquest cas em correspon a mi fer l'agraïment, l'agraïment pel to de les negociacions i per la capacitat de flexibilitat que ha tingut a l'hora d'acollir pràcticament totes les esmenes que nosaltres hi hem incorporat, algunes de les quals vénen o provenen de la mateixa moció que amb posterioritat defensaré.

En tot cas, dient que ja d'entrada nosaltres votarem afirmativament tots els punts de la seva moció, certament posar en valor el fet de la necessitat de parlar de presons en el nostre Parlament de Catalunya; parlar de presons i parlar-ho en la seu màxima, com és aquest Ple.

Certament, cal fer tot l'esforç per garantir els drets dels treballadors i treballadores del sistema penitenciari, i jo crec que en aquesta moció s'ha fet un avenç important en algunes de les mesures que vostès han plantejat.

Pel que fa a la situació dels treballs en els tallers productius, nosaltres vam proposar una esmena, que ha estat acollida íntegrament, relativa a la necessitat d'impulsar un canvi en la legalitat vigent. És a dir, la normativa actual, avalada llargament pel Tribunal Constitucional, que fa que la relació laboral especial penitenciària on els treballadors interns en els centres penitenciaris dediquen el seu temps a treballar, i amb contracte d'empreses exteriors..., les retribucions i moltes garanties pròpies de les relacions laborals ordinàries són extretes de la normativa actual en l'àmbit penitenciari. I, per tant, nosaltres estem per una revisió d'aquest marc legal, i no ens competeix al departament, ni al Govern, ni al Parlament, actualment, poder impulsar això, donat que és competència estatal. I és per això que nosaltres vam demanar que s'instés a una reforma legislativa, perquè creiem que és imprescindible –imprescindible– que les condicions laborals dels treballadors i treballadores dels centres penitenciaris, en la retribució, en les baixes per malaltia, en les condicions de continuïtat laboral com a dret adquirit quan hi han trasllats penitenciaris, totes aquestes situacions es vegin emparades per una legalitat que sigui l'adequada al segle XXI, i, en un moment on el sistema penitenciari, que va fer front al gran repte que al segle XV va plantejar l'il·lustrat Cesare Beccaria, quan va plantejar la pena de ser justa, útil, perquè és necessària, superem l'antic règim, superem la pena corporal, creem les presons..., això, que s'arrossega d'aquell

moment i que es va introduir en l'estat modern, que nosaltres siguem capaços, a les alçades del segle XXI, d'incorporar en aquest concepte de modernització de la pena des de la utilitat, la justícia i la dignitat altres innovacions, com a mínim que no hi hagi discriminació laboral en l'àmbit penitenciari.

Per tant, ens sembla una línia de treball futura, i, si els esdeveniments polítics d'aquest país, i democràtics, permeten la creació d'un estat propi, no dubtin que farem tot l'esforç perquè el model penitenciari català amb competència legislativa sigui un exemple, en aquest cas, de no-discriminació en matèria laboral.

Per altra banda, altres esmenes que nosaltres hem plantejat i que ens sembla que és interessant que s'hi hagin d'incorporar..., és la transparència, eh?, la transparència pel que fa al funcionament tant del mateix Circ –i després m'hi referiré, en la meua moció– com del sistema de dotació de places, amb les noves places que s'han de dotar per part de la borsa d'interins. Aquesta transparència és imprescindible, primer, perquè, com deia, estem al segle XXI, la democràcia exigeix transparència, no-discrecionalitat, no-arbitrarietat, condicions objectives en els concursos, en les assignacions, i, per tant, tot el que sigui avançar cap a aquesta línia de treball és també molt important pel que fa a les actuacions que es puguin impulsar des del Parlament en matèria de sistema penitenciari.

És evident –és evident– que en molts casos les recomanacions del Síndic de Greuges ja fa temps que existeixen, i, per tant, el que fem ara és acollir una feina feta per altres institucions de la nostra Administració pública i les institucions com el Síndic de Greuges, que és una institució autònoma d'aquest Parlament. És important que aquest esperit de permeabilització dels drets fonamentals de la dignitat calí en el sistema penitenciari, que aquest immobilisme aparent de l'estructura del sistema es modifiqui per anar avançant en línies de canvis que són necessaris i que es poden fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, como ya dijimos cuando la interpelación, y acabo de decirlo ahora, cuando hemos presentado nuestra moción, nosotros votaremos a favor de la moción en todos sus puntos excepto en uno, en el que nos abstendremos, porque no lo acabamos de entender, y quizás no hemos discutido este punto, pero en cualquier caso no vamos a votar en contra. Pero nos parece que es una moción que es absolutamente, en muchos casos..., pues, igual que lo que pedimos nosotros, explicado de otra manera, pero que coincide esencialmente con nuestros posicionamientos, cuales son garantizar unas condiciones dignas de trabajo respecto de los trabajadores de prisiones, restaurar las condiciones laborales y salariales de estos trabajadores, el reingreso de to-

dos aquellos interinos que se pueda a los centros que se van a abrir; e incorpora medidas de transparencia respecto de los concursos y la bolsa de trabajos de interinos que nos parecen importantes, y por eso votaremos que sí.

Agradecemos especialmente que se nos haya incluido la enmienda sobre la mesa de..., efectuar sobre la nueva mesa... —perdón, estoy buscando el...—, sobre la mesa para preparar los nuevos modelos de concursos, sobre cómo hacer una manera transparente y fácil de acceder, primero, a los puestos vacantes que hay, y en segundo lugar, que esto se haga de común acuerdo con los sindicatos y con todos los agentes implicados, respecto a la manera de incorporarse al servicio y a los concursos, tanto sean de traslado como de méritos.

Creemos que es insuficiente y que no es normal que después de que tengamos tantos interinos prestando servicios en las prisiones catalanas... Lo decía con motivo de la interpelación: es inaudito que en el año 2012, cuando se despidió a estos interinos, fueran quinientos los interinos de prisiones, cuando muchos de ellos ya llevaban más de quince años prestando sus servicios en prisiones y con una acreditada experiencia y sin tacha en su servicio. Entonces, como es una situación absolutamente extraordinaria y creemos que los trabajadores tienen derecho a mejorar y derecho a una promoción y a unos ascensos en el trabajo mediante el concurso de méritos, pues, igual que lo tienen los trabajadores y se viene recogiendo, también y naturalmente lo tienen que tener todas aquellas personas que están trabajando de alguna manera u otra en el Departament de Justícia, y en este caso en el departamento de prisiones, sin que esto suponga querer hacer ningún tipo de discriminación. Nosotros queremos las mejores condiciones laborales para *todos* los trabajadores, que quede claro, porque se ha puesto en duda: para *todos* los trabajadores de Justicia, y para los funcionarios en general. Porque los trabajadores, ya sean del Estado, ya sean de la Generalitat, ya sean interinos, ya sean funcionarios, están perjudicados en sus salarios; los interinos, con el 15 por ciento, y los funcionarios, sin su paga extra, que, como ya hemos dicho, se da la paradoja de que los funcionarios de Justicia en Cataluña son los peor tratados de todo el Estado español.

Por ello, entendiendo que la moción de Iniciativa es complementaria a la que se acaba de aprobar antes, y atendiendo a que hay otros puntos que nos parece de interés incorporar, votaremos que sí a la totalidad de la moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *conseller*, la segunda moción que nos ocupa sobre el siste-

ma penitenciario, rubricada por Iniciativa, acrecienta los miedos por la fallida que se avecina de no cambiar las políticas de su departamento, señor *conseller*, en este ámbito. Vaya, no obstante, por delante que lamentamos, en relación con la moción que nos propone Iniciativa, que no haya aceptado ninguna de nuestras enmiendas, básicamente constreñidas, por un lado, a la reprobación del *conseller*, por lo que en la anterior moción hemos expuesto sobre la preparación, sobre los actos preparatorios de un referéndum a todas luces ilegal e inconstitucional, y al mismo tiempo también, lógicamente, a la vista de que lo que nos interesa es que las instituciones funcionen convenientemente, solicitábamos que se incorporara a la moción precisamente paralizar cualquier actividad que esté llevando a cabo el Cire en lo que afecta a la preparación del referéndum, que, como todos saben, es un hecho público y notorio no desmentido.

En cualquier caso, este portavoz ya lo trasladó en sede parlamentaria en la pregunta que formulé al *conseller* el pasado 26 de marzo de 2014. Y además lo hice con toda inmediatez y con toda preocupación, tras escuchar a los representantes sindicales, que aquí están hoy, con relación a la lamentable, a la desastrosa situación penitenciaria. Por tanto, nadie podrá decir que el Partido Popular esconde la cabeza bajo el ala, porque precisamente esa pregunta condensó en dos minutos y medio todos los males, que seguimos denunciando y que no vemos que en ningún caso se les haya puesto remedio.

Como dije, señor *conseller*, el responsable último del departamento, que es usted, ha concitado la unanimidad sindical sobre una nefasta gestión, de la que, como digo, no hay signo de mejora. Mire, le voy a recordar aquello que decía Shakespeare en su obra de *Hamlet*: «Algo huele a podrido», y no precisamente en Dinamarca, aunque él se refería a Dinamarca. Pero yo ya le estoy diciendo que, efectivamente, debe tomar buena nota del lamentable estado del sistema penitenciario.

El diputado Milà no ha hecho además otra cosa que recoger todas y cada una de las demandas sindicales poniéndolas negro sobre blanco, porque además de la reducción de efectivos, que es un hecho constatado, los que quedan no tienen medios. Mire, los funcionarios llevan esperando siete años uniformes de invierno; no hay dotación suficiente de radiotransmisores ni equipos de intervención; falta mantenimiento; falta material administrativo, y se ha incrementado el número de incidentes y de agresiones graves. Algo está pasando, señor *conseller*, como para que se preocupe intensamente. Siguen sin resolver el concurso específico de mandos intermedios de régimen interior de 2008, e incumplen, además, de forma yo diría que especialmente grave, el mandato parlamentario sobre la necesaria conciliación entre la vida laboral y familiar. No gestionan el Cire con criterios de transparencia. Y eso nos preocupa, y nos preocupa mucho porque no pueden emplear a los internos como mano de obra barata ni dejar, en este caso, de respetar sus derechos laborales. Si, además, como sabemos, como es público y notorio, se dedican a utilizar esos recursos públicos

para preparar un referéndum como se ha dicho ya hasta la saciedad ilegal, nuestra preocupación se dispara por su enorme irresponsabilidad.

Por tanto, vamos a apoyar la moción presentada, con alguna salvedad que en todo caso concretaremos en el momento de la votación. Porque vamos a exigirle, señor *conseller*, una gestión clara y transparente que además sea eficaz. Vamos a reclamarles que no utilicen como rehenes de su política suicida de enfrentamiento constante con el Gobierno de España a los empleados públicos, que tienen derecho a cobrar sus pagas extras sin que se vean condicionadas por reivindicaciones que son inoportunas, que son injustificadas y que además son falaces. Vamos a seguir marcando muy de cerca el cumplimiento de los compromisos anunciados sobre las próximas aperturas de los centros penitenciarios de Figueres y de Tarragona, y también, cómo no, vamos a exhortarles para que la cárcel Modelo de Barcelona no deba esperar al año 2017 para su cierre definitivo. Porque le digo una cosa, *conseller*: la existencia de ese centro penitenciario hecha por tierra esa visión idílica que su Gobierno tiene del sistema penitenciario catalán. Porque además nos parece que su modelo de éxito no es referente en absoluto, y porque su gestión está siendo convenientemente maquillada. En las interpelaciones que se sustanciaron en el Pleno anterior quedó patente y manifiesto que, efectivamente, manejan los números y las estadísticas a su antojo.

Mire, *conseller*, le reclamo transparencia. Es uno de los principios que enarbola el presidente de la Generalitat. Hágase esa transparencia, porque, hasta el momento, lo único que está haciendo su departamento en su gestión es transitar, y se lo digo con toda claridad, entre penumbras.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, companys diputats, companys dels centres penitenciaris que ens acompanyeu, bé, una cosa és el que es diu i una altra és el que es fa; una cosa és el que es diu, i no entrarem en intencions, i una altra són els resultats que s'obtenen. El que sí que està vist és que quan se fan les coses malament, quan se posen males intencions en les paraules i en els fets, els resultats que acompanyen no poden ser mai bons; es diguin resultats en les urnes, es diguin resultats en la gestió, es diguin resultats allà on sigui.

Dit això, que és genèric, i *quien tenga oídos para oír que oiga*, i ho dic en castellà perquè se m'entengui bé, aclarir algunes coses. D'entrada, crec que podem estar tots molt satisfets, i la valorem des del nostre grup parlamentari molt positivament, de la tasca que fa aquest Govern, i en concret aquest Departament de Justícia, encapçalat per l'honorable senyor Germà Gordó, ges-

tionant els serveis penitenciaris en les circumstàncies econòmiques en què es troba i s'ha trobat el Govern de Catalunya. Com no és un conseller de plorar, ni aquest grup parlamentari tampoc, tirarem cap endavant amb el que tenim. Crec que ho fem força bé. Així, estan les negociacions encarades amb els sindicats, en aquest moment, escoltant-los, intentant ser amatents a les qüestions que ens plantegen, que són de justícia, perquè creiem en el servei penitenciari català, perquè creiem en la feina que fan els treballadors de presons; tota la que han fet, que ha sigut bona i que ens ha portat fins aquí. I ho volem mantenir.

Dintre d'aquestes qüestions, i com a exemple –com a exemple–, i veuran que no és un exemple petit, avui mateix el conseller de Justícia ha tancat, en una reunió a l'hora de dinar amb el Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya i amb els procuradors de tot Catalunya, el tema de les taxes judicials catalanes, una taxa judicial catalana que va ser avalada per la sentència del Tribunal Constitucional; que algú ens va portar al Tribunal Constitucional, com tantes altres coses que afecten el desenvolupament del nostre país. Però aquest conseller, des del primer moment, ha dit que estaria en contra de totes les taxes que limitessin l'accés del ciutadà a la justícia. I amb aquest acord d'avui dinant amb els col·legis d'advocats i amb els procuradors, el que s'ha acordat és que les persones físiques a Catalunya no pagaran per les taxes judicials, malgrat que el Tribunal Constitucional deia que les taxes catalanes eren correctes, i mantenim el recurs contra les taxes que s'han imposat des del Govern de Madrid, perquè sí que considerem que vulneren la tutela judicial efectiva. És un exemple «tonto»? No, és un exemple molt gran. Són paraules? No, són fets. I amb fets és com anem cap endavant, i amb fets és com el sistema penitenciari català està entre els millors.

I tampoc són paraules, per molt que alguns que diuen que estimen molt Catalunya no ho vulguen veure, que el Departament de Justícia participi en el Consell d'Europa, que participi en els projectes Primedia, Circles, Step 2, Medics, Domic, STARR, «Art i Cultura», «Aprentatge en les presons», als projectes OUTinOUT, YO.VI, Stream, Europris... Formem part d'Europris des del principi; del Fòrum Europeu de la Justícia Restaurativa, de la Confederació Europea de la Probation... I també l'Oficina de les Nacions Unides demana els nostres experts, experts entre els quals es troben no precisament els polítics, siguen d'un color o un altre, que també algun hi podria ser, crec, sinó els treballadors penitenciaris.

I això és un èxit de tots, i això és el que no permetrem des de Convergència i Unió que cap partit polític vulgui rebaixar. Perquè aquest Govern fa un esforç molt gran per tirar cap endavant el sistema penitenciari des d'un punt de vista humanista, de rehabilitació i de seguretat. I quan parlem de seguretat també parlem de la seguretat dels seus treballadors, i ens preocupen, els seus treballadors.

I és per això que el Departament de Justícia, i li ho hem d'agrair, s'ha avingut a acceptar les propostes que ens feien des d'Iniciativa, les propostes que ens feia Esquerra Republicana, les que ens feien Ciutadans,

sempre que no s'han tancat en el tema nacional. Això són paraules? No, això són fets. I per això Convergència i Unió ha presentat totes les esmenes que han calgut en aquest sentit per tranquil·litzar els treballadors, per tranquil·litzar els treballadors interins que es van quedar sense feina de resultes d'una convocatòria que havia de cobrir places que encara..., no tenien feina, però que ara, amb l'obertura de Puig de les Basses, tindran entrada, perquè estan en les borses corresponents, perquè tenen mèrits, perquè tenen capacitat i perquè aquest Govern vol que treballen perquè aporten el millor al nostre sistema penitenciari. I això des del Departament de Justícia es veu bé, i des del grup penitenciari..., des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –ja anava a dir «penitenciari», perquè ens fiquem al seu costat– ho veiem bé, i ho tirarem cap endavant. I no són paraules. Hi han negociacions en el departament, i vostès ho veuran. I per això s'hi votarà a favor. Si no, hi votariem en contra, de la mateixa manera que hem presentat esmenes i hem arribat a transaccions.

Podríem entrar en moltes coses; en el vestuari. Evidentment, que hi ha una partida pressupostària per millorar el vestuari; evidentment, que hi han les partides pressupostàries perquè tiri cap endavant tot el que el sistema necessita i perquè funcioni bé. Perquè no ens volem conformar, ja que volem ser un país de referència, a perdre les primeres posicions en el sistema penitenciari, per la qualitat, per la humanitat, tant per als interns com per als treballadors.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, abans no ho he fet, i no voldria semblar desconsiderat. Des del Grup Parlamentari Socialista, evidentment, també saludem la presència aquesta tarda aquí de representants dels treballadors dels centres penitenciaris i representants també del col·lectiu d'interins Pipca 500.

Deia en la meva primera intervenció amb relació a les qüestions de l'àmbit penitenciari que havia endevinat un cert to constructiu en les propostes que els diversos grups plantejaven i en les esmenes i transaccions que havíem conegut. Sembla, tampoc m'hauria de sorprendre, que aquest to constructiu en la paraula escrita no sempre es trasllada exactament igual a la paraula quan és emprada verbalment, no?, perquè sempre s'escalfa una mica més, el debat.

És ben cert que en la moció anterior, nosaltres, el Grup Socialista, hem votat a favor de la seva reprovació pel que fa a la vulneració del dret de vaga dels treballadors de l'Administració de justícia. I ho fem, primer, perquè entenem que és una qüestió que certament és greu, i, en segon lloc, perquè esperem, i li reclamem, que ho entomí com un estímul per una reorientació de les seves polítiques, cap a un major respecte als drets

dels treballadors, inclosos aquells, més enllà del dret de vaga, que tenen a veure amb la conciliació familiar, amb el conjunt de les condicions de treball.

Entre aquestes qüestions són importants, i especialment quan parlem dels temes penitenciaris, qüestions a què es refereix la moció d'Iniciativa - Esquerra Unida, com és el de la cobertura de les places. Perquè, miri, tenim la percepció, des del Grup Socialista, i no som els únics, també ens ho diuen els representants sindicals, que a vegades es juga amb la cobertura de les vacants d'una manera que seria, diguem-ne, equiparable a aquell joc d'on és la piloteta, eh?, i que hi ha gent que va voltant d'una vacant a una altra però mai s'acaben de cobrir com caldria les plantilles projectades, les relacions de llocs de treball que estan plantejades.

I això és d'aquelles qüestions que abans li deia que hem de convenir que tenen alguna afectació sobre el servei. Per molt que s'hagi reduït la població penitenciària, que certament les estadístiques que vostè ens ha donat alguna vegada ho acrediten, per molt que sigui així, hi ha una afectació. Hi ha una afectació quan falta personal, perquè en manca –perquè en manca. I voldríem, en aquest sentit, dir-li que aprofiti, com crec que les dues mocions que discutim sobre aquesta qüestió plantegen, l'obertura de nous centres per posar ordre, per endreçar això, i per cobrir totes les places que són necessàries, totes les que figuren en la relació de llocs de treball, i que aprofiti l'oportunitat per solucionar, donar alguna solució, a aquest col·lectiu d'interins de presons, que com sap són gent amb molta experiència en aquest camp i que poden aportar molt de valor en els seus llocs de treball.

També li voldríem demanar –perquè és impossible parlar de la profusa moció d'Iniciativa fent referència a tots i cadascun dels seus punts, perquè té moltes propostes– que posi especial cura en tot el que té a veure amb la justícia juvenil. Perquè aquest és un altre d'aquests àmbits en què crec que la gestió del seu Govern, aquest i en l'etapa anterior, ha posat en risc algunes de les conquestes que s'havien fet. Ja sé que vostè no hi està d'acord. Però jo li dic que hem parlat amb professionals del món de la justícia juvenil, que coneixem quin és l'estat dels centres que atenen aquestes persones, i creiem que cal un esforç suplementari per garantir que es compleixin els objectius que l'Administració pública, que el Govern, s'ha de plantejar quan afronta una qüestió com aquesta.

Després també li volem dir que, en el que té a veure amb el Cire, hauríem de fer un esforç per augmentar la transparència pel que fa al conjunt de l'activitat del Cire. Això ha estat una reivindicació bastant comuna en aquests temps, en aquesta legislatura, i crec que és absolutament necessari.

També em sembla molt bé el plantejament que es fa de l'equiparació de condicions laborals per evitar qualsevol temptació que el treball que es fa en el Cire sigui, diguem-ne, emprat com una mena de dúmping intern.

I també crec que la qüestió dels preus dels econòmats és una qüestió a revisar. Perquè, clar, que hi hagi

productes a dins de les presons més cars que a fora, doncs, no deixa de ser curiós.

També li volem dir que, entomant la reflexió que feia el diputat David Fernández en la seva intervenció anterior, pel que fa a la reflexió al voltant dels presos, les condicions en què estan els presos, la qüestió de les mesures penals alternatives, des del Grup Socialista, com creiem que hem de venir al Parlament també a parlar i no només a esbatassar-nos, entomem la reflexió que es feia i proposarem iniciatives, en la forma, si cal, de la constitució d'una comissió d'estudi sobre mesures penals alternatives, per tal que Catalunya pugui tenir aquest paper, diguem-ne, punter pel que fa a aquesta qüestió.

I, per últim, pel que fa a les taxes, senyora Ribera, a veure, treguin pit, però els ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí, que dirien els Manel.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Breument, per posicionar la CUP. Votarem a favor de la moció presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - EUiA. Sí que l'escoltava, senyor Milà. És el que té el circuit intern.

No era a l'engròs, la crítica. Era al detall. Es parla molt més, en aquestes mocions que avui presentem, de les condicions de treball del funcionariat que hi desenvolupa la seva tasca que no pas de les deu mil persones que estan preses avui a les presons catalanes. I és obvi que alguns matisos i detalls incorporaven al que vostè es referia; els *kits* d'higiene, etcètera.

Dit això, és obvi que hi votarem a favor. I al rerefons, alguns elements que preocupen no només la CUP, sinó, òbviament, altres entitats vinculades al compromís amb les persones preses a Catalunya. I les més destacables, segurament, són les que fan referència a la seguretat privada, amb el que va aprovar el Congrés espanyol al desembre passat. Estem absolutament en contra de la privatització de la seguretat. No se sorprendreu de la cita, però fa molts anys, jo diria que era el 2002 o el 2003, en el congrés europeu de policia es va alertar del fet que també hi havia un neoliberalisme policial, aquell que deia que la seguretat també es privatitzava. Per tant, en un espai –que hi estem en contra, ja ho hem dit– com la presó. Però mentre n'hi hagi, òbviament, pensem que el perímetre ha de dependre del mateix sistema públic de seguretat, malgrat que el conseller d'Interior va anunciar que aquesta aplicació es podria fer de forma gradual.

La manca de personal. També s'hi han referit la resta de grups, i és obvi. En el cas de Figueres enllaça amb les reflexions que fèiem abans respecte a les ràtios que hi han en el sistema penitenciari català, sensiblement diferent, cal dir-ho, de l'espanyol, des que el 1984 es va assumir aquesta competència; sensiblement diferent i en alguns àmbits importantment diferent. Per

exemple, el sistema FIES o el sistema DERT. És obvi que les retallades afecten tothom, totes les persones que estan dins l'entorn penitenciari, és a dir, tant els treballadors i treballadores com les persones que estan preses.

Sobre el Cire, la posició de la CUP i d'altres moviments socials durant molt de temps ha sigut profundament crítica. Segurament no amb la idea i amb l'àmbit de la formació en el treball per procurar posteriorment la reincorporació a un circuit de vida digna, però sí òbviament amb els esquemes salarials i laborals, malgrat que el Tribunal Constitucional, i que ens pesi, hagi dictaminat en sentit contrari.

I respecte al doble quant que oferia el senyor Pedret, absolutament a favor, sobretot amb possibles alternatives. Abans parlàvem del model holandès. Però hi ha altres models, a Noruega o el Regne Unit, o també experiències a Astúries, en aquest cas a Villabona, on hi ha experiències, òbviament, de mòduls de participació i de convivència, pels quals avui, malauradament, el Govern de la Generalitat no aposta. Amb característiques interessants: absència de drogues i dinàmiques de confrontació, a vegades violenta dins dels mòduls; on les figures són més referències educatives que no pas disciplinàries, segurament; on el procés personal del pres opera com a eix sobre el qual s'estructura tota la privació de llibertat; on hi ha participació activa de les persones preses en tots els mòduls; on hi ha un caràcter voluntari d'accés; on la implicació familiar i comunitària és cabdal. Avui les presons d'aquella aposta per nosaltres perversa..., d'apostar pel model de macropresó, allunyada de centres urbans..., també ha multiplicat el sistema d'aïllament o d'exclusió social que òbviament pateix qualsevol persona presa..., i des d'una nova dimensió, hi insisteixo, d'aquell humanisme penal que a finals del segle XIX i principis del XX va teoritzar profundament sobre quina era una societat..., avui, mal ens pesi, basada en els principis de la justícia de classe. Les presons expressen més la lluita contra els pobres que no pas la lluita contra la pobresa.

Compartim la reflexió, i sobretot la invitació que sigui el més ample possible. Començar a parlar també de quin és el circuit de la desigualtat que porta a la rutinització de l'empresonament, de la pobresa, i com treballem sobre les causes i no tant sobre els efectes. Ho deien els jacobins: «Una escola més és una presó menys; una piscina més és un hospital menys.»

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Senyor Santamaría, Sergio Santamaría, no acceptarem les seves esmenes, perquè sembla que vostè limita molt el concepte de la possibilitat democràtica. Què vull dir? Vostè es refereix al fet que el Cire, els treballadors del Cire, confeccionin unes urnes de cartró. No les hem pogut examinar, però em sembla

que al davant no hi posa «9-N», sinó que són urnes al servei d'un país que té en el seu estatut la possibilitat de fer consultes no referendàries. Per tant, no haurien d'estar en contra del fet que el país disposi d'urnes a disposició de qualsevol consulta democràtica, o del fet que, per exemple, la propera vegada les puguin fer servir els del multireferèndum..., i vostès no els les facin treure, perquè llavors malmetríem béns públics. Per tant, no acceptem aquesta esmena.

Sí hem acceptat les esmenes relatives als temes del Círcle, per exemple. Nosaltres estem totalment d'acord que cal modificar la legislació estatal, que no equipara la situació laboral dels presos que treballen per al Círcle a la de la resta de treballadors, i això és el que comporta les sospites raonables que el departament el que intenta és col·locar interns per suplir treballadors que han estat acomiadats de les seves empreses.

I això em porta a una reflexió amb el senyor David Fernández. Miri, si realment tinguéssim aquest concepte que la presó és només un magatzem de persones per tenir-les tancades i per reprimir-les, tindria sentit..., el que s'ha referit. Però, per exemple, quan parlem de sanitat i diem que volem hospitals en bones condicions, i metges ben pagats, i que hi hagi una bona formació per al personal sanitari, òbviament parlem dels usuaris de la sanitat. D'això és del que intentem parlar aquí. I quan parlem del tema de la millora de les condicions, per exemple, dels formadors, del personal de tractament, del fet que hi hagin bones condicions higièniques, que hi hagin bones condicions tècniques, bon estat de conservació, del fet que els presos del Círcle no siguin explotats, sinó que tinguin les condicions, parlem d'un servei públic. El servei de presons no està aquí per simplement autoalimentar-se i mantenir el seu propi personal. Per tant, d'acord que estariem per un altre sistema penitenciari, però mentre hi hagi aquest, com sentia ahir que deia el pare Manel, intentem com a mínim humanitzar-lo i que els presos en treguin profit.

Respecte a les esmenes, hem acceptat també les que ens ha proposat CiU, Convergència i Unió, amb aquest esperit que he dit abans; perquè quedi molt clar per als treballadors de serveis penitenciaris i per als treballadors afectats, els interins. Aquí hi ha un compromís del Govern, expressat amb gran entusiasme per la senyora Ribera, i esperem que aquest mateix entusiasme que ha expressat públicament l'utilitzi davant del conseller i davant de la direcció general perquè això sigui un fet. Perquè si no ells els ho recordaran. I aquí avui aprofitem, efectivament, que s'han de cobrir totes les places vacants i que s'ha de fer servir la borsa d'interins, i que s'han de millorar les condicions tècniques, materials, etcètera. Tot això ho tindrem? Doncs molt bé. Per això hem fet aquest esforç de consens tots els grups. Perquè la gent el que vol no és que ens barallem, sinó que resollem els seus problemes.

I ja que vostè en algun moment s'ha referit a això del «grup penitenciari», m'ha recordat allò de «La cárcel de papel» de *La Codorniz*. Potser tots plegats estem tancats en una *cárcel de papel*, i és important que en sortim.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Cridem a votació.

(*David Fernández i Ramos demana per parlar.*) Senyor Fernández?

David Fernández i Ramos

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

David Fernández i Ramos

Senyor Milà, crec que compartim referents jurídics, legals, humanístics, però també de la criminologia crítica. I forma part del problema i de la solució atendre..., i entendre que l'esbombada reinserció durant els últims vint anys no ha sigut així, i la desigualtat d'origen es reproduceix en la desigualtat de sortida. Aquesta era la reflexió que volia compartir.

Gràcies.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, para reclamar votación separada con relación a los puntos 3.1, 5.2 y 6 de la moción.

La presidenta

D'acord.

Sergio Santamaría Santigosa

Repito: 3.1, 5.2 y 6. Y, al mismo tiempo, para responder por alusiones al señor Milà.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Señor Milà, su ironía no conoce límites –no conoce límites. Mire, en el Partido Popular, cuando se trata de referéndum ilegal, como el que ustedes apoyan y avalan, no nos vamos a chupar el dedo, y se lo digo de esta forma, con esta expresión coloquial.

Y también quiero decirle que lo que me parece reprochable en su moción es que usted, que se erige en defensor de los trabajadores, vincule, negocie, lo que son pagas extras de los funcionarios y lo condicione al impuesto de los depósitos bancarios. Me parece repro-

bable que un partido que se erige en valedor –en valedor–, léase bien su moción, de los derechos de los trabajadores se dedique a negociar con ellos. Les deja en muy mal lugar, y sobre todo pone de manifiesto su eterna y clarísima demagogia, que es lo que ustedes saben hacer con mayor frecuencia.

(*Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí.

La presidenta

Senyor Milà, trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Sí. L'han traït les paraules. Efectivament, ho hem negociat amb els treballadors. Això que diu aquí és el que els treballadors, que evidentment no estaven d'acord amb la pèrdua de la paga..., han agafat el Govern per la paraula i han dit: «Si tu dius, Govern, que quan s'aprovi aquesta legislació ens faràs el pagament de la paga, paga-la.» I m'he referit al fet que no acceptàvem cap de les excuses que deia ara ja la representant del Grup de Convergència i Unió en el sentit que tal vegada..., si sí o si no. Per tant, escolti, nosaltres, a part de ser conseqüents defensors dels treballadors, també fa molts anys que hem après a negociar, cosa que vostès sembla que no saben fer.

La presidenta

Tinc petició de votació separada per part del Grup Popular. Alguna...? (*Elena Ribera i Garijo demana per parlar.*) Senyora Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Per al·lusions, també.

La presidenta

Trenta segons.

Elena Ribera i Garijo

Sí. Respecte del senyor Milà. No tergiversi les meves paraules. Anem en la mateixa línia, i per això hi votarem a favor. Volem que es cobreixin les vacants, i aquest és el redactat del punt número 2.2. No hem dit totes. Hem dit les vacants que facin falta per cobrir el bon funcionament dels centres penitenciaris. Aquesta una.

I, dos, respecte de la internalització dels serveis penitenciaris, no ens vegin mala disposició ni males idees, quan això ve, en origen, d'una proposta de resolució que va sortir per a la cafeteria de Ponent el 2012 i que vam votar tots els grups per unanimitat, perquè el que vo-

lem és la rehabilitació i la reintegració dels presos. No vegin males..., aquí, i elucubracions, que no hi són.

La presidenta

Cap petició més de votació separada?

(*Pausa.*)

Doncs, comencem amb la votació del punt 3.1 –3.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 5.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor i 17 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Passem ara al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent... (*Veus de fons.*) Un segon, si us plau, un segon.

Vull donar la benvinguda a la nova diputada, la senyora Carme Pérez, del Grup de Ciutadans, que s'ha incorporat aquesta tarda, i per això aquest matí no hem dit res, perquè no hi era. Benvinguda, i ja veu com comença a funcionar el Parlament.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la justícia i el model penitenciari (tram. 302-00166/10)

El punt catorzè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la justícia i el model penitenciari, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

(*Pausa llarga.*)

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conseller de Justícia, en aquest primer torn de presentació dels punts que integren aquesta moció, que, com han vist vostès, està estructurada en aquests quinze punts, en tres blocs.

El primer bloc està destinat al Govern de l'Estat, fent valdre la capacitat i l'obligació en termes de responsabilitat pública, exercint la sobirania representativa del poble de Catalunya..., la necessitat que el Parlament de Catalunya es posicioni davant d'unes reformes legislatives impulsades pel Govern del Partit Popular que són clarament ofensives al dret a la justícia de la ciuta-

dania, ofensives en matèria de garantia de la tutela judicial efectiva i ofensives també en matèria d'invasió competencial.

Hi hem inclòs els punts referits a l'absoluta oposició –i, per tant, demanem que s'aprovi el rebuig– al Projecte de llei de demarcació i planta i a la Llei orgànica del poder judicial, que vol centralitzar els òrgans de justícia a les capitals i suprimir òrgans i instàncies, i desnaturalitzar el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

També ens oposem a les reformes en la privatització del Registre Civil d'una forma nítida i clara; cap invent que pugui encobrir una privatització d'un servei que és públic i que forma part també del dret a la tutela judicial efectiva garantida a l'article 24 de la Constitució espanyola.

També demanem al Parlament que voti la seva total oposició a la reforma que en matèria de justícia universal ha sigut, i permetin-me fer servir aquesta expressió, la vergonya –la vergonya– del Govern de l'Estat a nivell global. Quan tot el món està parlant de globalització, quan s'està parlant de justícia global, quan hi ha un tribunal penal internacional que ha sorgit de l'esforç de molts estats, però encara n'hi han alguns que no han firmat l'Estatut de Roma i que no poden ser jutjats per aquest Tribunal Penal Internacional, les jurisdiccions de tot el món s'han mogut per fer valdre els drets humans en la tutela de la justícia universal, i especialment a l'Estat. Causes com la causa del Tibet, causes com la causa de Guantánamo, causes com el cas Couso són causes vives que han estat ara mateix arxivades com a conseqüència d'una reforma legislativa que esperem que el Tribunal Constitucional revoqui.

En tot cas, demanem al Parlament de Catalunya que es posicioni en defensa dels drets humans, en defensa de la justícia universal. Que, a més, els que defensen tant la jurisprudència del Tribunal Constitucional que rellegeixin les sentències, per exemple, del cas Scilingo, perquè comprenguin l'abast, des del punt de vista hostil i regressiu, d'aquesta reforma impulsada pel Partit Popular i aprovada al Congrés amb majoria absoluta.

També volem oposar-nos..., i aquí ens fem ressò i donem la benvinguda als representants de l'advocacia, de l'àmbit dels procuradors i de la justícia de Catalunya, que treballen des de fa temps en l'oposició al Projecte de llei d'assistència jurídica gratuïta del Govern espanyol, perquè afecta tant el fonament de l'accés a la justícia reconegut a la mateixa Constitució i a l'Estatut, com a la competència en la gestió de la justícia gratuïta del Departament de Justícia que aquí representa el conseller.

Entenem que això també desnaturalitza l'eina, el tercer pilar de la garantia de l'estat de dret. I la trampa aquí és clara: una democràcia feble és aquella on la justícia és inexistent, perquè la justícia, des del punt de vista democràtic, contribueix a la garantia que tant el poder legislatiu com el poder executiu funcionin al servei de la ciutadania. Estem parlant de l'exercici del poder.

I, en aquest sentit, el garantisme jurídic italià, *Derecho y Razón*; els recomano el manual de Luigi Ferrajoli per entendre com un estat de dret que buida de contingut la justícia buida de contingut la democràcia. I, en aquest sentit, l'accés en termes d'equitat als jutjats, als tribunals, als serveis de justícia gratuïta és imprescindible.

La part següent de la moció la situem en el sistema penitenciari. I volem fer valdre bàsicament, per no repetir les mocions anteriors, el paper de la taula social penitenciària en aquest model penitenciari català, el reconeixement a totes les entitats que desenvolupen moltes activitats dintre de les presons sostenint el servei i en molts casos fent voluntariat d'acompanyament per establir els vincles necessaris amb les persones que estan complint condemna.

Nosaltres deixem per al següent torn el comentari de les esmenes. Algunes les compartim i les hem integrat. I agraïm, en tot cas, als grups proposants la capacitat que hem pogut tenir a transaccionar-les.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Efectivament, la moció del Grup d'Esquerra Republicana és més àmplia que les que hem tractat anteriorment i abasta tota una sèrie de temes d'actualitat en matèria de justícia que ens preocupen realment.

Jo vull insistir especialment..., i per l'encert que aquest Parlament es pronunciï clarament, per primera ocasió que tenim, davant d'aquesta reforma criminal –jo m'atreveixo a dir «criminal»– de la justícia internacional, del dret universal a la justícia universal que ha fet el Govern del PP d'una forma absolutament indigna i que és, a més, fins i tot contraproductiu, ja no des del punt de vista dels drets humans a nivell universal, que és en definitiva el que pretén la justícia universal, sinó fins i tot de persecució de delictes gravíssims que es produeixen davant de casa nostra amb el tràfic d'estupefaents per part de màfies internacionals. Tan preocupats sempre pel terrorisme i per aquest tipus de delictes mafiosos, etcètera, i tant parlar que perseguirem les màfies, perquè tot el problema de la immigració sembla que són les màfies, i els donem carta blanca perquè puguin fer el que vulguin.

És realment denigrant i, a més, et deixa, com a país i com a Espanya, ens deixa en una pèssima situació davant de tot el món i davant sobretot dels països llatinoamericans, que en un moment determinat van tenir confiança en la justícia espanyola i que ara som nosaltres que hem de tenir confiança en la justícia argentina, on nosaltres també ens hem personat per demanar la justícia universal per perseguir els crims del franquisme i per recuperar la dignitat dels desapareguts, al voltant dels milers i milers de represaliats, del PSUC i no del PSUC, de tots els que van patir la persecu-

ció franquista durant molts anys amb total impunitat. I aquí sempre vull fer referència, per una relació molt especial, a Joaquim Puig Pidemunt, i tants d'altres, no? I vostès ara ens porten una situació indignant. Per tant, total suport en aquest aspecte; també en el tema de la justícia gratuïta.

Nosaltres hem presentat dues esmenes... La primera ja ha quedat retirada, ja ho he dit. Queden dues esmenes vives. Una és pel que fa al tema de les taxes. Hem tingut coneixement aquí d'unes converses d'últim minut. Volem conèixer-ho amb més profunditat. Creiem que aquest tema s'ha de debatre. No dubtem que s'ha avançat i que segurament serà positiu, en la línia, doncs, del que també ja es diu en el punt 5.2 de l'esmena transaccionada entre Convergència i Esquerra. Però ens agradaria aprofundir més en aquest tema, veure com queden també les persones jurídiques, que a vegades són realment persones individuals de petits negocis que tenen la denominació SL o cooperativa. Per exemple, no sé què passa amb les cooperatives aquí. És a dir, en definitiva, volem aprofundir en el tema. Estem d'acord que es revisin les taxes judicials catalanes. I el que demanem és tenir un marge de temps. I, per tant, ens abstenim preventivament, però en positiu, no?

Permeti'm fer-li una petita referència a una persona que aprecio malgrat les controvèrsies que també vam tenir, no? Estan deixant molt malament la pobra senyora Pilar Bozal, eh?, Fernández Bozal, anterior consellera de Justícia, que es va haver de partir la cara aquí defensant una cosa indefensible que ella mateixa no creia, i es veu que hi ha qui té millor fortuna en el Govern. I jo des d'aquí li volia expressar la meua simpatia, i també li ho diré personalment, perquè segurament a ella avui li agradaria molt poder estar aquí i dir: «Caram, quin "marron" em va fer passar.» I ara, quan hi ha el senyor Germà Gordó, que es veu que té més pes polític que ella, segurament, doncs, això s'ho estalvia.

S'hi ha de pensar, en aquests temes, perquè aquest esforç que hem fet ara també l'hauríem pogut fer en el seu dia, hi havia el mateix conseller d'Economia, el mateix, i, doncs, l'haurien hagut d'escoltar, perquè sabem que el Departament de Justícia és el primer que no estava d'acord amb aquestes taxes.

Però, en fi, bé està rectificar encara que sigui tard. I ja que ningú trenca una llança a favor de l'anterior consellera de Justícia, doncs, jo ho faig aquí, amb molt de gust, per dir-li que tenia raó i teníem raó tots els que ens vam oposar des del principi a aquestes taxes.

I la segona, molt ràpidament, ja l'he explicada anteriorment, és aquesta reprovació respecte al tema de la sentència sobre el dret de vaga del personal en l'àmbit de la justícia. No és normal ni és habitual que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya li hagi de dir al seu Govern, perquè, en definitiva, és el nostre màxim òrgan judicial i així ho creiem, que vulnera drets fonamentals. No diu que han infringit un article determinat o que hi va haver una mala notificació, no. I ho fa en termes molt durs i ho fa a més en un àmbit com el de la justícia, com aquest servei. I li diu: «Ecoliti,

m'està invocant de forma vana» –li diu–, «de forma inacceptable jurídicament, el tema de la tutela judicial efectiva per imposar serveis mínims a més del 70 per cent del personal i m'està dient que ara se n'adona de la greu situació que tenen els registres civils i els deganats, etcètera.» I el Tribunal Superior de Justícia, que els coneix perfectament, els magistrats, diu: «Home, a buenas horas, per posar serveis mínims sí, però per resoldre els problemes no.» Per tant, la reprovació política en aquest cas, conseller, sí que crec que té sentit, malgrat que no prosperi, però una estirada d'orelles en un tema com aquest..., sobretot perquè hem d'acabar pagant les costes, eh?, i pagarem les costes dels sindicats. Els sindicats estaran contents, però la caixa de la Generalitat patirà d'una errada imperdonable.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Bé; bona tarda de nou. Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, per començar per on ho deixava el diputat Milà, nosaltres, com a Grup Socialista, vam registrar el passat dia 22 una petició de compareixença del conseller de Justícia que esperem que pugui atendre i que puguem tenir el debat en seu parlamentària sobre les circumstàncies que envolten aquesta sentència i aquesta vulneració del dret de vaga dels treballadors de l'Administració de justícia. Per tant, no m'estendré més amb relació a aquest tema, però espero que en seu parlamentària tinguem ocasió de discutir-ne, i de la discussió, doncs, ja veurem si se n'han de derivar més iniciatives parlamentàries o polítiques.

Dit això, la moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, a diferència de les dues anteriors, no es centra només en l'àmbit penitenciari; fa un..., diguem-ne, amplia el focus i fa un repàs més exhaustiu per qüestions que atenyen el Departament de Justícia i que atenyen el funcionament de la justícia al conjunt de l'Estat. Nosaltres hi estàvem en termes generals d'acord, amb el plantejament que s'hi feia. Ens sembla que algunes de les esmenes introduïdes –i aprofito per agrair que s'hagin transaccionat les dues que li havia presentat el Grup Socialista–, doncs, em sembla que algunes milloren i completen el text.

He de fer un advertiment, però, respecte a la que és relativa a les taxes judicials d'àmbit català. Se'ns ha fet un anunci en les intervencions anteriors. Nosaltres podem convenir que les taxes judicials d'àmbit català es mantinguin exclusivament per a les persones jurídiques, que és la transacció a què hem arribat, però he de dir també que estarem atents a la concreció d'això, eh?, perquè ens sembla que hi havia hagut en aquest país, diguem-ne, la situació en què les taxes judicials s'aplicaven efectivament a persones jurídiques a partir d'uns determinats volums de negoci, de facturacions, com en vulguin dir..., que ara mateix no sé exactament quin era l'indicador, però a partir d'una certa entitat de la persona jurídica. Clar, el que voldríem és assegurar-nos que la concreció d'això sigui raonable, te-

nint en compte especialment que, per a moltes persones jurídiques, determinades taxes per determinats imports, doncs, poden significar la capacitat o no de defensar els seus interessos davant de l'Administració de justícia.

Dit això, el que és cert és que moltes les qüestions que adreça la moció d'Esquerra Republicana –suposo que després tindrem ocasió de sentir el diputat del Partit Popular– fan referència a aquest furor contrareformista del ministre Gallardón. Quan un llegeix als diaris que la llei Gallardón anirà al Congrés tal mes o tal altre, ja no sap exactament a quina de les lleis Gallardón es refereix. El cert és que el ministre ha obert tants fronts que crec que és el ministre que ha concitat més consens de la història de la democràcia, però consens en contra, eh?, que és meritori, certament; és meritori, no?

I, per tant, nosaltres, a aquests punts que Esquerra Republicana critica, tant pel que fa a la demarcació i planta judicial, com pel que fa a la reforma, diguem-ne, de la justícia universal, com pel que fa als anuncis, certament contradictoris també, que ha fet el ministre respecte al Registre Civil i a la forma en què s'ha de gestionar en el futur, nosaltres hi donem ple suport, perquè ens sembla que en alguns casos es pot qualificar, sense pretendre ofendre ningú, com d'un cúmul de despropòsits, eh? I especialment crec que els efectes que s'estan veient de la reforma de la justícia universal són perquè el ministre i el Govern central s'ho repensin. Perquè ja no és que ho critiqui una formació política determinada que està a l'oposició, o que ho critiqui, diguem-ne, una associació: és que hi ha diversos jutges que estan posant el crit al cel davant de determinades situacions amb què es troben, i que probablement he de pensar que quan es va fer la reforma no s'havia pensat en profunditat que es podien produir, perquè, si no, vull pensar que s'hauria plantejat d'una altra manera.

I, efectivament, una última referència, perquè esgoti el temps –tinc aquesta tendència–, a la qüestió de la Llei d'assistència jurídica gratuïta, no? És a dir, per si no fos prou amb les taxes judicials d'àmbit estatal, respecte a les quals el Tribunal Constitucional, quan ha fet referència a les d'àmbit català, ha deixat anar algun argument que suposo que veurem més desenvolupat en un futur suposo que proper, per si no fos prou amb això, ara fem una llei d'assistència jurídica gratuïta que novament ha posat, diguem-ne, en peu de guerra a tots els advocats de l'Estat. Clar, jo de debò que crec que encara que aquestes siguin qüestions que no entren directament dins de l'àmbit del control parlamentari que s'ha de fer del Govern català, sí que han de ser un motiu d'ocupació i preocupació dels diputats i diputades de Catalunya, que ens trobem després que tot això afecta els nostres conciutadans.

I, per tant, diguem-ne, el crido a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera. *(Veus de fons.)* Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta; avui hem fet un repartiment de tasques. Senyores i senyors diputats... Senyora Calvet, vostè ens demana en aquesta moció, sobretot en els seus primers quatre punts, una reprovació o una esmena a la totalitat de la gestió de l'actual ministre de Justícia, que realment, cada vegada que anuncia una reforma en l'àmbit dels professionals de la justícia o de la justícia, aixeca prou polseguera i prou crítica perquè siguin rebutjades les seves propostes. Però, tal com deia el senyor Pedret fa un moment, aquesta no és una competència d'aquest Parlament. I, malgrat que nosaltres tenim posició en totes elles, i en bona mesura d'acord amb el plantejament que fa vostè en aquesta moció, ens haurem d'abstenir per una raó simplement competencial.

Dir-li que és evident que nosaltres no compartim aquesta reforma de l'organització judicial pel que fa a la distribució, a la nova distribució dels jutjats a la capital de província, perquè creiem que limita novament l'accés a la justícia de les persones amb més dificultats, com també ho fa el tema de les taxes judicials, que esperem que després de l'anunci que ha fet la senyora Ribera puguem tenir clar a què ens enfrontem, si realment hi haurà una limitació d'aquestes taxes pel que fa a les persones amb més dificultats o les persones físiques, si s'acabaran aplicant a persones jurídiques amb un determinat volum de plets, com es farà, és a dir, que ens acabin de detallar exactament aquest acord a què han arribat. I tampoc estem d'acord amb la mercantilització del Registre Civil, perquè és una altra limitació d'accés a un dels serveis públics a què els ciutadans tenen dret. Ni dir-li si estem d'acord amb aquest rebuig i amb aquesta reprovació de la reforma que s'ha fet pel que fa a la justícia universal, que ha provocat que es posin en llibertat, doncs, quaranta narcotraficants, fa pocs dies, com a conseqüència, com a efecte d'aquesta modificació.

Per tant, nosaltres compartim aquest sentiment, compartim la finalitat d'aquestes propostes, però entenem que és un tema competencial i que vostès, que tenen grup parlamentari –moltes vegades li ho he dit també al senyor Bosch, d'Iniciativa– al Congrés dels Diputats, farien bé d'aportar o d'impulsar aquestes mesures de reforma en el Congrés dels Diputats.

Tot el nostre suport al rebuig del Projecte de Llei d'assistència jurídica gratuïta. Estem en les mateixes: és un element de limitació de l'accés a la justícia d'aquelles persones que tenen més dificultats i, a més a més, també dificulta la tasca de molts advocats i procuradors que fan aquesta feina amb un caràcter també absolutament vocacional. I, per tant, nosaltres sí que en aquest aspecte hi donarem suport.

També donarem suport a la publicació de tota..., de la finalitat a què es dedica la recaptació els últims temps,

els últims anys, de les taxes judicials, si bé el que ens agradaria és que aquesta reclamació que vostès fan de l'import recaptat pel Govern de l'Estat, doncs..., ja que parlen vostès de diàleg, obrin aquest diàleg amb el Govern de l'Estat, negociïn un nou model de finançament i, dintre d'aquest model de finançament, incloguin la recaptació de les taxes judicials en aquesta part proporcional recaptada a Catalunya.

Pel que fa a la resta de la moció, home, en aquesta moció, senyora Calvet, es veu clarament que hi han dues vares d'amidar, perquè quan vostès reclamen la reprovació o el rebuig de determinats projectes de llei del Govern de l'Estat, doncs, és evident que tenen un posicionament, però quan s'han de posicionar sobre la millora de les condicions laborals dels treballadors de l'àmbit de la justícia, dels funcionaris de justícia o dels treballadors de l'àmbit penitenciari, aquí vostès ja tenen una actuació, una actitud una mica més diferent, no? Perquè ràpidament es posicionen a favor del Grup Parlamentari de Convergència dient que bé, que això dependrà de les disponibilitats pressupostàries, dependrà que s'acabin recaptant aquests diners del nou impost sobre els dipòsits bancaris... I sempre hi ha moltes reticències pel que fa a la millora de les condicions laborals dels treballadors, quan són els treballadors de justícia els que més han patit els últims anys la pèrdua de poder adquisitiu com a conseqüència de les retallades contínues en les seves condicions laborals i en les seves condicions econòmiques en el sou.

Per tant, nosaltres aquí sí que li donarem suport a totes les millores que vostè proposa pel que fa a les condicions laborals dels treballadors, sabent que moltes d'elles resulten ser insuficients, perquè el que realment reclamen els funcionaris de justícia és recuperar el seu poder adquisitiu i millorar les seves condicions laborals, retrotraient-les a un moment anterior, en què realment les seves condicions laborals eren molt més dignes del que són ara.

Per tant, mostrarem el nostre suport a totes aquelles millores pel que fa a la situació de les institucions penitenciàries i els funcionaris de justícia, i ens abstindrem en totes aquelles qüestions..., no per no compartir-ne el fons, sinó per no compartir l'àmbit competencial en què es reclama el rebuig d'aquestes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors diputats i diputades, portem des de les quatre de la tarda... –perdó, una salutació als representants dels treballadors que avui ens acompanyen–, portem des de les quatre de la tarda parlant de model penitenciari, de centres penitenciaris, de polítiques de personal, dels serveis penitenciaris... Per tant, sense cap mena de dubte, queda molt clar que als grups parlamentaris d'aquesta cambra, i no solament als grups parlamentaris, sinó

també al Govern i al Departament de Justícia, és un tema que ens preocupa i que ens ocupa, i que, per tant, Catalunya, en tots aquests anys en què ha desenvolupat competències en aquest àmbit, ha anat conformant aquest model, aquest model que és un model de referència, per molt que li pesi a algun diputat que potser després –ja m'avanço– hi torni a insistir i torni a llançar trons i llamps sobre el nostre sistema penitenciari i faci aquest alarmisme. Doncs, ja m'hi avanço i li dic que sí, que nosaltres creiem que és un model de referència, és un model de referència per a l'Estat espanyol i és un model de referència per a altres països; que és un model d'èxit, era un model d'èxit, l'és, i jo li ben asseguro que continuarà sent un model d'èxit, no?

I és precisament per això, és precisament perquè aquest Govern i el grup parlamentari que li dóna suport, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, creuen en aquest model, que l'hem implantat, perquè dóna bon resultat, un model d'èxit en el passat, com he dit, i també de futur. El Departament de Justícia treballa en tot això, treballa en les inversions en els serveis penitenciaris, negociant les condicions amb els representants dels treballadors, treballant en les taxes de reinserció, treballant en formació..., tot això tenint en compte un model basat en la cohesió social i en l'equilibri territorial.

És precisament per això, perquè el nostre model és un model humà i de cohesió social i perquè creiem que la justícia és un servei públic de cara al ciutadà, que no podem compartir tot aquest reguitzell de reformes legislatives que Esquerra Republicana ha fet a bé de posar-nos en aquesta moció, no? Una moció potser parlant de justícia en un àmbit més general, potser no com en les anteriors mocions, però que li agraim, i molt, a Esquerra Republicana que l'hagi posat aquí sobre la taula, després de la passada interpellació, precisament perquè s'adapta, i bé, al nostre model, al model català de cohesió social i a aquest model humà de justícia que tenim. No com deia abans també la diputada Carina Mejías, que, com no en tenim competència, no tenim per què entrar a reprovar segons quins temes. Aquest no és el tema, perquè sí que ens afecta, precisament perquè el nostre model no és aquest, i, com no és aquest model, tenim tot el dret a rebutjar segons quines reformes legislatives que ens vénen imposades des del Govern estatal.

Començaré per la Llei de demarcació judicial i per la Llei de planta. Donarem suport al rebuig, evidentment, precisament perquè el nostre model –ho acabo de dir– no és aquest, i aquest Govern i el grup que li dóna suport volen un model orientat a una justícia més de proximitat i que resolgui amb celeritat i eficàcia, que és el que realment necessitem. Recordem que el conseller destacava en la seva interpellació en el passat Ple el model de modernització de la nova oficina judicial, no?, aquest model de racionalització de mitjans instrumentals i humans que és tan important i que ha de ser tan important.

També estem en contra de la privatització del Registre Civil, però no solament hi estem en contra, sinó que s'han fet esforços des del departament per poder re-

forçar el Registre Civil i així disminuir les llistes d'espera.

I tant, que rebutgem la reforma de la supressió de la justícia universal, evidentment, perquè hi ha coses que no poden quedar impunes, hi ha delictes que no poden quedar impunes, hi ha drets humans que tenen tot el dret del món a ser protegits.

El quart punt, la Llei d'assistència gratuïta, el mateix: suposa un atemptat a les nostres competències, que les tenim, per ordenar aquest servei. Des de la Generalitat repetidament s'han fet arribar al ministeri propostes alternatives de finançament, i no s'ha obtingut resposta. No es preocupin, que segur que el conseller hi continuarà insistint, perquè hi creiem, perquè creiem en un altre model de compensació de despeses.

Les taxes judicials; se n'ha parlat àmpliament, no hi faré més esment, no? Però es va interposar el recurs davant del Tribunal Constitucional, i des de la conselleria s'hi ha treballat, i molt, negociant amb els operadors, per tal de poder garantir la tutela judicial efectiva que tots tant desitgem.

Reiterar el nostre suport als jutges substituïts i als magistrats suplents, que també en veig aquí el seu representant. I tant, hi continuarem insistint. I tant, que hi votarem a favor.

La contractació d'interins dels centres penitenciaris; també s'hi ha referit ja en anteriors mocions. Tampoc no hi faré més esment, però és necessària per garantir un bon funcionament del sistema penitenciari. S'han fet contractacions d'interins, i evidentment que se'n continuaran fent, perquè també hi creiem, i és la manera de treballar.

El Cire. Creiem fermament en la tasca del Cire, hi creiem fermament, i aquest departament també, i ho ha demostrat, i està treballant a millorar la transparència i el funcionament del Cire, i està treballant en l'harmonització dels preus.

I si em deixen, que tinc una mica de temps, la reinserció. Sobretot, creiem en el model de reinserció, perquè aquest és l'objectiu del model penitenciari. Aquí no se n'ha parlat massa, però un 95 per cent dels interns realitzen algun tipus d'activitat, i aquesta ha de ser la finalitat de la justícia, del servei penitenciari... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *conseller*, señora Calvet, la moción que nos trae, y se lo digo con todo el respeto, me atrevería a calificarla de neurótica, desde el punto de vista político, por supuesto. Pero es que se caracteriza por su obsesión enfermiza con todo lo que hace el Gobierno de España y con su intensa

agenda de reformas, cosa que ustedes no quieren ni oír hablar, prefieren hablar de otras cosas, perder el tiempo, confundir a los ciudadanos, pero, en fin, el tiempo coloca a cada uno en su sitio.

Señora Calvet, los proyectos de reforma de la Ley de demarcación y planta judicial y la Ley orgánica del poder judicial van en la buena dirección, porque lo que pretenden es hacer de la Administración de justicia un verdadero servicio público en pleno siglo XXI, y yo creo que eso debería interesarles. Por tanto, le ruego que esconda su pulsión, que es claramente reaccionaria, que es decimonónica y, sobre todo, yo le pediría que no contagiara de esa pulsión a sus correligionarios en el Congreso de los Diputados, porque lo único que traslada es su aversión a los cambios. Y me parece que los cambios son necesarios si no queremos, efectivamente, morir de éxito, que yo es lo que creo que está pasando, en general, con el sistema penitenciario de Cataluña.

En cualquier caso, le voy a pedir que no utilice esta cámara como válvula de escape y acepte las reglas de las mayorías democráticas. Ustedes, que se les llena la boca hablando de democracia, acepten de una vez por todas las reglas de juego. Y si van al Congreso y pierden una votación..., igual que las perdemos aquí nosotros, y no pasa nada, seguimos trabajando, porque creemos firmemente en los ideales que defendemos.

Mire, lo único que consigue con ese propósito es degradar el debate en esta sede parlamentaria, porque se arroga competencias que no tiene. Y no abundaré, ya lo ha dicho la diputada de Ciudadanos, en el sentido de que ustedes tienen cauces necesarios para, ahora que se están tramitando estos proyectos de ley, hacer las aportaciones necesarias, y se dedican, como digo, a intoxicar plenamente el debate. Mire, señora Calvet, nadie –y quiero que me escuche bien–, nadie, absolutamente nadie va a privatizar el Registro civil. ¿Por qué contaminamos el debate? ¿Quién ha dicho que se vaya a privatizar el Registro Civil? ¿Dónde está eso plasmado? ¿En qué texto legal está plasmado?

Mire, lo que pretendemos es precisamente acercar la Administración de justicia a los ciudadanos, porque es un verdadero servicio público, porque queremos que mejore, que sea eficaz, que la respuesta sea ágil. A ustedes no les preocupa, porque nadie lo menciona en esta sede, el retraso en la resolución de los casos judiciales. Salgan a la calle y pregunten a las personas que tienen pleitos en los tribunales cuál es el tiempo de respuesta judicial. ¿Han hablado ustedes de eso, en esta sede, en esta moción? En absoluto. Porque, en el fondo, no les importa, porque la política que practican es la de desgaste, la de acoso y derribo.

Mire, le digo esto porque además también es necesario contener el gasto, y se lo digo a ustedes, que son los campeones del endeudamiento y de la dilapidación de los recursos ciudadanos. Sí, su tripartito y su mastodóntica deuda que todavía estamos pagando. Mire, los siete primeros puntos de su moción se erigen en enmienda a la totalidad de la acción de gobierno del PP, en lugar, como digo, de centrarse en los verdaderos problemas que el Departamento de Justicia de la

Generalitat no resuelve. Telegráficamente y a los meros efectos dialécticos, mire, señora Calvet: la justicia universal, aunque le pese, no puede convertir a España en gendarmerie mundial, entre otras cosas porque no tiene efectos prácticos.

Usted ha hecho mención, me ha puesto el toro en suerte, ha hecho mención cuando ha hablado del único caso, el caso Scilingo, el único caso que se ha resuelto después de todas las causas que hay abiertas en la Audiencia Nacional. ¿Esa es la eficacia que reclamamos para la justicia? Lo digo porque yo creo que es importante ser realista, y sobre todo, como digo, no hacer demagogia. Mire, hay eminentes juristas que así opinan, a pesar de lo que diga el lobby de la Audiencia Nacional, porque, como digo, lo importante es que se lean la ley, y comprobarán como no hay restricción de competencias de la jurisdicción española para entender de los delitos de narcotráfico en alta mar. Al contrario, se afirma expresamente.

En cuanto al anteproyecto de la ley de justicia gratuita, le pido que se quite la venda de los prejuicios, y compruebe que lo que el texto persigue es una ley adaptada a los nuevos tiempos. Queremos que prevalezca el principio de solidaridad integral con las personas con menos recursos, víctimas de violencia contra la mujer, de tratos de seres humanos, de menores, de personas con discapacidades que hayan sufrido abusos, de víctimas del terrorismo. Claro que a ustedes la solidaridad entre españoles me parece que les importa muy poco.

En cuanto a la participación y a la recaudación de las tasas, le recuerdo que se van a vincular a la asistencia jurídica gratuita para poder financiarla y así amparar a estos nuevos beneficiarios. Y en relación con el resto de su moción, nosotros creemos firmemente en la visión reintegradora y rehabilitadora del tratamiento penitenciario, pero, en coherencia, sí que le pido que traslade a su socio de gobierno que sin recursos es imposible cumplir con este mandato constitucional. Y esa, esa es su responsabilidad.

Nada más, muchísimas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Votarem a favor de la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana en els quatre blocs que planteja. Compartim el rebuig i l'oposició, la més ferma, a les reformes impulsades pel Govern espanyol, que també s'incardinien en una ofensiva, tant recentralitzadora, des d'una perspectiva institucional i nacional, com també antisocial, des de la perspectiva d'un dret fonamental com és l'accés a la justícia. Compartim aquest rebuig a la reforma, també, del Registre Civil i la seva privatització, òbviament, a rebutjar la supressió de la justícia universal, gairebé des d'una perspectiva civilitzadora, cas Couso, Guantánamo, o els vols de la CIA, delictes de lesa

humanitat, de terrorisme d'estat, que s'han produït en territori de l'Estat espanyol. I mirar a una altra banda és alenar la impunitat.

El primer cas és Scilingo? Sí, senyor Santamaría, com la primera dona que va votar, i com la primera dona negra que va seure en un autobús. Sempre hi ha una primera vegada i sempre hi ha una cosa que obre esclota, i del que es tracta és de generalitzar-ho. I no és només justícia universal, també és justícia interna, en la Llei de la memòria, en fosses que estan sense obrir, i en torturadors del franquisme als quals es va amnistiar amb la llei del 77, i això també va ser el franquisme, la impunitat d'aquells que van impulsar el crim continuat que va ser el franquisme.

Òbviament, també, instar el Govern que reclami al Govern espanyol la qüestió de les taxes és un tema que ens genera moltes contradiccions, perquè fins i tot ha cohabitat al nostre país una doble imposició. El conseller em diu alguna cosa, però no l'he escoltat.

En altres supòsits, també, com el compliment de la Moció 27..., aquest també tindrà el vot a favor, i en les qüestions de les presons ens hem manifestat abans extensament.

Hi ha altres afers, des del punt vista de la sobirania, que reivindicuem: que sigui aquest país i aquest poble qui construeixi el seu model institucional i les noves institucions polítiques afecta l'àmbit de la justícia, que és que les competències que té la Generalitat avui són escarransides i minses. A penes posem el llapis, la goma i la tinta de la impressora.

Però, més enllà, també hi ha altres problemàtiques que segurament compartim, segurament amb alguns matisos de discrepància, que és la no-renovació d'interins i el no-proveïment de les places vacants. Avui estem amb una realitat, també, de neoliberalisme judicial, hi insistim abans, on també s'ha liberalitzat un servei públic que és el que procura també, òbviament, un dret fonamental, i hi ha alguns jutjats on només hi ha una persona treballant. Afecta també de forma greu un dels pilars de la tutela judicial efectiva, d'una justícia no de classe, que és la precarització del torn d'ofici, desballestat, precaritzat, que cobra misèrrimament, que es fa amb retard, i en què es rebaixen els preus dels mòduls.

Respecte a la qüestió de les taxes, ja ens hi referíem abans. Abans parlàvem de justícia de classe; avui caldrà parlar també de justícia de peatge. No passem mai per sobre a aquells que sempre tergiversen i alteren la realitat. Quina és la realitat de la llengua catalana a l'Administració, també, de la justícia? Pràcticament testimonial, 3 per cent de les sentències, segons dades de l'any passat.

I finalment, i malgrat que sigui un punt de coincidència en direcció oposada amb el senyor Santamaría, doncs, òbviament, la manca de jutjats. Tenim un sistema judicial saturat, col·lapsat, bloquejat, amb un temps de resposta moltes vegades inacceptable, i són prioritaris nous recursos i nous jutjats per combatre aquesta sobresaturació, que, finalment, violenta, alenteix, vul-

nera, segurament, el dret de la ciutadania a una justícia de qualitat.

I finalment, reflexions sobre les regles del joc, i la bona direcció. Jo crec que es va en la mala direcció, moltes decisions del Govern central. Parlava també de l'endeutament, i és un tema sobre el qual cal posar el rigor, també, i el bisturí, perquè endeutament també ha sigut Bankia, també ha sigut la CAM, també ha sigut Banc de València, i hi ha regles del joc de les elits i regles de joc per al comú dels mortals. El senyor Gallardón, el mes d'abril, va indultar un banquer per estafar 30.000 milions d'euros a un client: condemna, indult i cap a casa. I això és inacceptable, i més quan parlem, precisament, de la qüestió des de l'àmbit penal, processal i penitenciari.

Existeixen avui dues justícies: un dret penal d'enemic, aquell que castiga els que menys tenen, aquells que fan omplir les presons, aquestes setanta mil persones que hi ha a l'Estat espanyol preses, però també hi ha un dret penal d'amic, el que indulta, el que no investiga i el que mira a una altra banda, i d'això se'n diu justícia de classe.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies. Miri, senyor Santamaría, no li contestaré ni dedicaré més de dos segons a respondre-li, perquè la seva voluntat és que aquesta moció no es debati, i entraré en el contingut dels punts que encara no hem tractat. L'únic que li puc dir és que quan un recorre a qualificatius és que no té arguments. Per tant, aquí vostè s'ha posat de manifest sol, respecte a la carència d'argumentari de fons per mantenir aquestes reformes que afecten ciutadans de Catalunya. El Parlament de Catalunya no pot cometre allò que es diu *comisión por omisión*, que vostè sap perfectament, com a jurista, què implica. No reaccionar és fer-se còmplice, i no podem fer-nos còmplices d'aquestes reformes que afecten el servei públic de la justícia catalana i els drets de la ciutadania de Catalunya. Per tant, tenim l'obligació, com a Parlament, de reaccionar.

Em dedicaré a la resta de punts de la nostra moció, concretament, pel que fa a les taxes. Nosaltres celebrem que avui el Departament de Justícia, al mateix moment que nosaltres hem pogut transaccionar amb el Partit Socialista i amb Ciutadans aquest punt, hagi fet públic el comunicat d'aquest acord per reduir les taxes catalanes només a les persones jurídiques. Celebrem la coincidència i sabem que s'ha treballat de fa temps i que han estat determinants els operadors jurídics d'aquest país perquè això fos possible. També és veritat que hi ha hagut una sentència que ha qüestionat les taxes i, per tant, s'ha hagut de reaccionar.

El que a nosaltres ens importa és que d'aquesta recapitació que s'ha fet a través de les taxes estatals es generi benefici per al servei de la justícia a Catalunya. I és

per això que hem demanat que les taxes judicials estatals, aquests més de 300 milions d'euros recaptats l'any 2013, surtin del Ministeri d'Hisenda, retornin al contribuent, que, en aquest cas, és català, i directament als serveis de justícia gratuïta. D'aquesta manera es podrà desplaçar part d'aquest pressupost, que ara mateix està gravant el pressupost de la Generalitat, a poder dotar de servei perquè els jutjats de Catalunya puguin ser més àgils, més hàbils i tinguin més recursos per a la seva activitat. I fixin-se si és important que es pugui aprovar aquest punt relatiu a les taxes: no hi ha informació i, com a molt, no hi ha voluntat política que això es produeixi.

Certament, el model penitenciari català és bo. Però, mirin, hem anat, des de la Comissió de Justícia i Drets Humans, a les presons, i jo, sincerament, n'he sortit preocupada –n'he sortit preocupada. No podem sortir-ne contents. No podem dir: «Estem fent les coses molt bé.» Hem de veure tot el que es pot millorar.

Mirin, l'aspecte dels municipis és fonamental. Totes aquestes persones tenen empadronaments; els municipis els han de recuperar. S'han de fer molts més convenis amb els municipis. Els programes que estan ara implementats a través d'aquesta dotació pressupostària, que enguany ha guanyat 1 milió d'euros per a les entitats socials, s'han de fer seriosament. I s'han de poder habilitar espais perquè el compliment en semilibertat sigui la norma. Només els ho diré..., un 61 per cent de la població reclusa no té risc de conducta contra les persones; per tant, pot estar complint en semilibertat. Ens hi hem de posar tots i amb força. És compatible voler millorar amb reconèixer l'esforç que s'està fent, és compatible. I, per tant, nosaltres no ens hem d'avergonyir d'esperonar tot el que calgui, i ho farem sempre... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Volia reclamar-li a la senyora Calvet un aclariment respecte al punt 4, que està dividit en dos paràgrafs, i una de les nostres esmenes anava adreçada a dividir aquests dos paràgrafs en 4.1 i 4.2, i no sé si..., això no ho reflecteix finalment el text final de la moció. I, per tant, volia saber si es poden votar separatament els dos paràgrafs o s'han de votar conjuntament. Com a titular de la moció, si ens ho pot aclarir, si us plau.

La presidenta

Senyora Calvet, ens pot...?

Gemma Calvet i Barot

Sí, nosaltres, quan hem plantejat la transacció, ja ho hem comentat això, i es manté el criteri. Entenem que

és absolutament vinculat el segon paràgraf al primer paràgraf. I, per tant, entenem que el punt 4 està transcrit tal com s'ha acordat.

La presidenta

Per tant, no queda en dos blocs.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Aleshores per demanar votació separada dels punts 1, 2, 3, el 4, el 7 i el 5.1.b.

La presidenta

El 7 i el 5.b?

Carina Mejías Sánchez

5.1.b.

La presidenta

D'acord.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.) Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, només per demanar la votació separada del punt 5.2 i el punt 6.

La presidenta

5.2 i 6. D'acord.

(Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.) Senyor Santamaría.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Por alusiones de la señora Calvet y para pedir votación separada de los siete primeros puntos de la moción y de los siete segundos. Lo digo...

La presidenta

Què vol dir?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí. La moción cuenta con catorce puntos. Por tanto, somos partidarios de votar los siete primeros puntos, teniendo en cuenta la petición que se ha hecho del Grupo de Ciudadanos, y los siete restantes. Lo digo porque cambiará el sentido del voto; por eso lo digo.

La presidenta

D'acord. Però no punt per punt?

Sergio Santamaría Santigosa

No; por nuestra parte, no.

La presidenta

D'acord –d'acord.

Sergio Santamaría Santigosa

Y solamente en relación...

La presidenta

I trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

En relación con la señora Calvet, yo, señora Calvet, en fin, no creo que deba usted denostar tanto mi intervención por el mero hecho de que no le guste. Yo utilizo argumentos; lo que pasa que usted no los comparte, y eso es legítimo democráticamente hablando.

Pero lo que no me parece correcto desde el punto de vista parlamentario, de la cortesía parlamentaria, es que usted diga: «Bueno, como lo que dice el señor Santamaría no me gusta, no pierdo un minuto con él.» Yo creo que eso hace un flaco favor a la democracia y a lo que debe ser un debate democrático enriquecedor, que en estos momentos hace más falta que nunca, señora Calvet.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet?

Gemma Calvet i Barot

Gràcies. Miri, senyor Santamaría...

La presidenta

Té trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Per al·lusions. Aquí hem vingut a treballar. Vostè a mi m'ha dit que aquesta era una moció neuròtica, i li he dit que es sustenten les mocions amb arguments i no amb desqualificatius. La resta, vostè tregui les seves pròpies conclusions.

Avui, aquí, el Parlament de Catalunya té l'ocasió de posicionar-se en defensa dels interessos de la justícia catalana i de la ciutadania de Catalunya, i aquesta és l'oportunitat que tenim i crec que avui s'ha vist que es farà.

La presidenta

Passarem a la votació de la moció.

Votarem el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 15 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votarem ara el punt 5.1, apartat b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 8 abstencions.

Votem ara la resta del punt 5.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 17 en contra.

Votem el punt 5.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 17 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 97 vots a favor, 17 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Dels punts 8 al 14 no tinc petició de votació separada.

Es poden votar tots conjuntament? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat aprovats per 130 vots a favor.

Interpel·lació

al Govern sobre la política industrial
(tram. 300-00179/10)

Passem ara a les interpellacions que queden, al punt vuitè, que és la interpellació al Govern sobre la política industrial, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

(*Pausa llarga.*)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats..., honorable conseller senyor Felip Puig, l'interpello amb relació a la política industrial del Govern de la Generalitat. Potser fer aquesta interpellació al senyor Felip Puig és inútil en el sentit que vostè té poc marge de maniobra, atès que vostè està sotmès als escons que té darrere seu, concretament al senyor Oriol Amorós, com hem pogut veure aquest matí en la interpellació que li fa fet, que no sabíem qui interpellava qui. Per tant, tot i que no serveixi per re, sabent que vostè, doncs, té zero marge de maniobra, depèn d'uns altres... Qui ho hauria de dir, senyor Puig? Convergència i Unió, de 1980 fins a l'any 2003 governant i ara en mans d'Esquerra Republicana de Catalunya. Doncs, fixi's, això ha succeït. I, per tant, doncs... Tot i això, evidentment, la nostra obligació com a partit d'oposició és presentar alternativa i controlar el Govern en l'àmbit parlamentari.

A Espanya, no a Catalunya, no per part del Govern de la Generalitat, sinó per part del Govern d'Espanya, s'han fet un conjunt de reformes en aquests últims dos anys que han permès canviar el cicle. S'ha fet una reforma laboral, a la qual vostès van donar suport; s'ha fet una llei d'estabilitat pressupostària que permet posar els objectius de déficit i anar reduint el déficit a les comunitats autònomes, al Govern d'Espanya i en l'àmbit local, també gràcies al seu suport; s'ha fet una llei d'empresadors; s'ha fet que les empreses que facturin fins a 2 milions d'euros només hagin de pagar l'IVA quan cobren les factures i no a l'inici, sense haver cobrat les factures; s'ha fet una llei de reforma dels col·legis professionals; inclús s'ha estabilitzat el sistema financer, que ens el vam trobar, doncs, com ens el vam trobar.

Per tant, això, aquest conjunt de reformes han permès un canvi de cicle econòmic, que hem vist aquest mes d'abril com Espanya en l'últim any, interanualment, ha creat 300.000 nous llocs de treball. I a Catalunya s'han creat, en el darrer any, quaranta mil nous llocs de treball.

Però on s'han creat aquests llocs de treball? A la indústria? No. A la indústria, de fet, el darrer mes es van perdre onze mil llocs de treball. On s'han creat aquests llocs de treball ha estat a la resta de sectors de l'economia. Per ser una economia que sigui capaç de competir en el segle XXI és imprescindible ser una economia diversificada, i és el que vostès no estan prioritant. Vostès es van trobar l'any 1980 la regió més pròspera d'Espanya, Catalunya líder tèxtil, Catalunya líder en l'àmbit portuari, Catalunya líder en l'àmbit financer, i, trenta-cinc anys després, de governs continuats de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, resulta que Galícia ens supera en l'àmbit tèxtil, resulta que en l'àmbit portuari el port de València mou més mercaderies que el port de Barcelona, o en l'àmbit financer Madrid ens supera clarament. És a dir, vostès es van trobar la regió més pròspera d'Espanya i han deixat la burocràcia més cara d'Europa.

Per tant, vostès el que han de fer –i per això li plantejem aquesta interpellació– és treballar per una economia diversificada. I aquí hi ha dues formes d'aconseguir fer créixer la nostra indústria. Una és ser un pol

d'inversions, atreure inversions, i per això es necessita un element fonamental, que és garantir la seguretat jurídica. I li ho dic pel següent. Segons publiquen diverses informacions, a partir d'una informació del Ministeri d'Economia, Catalunya va rebre 1.365 milions d'euros en inversió estrangera; publicat per un diari molt proper al Govern, subvencionat pel Govern de la Generalitat, subvencionat amb els impostos de tots els catalans. Una informació esbiaixada, perquè només parla d'indústries manufactureres: no parla d'indústries extractives, on la inversió només creix en 1,6 milions; no parla d'agricultura, ramaderia i pesca, on la inversió creix en 1,4 milions; no parla d'aigües i sanejament de residus, on la inversió només ha crescut en 5 milions. I d'aquest creixement de la inversió, que és cert que ha crescut, com ha crescut al conjunt d'Espanya, el 75 per cent d'aquesta inversió nova que ha vingut a Catalunya d'on ve? De la Unió Europea. Per tant, el primer element fonamental per poder atreure noves inversions és donar seguretat jurídica. I quan vostès fan un plantejament que posa en perill la continuïtat de Catalunya a la Unió Europea el que estan fent és impedir i posar en risc i en perill que noves inversions vinguin a Catalunya. Per tant, el primer element és: abandonin la seva agenda de prioritats i dediquin-se a la indústria, a l'ocupació i a la recuperació econòmica.

Un segon element és potenciar les activitats industrials a Catalunya. Un primer és generar les condicions perquè la gent vingui a invertir a l'àmbit industrial a Catalunya, i l'altre és potenciar que a Catalunya hi hagi més indústria. I això té diferents elements. Un primer, el finançament. Fixin-se, el senyor Felip Puig, que tant presumeix de dir tot el dia, que tant si és de dia com de nit «la culpa és de Madrid, de tot», doncs, resulta que l'any 2013 només va executar el 41,23 per cent del pressupost del programa d'indústria; vostè no es gasta ni els diners que pressuposta el Govern de la Generalitat. O, per exemple, l'any 2013 l'execució del programa Desenvolupament empresarial, empenedoria i internacionalització..., només se'n va executar el 46,31 per cent; és a dir, més del 50 per cent del pressupost vostès ni se'l gasten, perquè, clar, vostès tenen altres prioritats, com li deia, que, per cert, perjudiquen greument la indústria. O, per exemple, l'Institut Català de Finances, senyor Felip Puig, fixi's: 2011, operacions de finançament de l'ICF, 813 milions d'euros; 2012 –vostè ja entra de conseller..., aquell any no, l'any 2013–, 858 milions d'euros; ja vostè com a conseller d'Empresa i Ocupació, 620 milions d'euros, pràcticament disminueix un 25 per cent, i any 2014, 340 milions d'euros, pràcticament un 50 per cent de retallada respecte a l'any 2013. Aquesta és la realitat. I en què es gasten els diners que tenen? Doncs, en operacions fracassades, com Spanair, que els porta a tancar un fons d'inversió destinat a projectes empresarials com és Catalana d'Inversions, que la van haver de tancar perquè l'havien deixat en fallida. Aquesta és la seva obra, senyor Felip Puig.

Un altre tema fonamental per poder atreure inversions, per poder generar noves activitats industrials: les infraestructures, polígons industrials. Són incapaços de fer un mapa de polígons industrials, de dir-nos quines infraestructures necessiten els polígons per tenir

igualtat, fer que l'activitat industrial estigui arreu del territori. Veiem com, per exemple, a comarques com el Berguedà està desapareixent l'activitat industrial absolutament, que està obligant els joves a marxar d'aquestes comarques de l'interior per haver de trobar un lloc de treball a les grans ciutats, amb el seu projecte de «Barcelunya», sí, de centralitzar-ho tot a Barcelona; i la resta de Catalunya a vostès ni els importa, pel que es veu.

Què més? Per exemple, doncs, escolti, em pot dir quins polígons industrials hi ha a Catalunya i quins estan o no connectats a fibra òptica, quins tenen fibra òptica o no, d'aquests polígons? O, per exemple, vostès aquest últim any, entenc que per afavorir la indústria, el que han fet és crear un impost a l'energia nuclear, a l'energia elèctrica; primer nuclear, ara inclús estan plantejant uns nous impostos ambientals que afectaran el gas i el conjunt de l'energia elèctrica. Li sembla que això és el convenient, que ja paguem per culpa del senyor Zapatero, amb el dèficit tarifari, una de les factures elèctriques més cares d'Europa, i que vostè encara hi afegeixi un nou impost? O per exemple en l'àmbit de formació, la formació dual, clau, que els joves es formin a les empreses alhora que es formen en els seus centres de formació professional. Ho estan fent? Tampoc.

És més, vostè es passa el dia prometent. Recordo perfectament com fa just un any aquí celebràvem un debat monogràfic sobre joventut, on vostè prometia que el mes de juny de l'any passat, del 2013, hi hauria la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya presentada al Parlament i que hi hauria una llei d'autoocupació. Doncs bé, ha passat un any; vostès continuen igual de paralitzats. Això sí, preocupats per les directrius del senyor Oriol Junqueras, de dividir, trencar i separar la societat catalana.

Miri, vostès es passen el dia presumint d'exportar, vostè sembla que sigui l'exportador per excel·lència. Però, miri, de les cinquanta empreses que més exporten avui a Catalunya, el 93 per cent ja exportaven l'any 1981. Fixi's, la seva mà, el que fa possible. Sense dir re, vostè passa pels llocs però o ho fa malament o directament ho deixa tot a zero.

Per tant, els demano, senyor conseller, que abandonin la paràlisi, que el que diu ho compleixi –no prometi més reformes i després no les compleixi; quan digui una data, compleixi-la i presenti-ho en aquest Parlament–, deixi de retallar en l'àmbit d'indústria, deixi de retallar en l'àmbit de l'activitat de l'Institut Català de Finances, deixi de, permanentment, fer canvis en el seu departament, decideixi quin departament té, quins membres l'acompanyen i facin polítiques per a la indústria. I deixi de fer carotes, senyor..., mirin el portaveu –no miri la resta de la cambra– que li està parlant en aquests moments.

En definitiva, li demanem, doncs, en base a aquestes preguntes, que em contesti. I a la interpellació, doncs, li plantejarem quina és la nostra posició amb relació a les preguntes que li he fet en l'àmbit de la política industrial.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Coto, vostè es supera dia darrere dia. Jo li haig de reconèixer que..., ja he tingut ocasió d'atendre –anava a dir «patir»– les seves interpellacions en altres ocasions, i cada vegada tinc la sensació que participo en una sessió extemporània del Saló del Còmic. (*Remor de veus.*) Sí, li haig de ser sincer, perquè és que no es poden dir tantes imperfeccions en només deu minuts. I dic, diguem-ho així, «imperfeccions»..., o desinformacions. Perquè, clar, si hi ha avui alguna regió a l'Estat espanyol –que és aquell entorn a què vostè permanentment, doncs, està fent referència– que estigui capitanejant, u, la recuperació econòmica, dos, la disminució de l'atur, tres, el volum d'exportacions, quatre, el nivell d'inversió estrangera, cinc, la política industrial avançada, sis, una política d'innovació que amb manca de recursos està donant resposta a la competitivitat del país, aquesta es diu Catalunya.

Hem tingut ocasió, per cinc ocasions seguides al llarg d'aquesta legislatura –el mes d'abril de l'any passat, el mes de juny, el mes d'octubre, el mes de novembre, ara fa encara no un mes, també en aquest període de sessions–, de parlar de política industrial i d'intentar compartir amb els diferents grups parlamentaris, doncs, les prioritats, els eixos. I jo venia preparat per a això. Jo només li vull recordar que el Govern té una estratègia industrial clarament identificada, compartida amb els agents econòmics i socials, que està avui, d'alguna manera, emmarcant i orientant bé la política industrial que efectua la iniciativa privada, les empreses, les indústries, els treballadors del país; que en el marc d'aquesta estratègia industrial avui el Govern té definits i identificats els set sectors estratègics sobre els quals basem les nostres polítiques industrials; que té orientada una exitosa política de promoció de clústers; que té un programa d'internacionalització que està continuant impulsant i ajudant les empreses a exportar. Perquè és veritat que bona part d'aquestes empreses ja exportaven, però cada vegada estem eixamplant, primer, més el marc d'empreses que exporten, i aquests són els objectius que tenim en el programa d'internacionalització; més també garantint una major regularitat en l'exportació i, per tant, mantenir-se exportant, i no que sigui només una sortida als mercats conjuntural o extemporània, i al mateix temps també anar aconseguint que la base exportadora del país vagi creixent. I la veritat és que els números ens ho demostren: portem tres anys consecutius amb exportacions rècord a Catalunya, perquè la indústria, l'empresa està fent els deures i està fent aquest esforç, i ha fet aquesta aposta definitiva per treballar en un mercat global.

També estem amb un programa d'innovació, perquè som conscients que avui, en un món competitiu, amb l'estratègia intel·ligent i especialitzada de recerca i d'investigació que avui impulsa la Unió Europea,

el RIS3, hem de tenir més massa crítica, més dimensió en els nostres centres d'innovació tecnològica; hem d'ajudar més les pimes a fer aquesta transferència, aquesta adaptació, aquesta innovació de procés, de tecnologia, d'organització, en definitiva, fins i tot de comercialització, per adaptar-se a un món molt i molt global.

Bé, en definitiva, una estratègia industrial que està acompanyant l'esforç de transformació de la nostra economia que està efectuant la indústria.

He dit reiteradament que el nostre país, tenint una economia raonablement ben diversificada, també en el món del turisme, en el món de la logística, no pot oblidar mai més que la seva competitivitat i la qualitat de vida dels nostres ciutadans i la sostenibilitat del nostre model de benestar es fonamentarà sobretot en la indústria, que és un sector que genera llocs de treball qualificats, que genera ritmes de retorn de la inversió, sobretot en tecnologia, en inversió productiva i finalment, també, més enllà de les estratègies de les multinacionals, unes aproximacions i, per tant, ocupacions fixades al territori de manera, doncs, molt més sostenible que altres activitats més especulatives o que han tingut èxits que avui valorem com a excessius en el camp, per exemple, de la promoció immobiliària. En definitiva, la indústria és el que ens permetrà continuar mantenint una aposta de qualitat.

I la indústria d'aquest país, amb el seu propi esforç, amb els problemes de finançament que tenim, amb les situacions a què m'agradaria que vostè hagués fet alguna referència, perquè són aquells factors de producció en què avui totes les indústries, tots els àmbits, tots els sectors, tots els agents econòmics i socials valoren que tenim *handicaps* de pèrdua de competitivitat amb relació a la indústria internacional i europea sobretot..., doncs, que hi hagués fet alguna reflexió. Sap que gràcies al Govern que vostè molt orgullosament cita permanentment, amb les seves reformes, l'energia elèctrica és la que paga la indústria més cara d'Europa? Sap també que amb la gestió, i molt ineficient, de les seves infraestructures de connexió internacional avui el país –malgrat que vam fer esforços tots plegats per desviar un riu, per tenir un port adaptat a la dimensió global que necessita la nostra economia, unes infraestructures d'interconnexió aeroportuària– té greus problemes de gestió competitiva per garantir més *slots*, més freqüències, unes tarifes dels nostres ports més competitives, i que això també és producte, en definitiva, d'una mala visió de competència i d'agilitat econòmica per part del Govern central?

Però, clar, quan vostè em parla finalment de la inversió estrangera, quan parla també, doncs, de l'ajuda o l'impuls a les empreses o a les indústries que tenen dificultats, és quan la seva valoració m'adono que no deixa de tenir un punt de desconexió amb la realitat.

«Fuente: Registro de inversiones extranjeras. Ministerio de Economía del Reino de España.» Inversió estrangera a Espanya. Catalunya, any 2013, 3.500 milions d'euros, amb un increment, amb relació a l'any anterior, del 31 per cent. Font del ministeri. El *Financial Times*, a través del seu indicador de l'FDI Markets:

«Catalunya, la primera regió de l'Europa continental l'any 2013 en nombre de projectes, en volum d'inversió, en llocs de treball generats.» Indicadors també de consultores com Ernst & Young, que els publiquen cada sis mesos: «Catalunya, la primera regió de l'Europa continental que capta inversió estrangera», aquest any 2013, l'any 2012.

En definitiva, també quan sento dir que el port de València resulta que mou més mercaderies... No, que li expliquin bé els números, senyor Coto. El port de València mou més contenidors, no més mercaderies, que el port de Barcelona. Per què? Doncs, perquè el port de València té, d'alguna manera, més trànsit de contenidors de final o d'inici de trajecte, al final buits. El port de Barcelona és avui el port amb més activitat mercantil i que continua tenint aquest any també, 2014, índex de creixement positiu.

El PIB puja. El valor afegit brut en el sector industrial puja. L'atur, raonablement, prudentment, encara no amb la velocitat que tots desitjaríem, està baixant per deu mesos consecutius. La inversió estrangera s'incrementa, es manté. I la seguretat jurídica –vostè hi feia referència– de Catalunya continua sent avui una de les garanties que fa, com he dit abans, que siguem una de les regions que més inversió estrangera capta.

I les reformes les estem impulsant. El SOC..., vull recordar-ho: vam complir, ja vam fer una primera reforma del SOC per adaptar-nos a exigències europees i això ens ha permès també, d'alguna manera, consolidar el SOC com a peça angular de les polítiques d'ocupació i estem preparant una llei d'ocupació que, raonablement, ben dialogada i diagnosticada amb els agents econòmics i socials, espero que tingui entrada en aquest Parlament aquest període de sessions; o la Llei de formació professional, o l'impuls important que donarem a la garantia juvenil amb els prop de 150 milions d'euros que rebrem d'Europa entre aquest any i l'any que ve.

M'estranya la seva referència als impostos sobre l'energia nuclear perquè resulta que és un impost que han posat també altres comunitats autònomes que governa el Partit Popular.

La fibra òptica s'està desplegant pel país i tenim, fins i tot, es va fer fa res, un any i mig, per tant, fa més de dos anys, abans que jo arribés al departament, que ja s'havia impulsat un pla pilot de cablejat d'un nombre determinat de polígons industrials en què estem, en aquests moments, veient com comencem a desplegar ja el servei de majorista perquè pugui ser objecte, també, de competitivitat per a les nostres indústries.

O les empreses que l'acció del Govern de Catalunya, modestament, ha ajudat a sortir de concursos que haurien portat a posar en risc la continuïtat de les seves unitats productives. Val la pena que li recordi Cacaolat o Cubigel, o empreses com Manaut, o empreses, fins i tot, com Inoxcrom, o empreses com, en els darrers temps, hem aconseguit també, doncs, amb intervenció del Govern de Catalunya, com Dogi o com Gas Gas, o moltes empreses en què... Fins i tot, les unitats productives de la Seda, amb una bona actuació i coordinació del Govern de Catalunya amb els jutjats

mercantils, més de setanta empreses en els darrers mesos han estat objecte de garantia de la seva unitat productiva, per tal, també, d'ajudar a aquesta reindustrialització que, en un món competitiu, comporta que hi hagin moltes indústries en aquests moments que, sense haver fet els deures en els darrers temps, requereixen fer ajustos, reestructuracions en un món global en què és evident que, des del Govern de Catalunya, estarem i estem molt amatents a vetllar perquè tot això vagi el mínim possible en detriment del manteniment d'aquestes unitats productives i de la continuïtat de molts llocs de treball.

En definitiva, la indústria, programes, projectes, suport des d'Acció i des del Departament d'Empresa i Ocupació a les nostres empreses i als nostres treballadors per guanyar l'aposta per la competitivitat, per la qualitat, per la internacionalització, els resultats són raonablement positius i satisfactoris. Estaríem satisfets si vostè se'ls pogués llegir una mica més objectivament i pogués valorar i agrair, com fem nosaltres permanentment, aquest esforç important que estan fent els nostres treballadors, les nostres indústries, els nostres empresaris perquè avui Catalunya continua sent, ho repeteixo, avui, la regió d'aquesta...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...Europa al sud –gràcies, presidenta– que capitaneja la recuperació econòmica i que estic convençut que serà gràcies a l'esforç industrial, una vegada més, del nostre país.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor Puig, no dubtava, vista la seva trajectòria política, vist el seu tarannà polític, que vostè utilitzés la desqualificació i l'atac personal, perquè és una de les característiques de la seva molt llarga trajectòria política. Vostè presumeix, doncs, de conèixer la realitat de Catalunya. Vostè pot presumir de portar dècades en el cotxe oficial, però, de conèixer la realitat de Catalunya, ja li asseguro jo que, vostè, poc. I d'aquí es desprèn la seva acció de govern, d'aquí es desprèn que, avui, vostè ha tornat a assumir el mateix compromís que va assumir fa un any de presentar abans que acabi el període de sessions la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Esperem que aquesta vegada digui la veritat i la presenti, perquè del contrari, doncs, ens trobaríem amb el..., bé, no sé com qualificar els seus constants incompliments, però, vaja, vostè fa un any deia les mateixes paraules que avui em repeteix en aquesta interpel·lació. A part dels seus atacs personals, miri, vostè m'ha parlat de generalitats, però, en

cap cas m'ha donat resposta a cap de les dades que li he donat.

Execució del pressupost del programa d'indústria de l'any 2013, primer any en què vostè és conseller: 41,23 per cent executat envers el cent per cent que tenia vostè de pressupost. Execució... I ho torno a reiterar perquè potser o no m'ha escoltat, com que es dedicava més a mirar la resta d'escons que no pas qui l'interpella, doncs, potser, l'hi torno a reiterar perquè, potser, d'aquesta manera sí que em contestarà. Execució programa Desenvolupament empresarial, empenedoria, internacionalització, executat, any 2013, primer any de vostè com a conseller, 46,31 per cent. Què m'ha de dir d'aquestes dades? O, per exemple, Institut Català de Finances. Com li he reiterat abans, any 2012 –vostè no és conseller–, 858 milions d'euros d'operacions de finançament. Any 2013, 620. Any 2014 –segon any amb vostè de conseller–, 340 milions d'euros. Pràcticament, ho ha reduït en un 70 per cent. Què m'ha de dir d'això?

Per tant, demostra que les indústries catalanes, que els emprenedors catalans, que els empresaris catalans, malgrat vostè, són capaços d'internacionalitzar. I efectivament, el Grup Parlamentari del Partit Popular català ho reconeixem, que, malgrat vostès, l'economia catalana és prou forta, malgrat vostè i malgrat els desitjos dels seus socis d'aturar l'economia catalana, malgrat tot això, els emprenedors catalans, els empresaris catalans, les indústries catalanes són capaces d'exportar, d'internacionalitzar i de fer créixer el producte interior brut.

Miri, senyor conseller Puig, menys dedicar-se a com fer una seguretat social catalana i més dedicar-se a la indústria. Vostè és conseller d'Empresa i Ocupació i vostè té moltes competències. Vostès gestionen, el seu Govern, el Govern del qual vostè forma part, 37.000 milions d'euros; per tant, tenen capacitat per poder influir en la indústria i per poder ajudar activitats industrials. Per tant, com li deia, menys seguretats socials inventades, menys experiments amb l'esforç que han fet moltes persones i que, quan es fan grans, evidentment, mereixen tot el reconeixement i tota la dignitat; per tant, alerta, vist com han deixat la Generalitat en l'àmbit financer, vist operacions com Spanair, em preocupa molt que vostès vulguin gestionar les pensions dels catalans; probablement, els deixarien sense pensió, vist el que han fet amb la resta de competències que han tingut.

Menys consulta, senyor Puig, i més indústria. És això el que li reclamem, oblidis de les seves obsessions ideològiques i dediquis a allò en què té competència, que és fer de conseller d'Empresa i Ocupació. I mirin, no li recordaré inversions com la pista de l'aeroport del Prat, la tercera pista, la nova terminal, el sincrotró. Sí li recordaré les inversions, l'AVE, que connecta tot Catalunya, totes les capitals de província més Figueres amb França; sí que li recordaré allò en què vostès sí són competents, que és poder connectar la ciutat de Barcelona amb l'aeroport del Prat. Digui'm capitals europees o grans ciutats europees on la ciutat no estigui connectada amb l'aeroport del Prat; una, Barcelona, de la qual vostès són competents. Línia 9 del metro, 2.600 milions d'euros de pressupost inicial,

ja supera els 16.000 milions d'euros i encara no tenim data de quan es pensa connectar Barcelona amb l'aeroport del Prat. Per tant, senyor conseller, li ho torno a reiterar, contesti'm a les dades que li he donat, si és que pot, i li ho torno a dir: menys consulta, més indústria.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí que porto uns quants anys a la política, senyor Coto, té raó, però jo vaig amb moto o amb furgoneta, no vaig amb cotxe oficial; ja fa bastant de temps. És que vostè no em segueix massa, vostè només es dedica a fer aquests allegats, que suposo que li donen, d'alguna manera, doncs, una certa gratificació personal i d'autoestima dintre del seu grup, però si vol que parlem de política industrial, doncs, joestic encantat de convidar-lo, per exemple a la xerrada que vam tenir ahir amb les principals empreses japoneses instal·lades aquí, a Catalunya; o aquesta setmana, la setmana de la internacionalització, amb els trenta-dos directors que tenim dels centres de promoció de negocis a tot el món, compartint experiències, obrint mercats; o amb la delegació que encapçalarem també amb uns quants empresaris el mes de juny, doncs, en aquest cas, cap a Estats Units per obrir mercats, per intercanviar, en definitiva, estratègies i facilitar a empreses que continuïn amb aquest esforç que està portant, ho repeteixo, el país a focalitzar de nou una activitat industrial que està guanyant relocalització d'empresa i indústries i sectors que fa uns quants anys –deu o quinze anys o vint– que van optar per anar a fabricar, gràcies a costos laborals, a fora i que van deslocalitzar i que avui estan recuperant la seva producció a Catalunya, com a conseqüència també, entre d'altres, doncs, d'aquest esforç que s'està fent en el país i que estan fent tots plegats, bàsicament, evidentment, la iniciativa privada i que crec que, raonablement, el Govern acompanya en la mesura de les seves possibilitats.

Perquè, si vol que li digui la veritat –i nosaltres assumim totes les nostres responsabilitats i competències–, i jo ja li ho trono a dir, ho he dit diverses vegades, nosaltres això del SOC, ja en vam fer una primera fase de reestructuració, la que vam anunciar ja la vam fer; falta la segona, la Llei d'ocupació i la reforma definitiva del SOC, però que ja es va adaptar, d'acord amb els calendaris compromesos, en la seva primera fase, doncs, abans de l'estiu de l'any passat. Ara vindrà, abans de l'estiu d'aquest any, la segona etapa, que serà ja una etapa més legislativa i més parlamentària.

A mi m'hauria agradat que, en algun moment, més que indicadors de gestió, que suposo que és la manera fàcil d'analitzar les coses, s'hagués basat –perquè, d'aquesta manera, hauria fet un reconeixement també del que està fent el país– en indicadors de resultat, és a dir, no tant el que fem o deixem de fer, perquè... Ja ho

entenc, que és un problema, suposo, doncs, d'analitzar documents que tenen una necessària presentació i fiscalització davant d'organismes de control, com són els indicadors de gestió pressupostària de les partides pressupostàries d'un any, que tenen recorreguts, a vegades, que superen els cicles d'un any, i sobretot quan s'aproven pressupostos entrat l'any i que, en definitiva, tenen un cicle d'inversió o d'amortització de subvencions que no es perden. Tots aquests diners, tots els diners destinats a polítiques industrials i a l'actuació del Departament d'Empresa i Ocupació tenen sempre una utilització del cent per cent. Fins i tot, en aquests moments, en polítiques comercials, per exemple, o en altres polítiques més sectorials estem aprofitant romanents d'altres anys per encara incrementar, dintre de la migradesa pressupostària, com a conseqüència de l'austeritat, el màxim i el millor de les nostres possibilitats i els nostres recursos.

I l'ICF, si avui alguna cosa tot el sector industrial està reconeixent, és que ha fet un esforç de transformació en els darrers tres anys del seu model de negoci. Ens vàrem trobar un Institut Català de Finances basat, sobretot, a finançar l'activitat pública, l'Administració, i avui el 90 per cent de les seves actuacions o el 95 per cent s'orienta al crèdit a les pimes, i recentment ha signat un nou conveni amb el BEI per tenir encara 150 milions d'euros més, amb què es destinen centenars de milions. I aquests 340 milions del 2014, és clar, si compta que és el primer quadrimestre, multipliqui-ho per tres, si és per quadrimestres, o per quatre, si fos un trimestre, i veuria que estaríem, d'alguna manera, destinant més diners que no pas en els darrers anys, sobretot, a donar crèdit.

Sap de què ens parlen els empresaris quan parlem amb ells? Sap per què tanca Torras Papel, a Girona? Sap per què pateix el nostre sector químic? Pel cost de l'energia. I ja n'hem parlat ja amb el ministre Soria, però vostè no el convencen, tampoc, oi? I saben de què pateixen, doncs, les nostres empreses? De no tenir encara el corredor del mediterrani, el corredor ferroviari, que això fa perdre oportunitats per encara implantar aquí noves unitats de producció. I saben què ens demanen les empreses? Polítiques fiscals com les que hi han a Europa, d'estímul fiscal, de desgravació. I saben què ens demanen les nostres empreses? Un punt d'inversió pública, que seria possible si gestionéssim els nostres impostos i, d'alguna manera, aquesta campanya fiscal, que fa que dos de cada cinc euros, una altra vegada –i portem més de trenta anys–, se'n vagin i no tornin, ens permetrien, d'alguna manera, recuperar en capital públic l'esforç fiscal dels nostres ciutadans d'una manera més justa.

I que vostè em parli d'inversió pública i no em citi la nacional II, la 340, la 240, la 420; no em citi el Quart Cinturó, no em citi les inversions en rodalies, que no vénen, però en canvi sí que es continuen fent AVE sense passatgers a mitja Espanya; que no em recordi del rescat de les radials a Madrid. Trobo, sincerament, que és un exercici, diguem-ho així, de miopia, i espero i desitjo que, per parlar d'indústria, doncs, puguem parlar de les coses reals i de valorar l'esforç i els bons resul-

tats que està fent avui l'empresa, els treballadors i la indústria del nostre país.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'actuació i el cessament del director general de la Policia, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre l'actuació i el cessament del director general de la Policia
(tram. 300-00174/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, el motiu d'aquesta interpellació és molt evident. El 15 de desembre del 2012, el director general de la Policia, el senyor Manel Prat, declarava a *El Periódico de Catalunya*, en relació al cas d'Ester Quintana, que ho reproduïa en portada: «Si apareix una prova que s'han disparat pilotes de goma, dimitiré.»

Fa pocs dies, una interlocutòria d'un jutge establí que la senyora Ester Quintana va ser ferida per una bala de goma disparada pel s Mossos.

El sentit de la interpellació era fer-li dues preguntes: per què el senyor Prat no havia presentat la seva dimissió i per què no l'havia cessat vostè. Si el senyor Prat hagués fet quan tocava el que es va comprometre a fer, el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida no hauria hagut de presentar una esmena a dues mocions que s'han discutit aquesta tarda per intentar forçar la votació del cessament.

No tenim cap mena de dubte que el senyor Prat va dimetir ahir per motius, no personals, sinó polítics. La votació d'aquesta tarda hauria deixat en minoria el Govern de Convergència i Unió si Esquerra Republicana era coherent amb les declaracions que ha fet aquests dies. Crec, i ho crec fermament, que molts votants d'Esquerra el passat diumenge no haurien entès que es salvés de nou ara el senyor Prat.

Per això, en el moment en què la Mesa del Parlament va admetre a tràmit ahir al matí les nostres esmenes, que s'haurien posat a votació aquesta tarda, la dimissió del senyor Prat era cosa d'hores. I concretada ahir la dimissió, volem avui que el conseller aclareixi davant del Parlament les raons reals, més enllà de la cantarella dels motius personals, i volem que expliqui com pensa enfocar la tasca del departament a partir d'ara en aquesta nova etapa.

Perquè fem un repàs de l'evolució d'aquest cas. El dia 14 de novembre del 2012, dia de la vaga general, la senyora Ester Quintana pateix un impacte a la cara que li provoca la pèrdua d'un ull. Des del primer moment,

la senyora Quintana afirma que ha estat una bala de goma disparada pels Mossos. Des del primer moment Interior nega que hagi estat una bala de goma.

El 15 de desembre, el senyor Manel Prat es comprometia a dimitir si es demostrava que Ester Quintana tenia raó. Durant aquest any i mig, el Departament d'Interior, fos el conseller Puig, fos el director general, ha negat sempre que hagi estat una bala de goma, i manté fins a cinc versions diferents. Primer, el conseller Puig nega que els Mossos haguessin actuat al passeig de Gràcia, però el 3 de desembre reconeix la intervenció dels Mossos. El 6 de desembre apareix un vídeo que mostra un mosso disparant un projectil on Ester Quintana va ser ferida. Dies després, un informe intern de la policia reconeix que hi va haver trets. El 12 de desembre, el conseller Puig confessa que ha presentat dues vegades la dimissió al president de la Generalitat, però que aquest no la hi ha acceptat, i insisteix que els Mossos no van ferir Ester Quintana. El gener del 2013, el conseller Felip Puig deixa el càrrec i és nomenat conseller d'una altra conselleria. Havia durat en el càrrec dos anys. Significatiu.

Ramon Espadaler és nomenat conseller d'Interior, però manté en el càrrec de director de la Policia Manel Prat. El dia 1 d'octubre del 2013, gairebé un any després dels fets, el director general diu al Parlament, en relació al cas Quintana: «M'han preguntat vostès si aquesta serà la darrera versió. La veritat, no els puc garantir si serà la darrera versió.» I afegeix: «Em diuen que hi ha hagut versions contradictòries; no els ho puc negar.» Es posa a votació el seu cessament, però Convergència i Unió i Esquerra hi voten en contra.

I arribem al dia 6 d'aquest mes de maig. El titular del Jutjat d'Instrucció número 11 de Barcelona publica una interlocutòria en què podem llegir: «Lo actuado pone de manifiesto que la versión de la lesionada es cierta; las lesiones de Ester Quintana le fueron ocasionadas por una pelota de goma.»

Quina prova més necessitem? No estem tractant de responsabilitats penals que es derivarien, efectivament, només d'una sentència; estem parlant de responsabilitats polítiques, per mentir, o no dir la veritat, o no saber-la, a l'afectada, a l'opinió pública i al Parlament.

Recordem què va dir Manel Prat —aquí tenim la reproducció. Li pregunta el periodista: «Si es troba una prova que a Ester Quintana la va ferir una pilota disparada per un mosso, vostè què farà?» Resposta: «Si això passa, jo dimitiré immediatament.» En cap cas es parla d'una sentència sinó d'una prova.

Ahir ell va afegir que es referia a imatges —això no ho havia dit—, però vol més prova que el fet que un jutge ho estableixi en una interlocutòria? Com va escriure el periodista Luís Mauri, quant val la paraula del cap dels Mossos? I afegia: «Encara no hi ha sentència, al·lega Interior, però Prat no va vincular la seva paraula a cap sentència», escriu el periodista.

Han passat vint dies des de la interlocutòria, i ahir, dia 27 de maig, tres anys exactes després dels fets a la plaça de Catalunya —a vegades hi ha casualitats en la his-

tòria ben significatives—, el senyor Prat presenta la dimissió, per no haver de passar pel tràngol de veure que el Parlament li exigia la dimissió. S'ha aferrat al càrrec tot el que ha pogut, però el límit era avui. I des d'Iniciativa - Esquerra Unida estem orgullosos d'haver contribuït a fixar aquest límit.

La situació era greu i insostenible per al Departament d'Interior, perquè, si no ens podíem creure el director de la Policia sobre el cas Quintana i no ens podíem creure els seus compromisos, quan ens hauríem pogut creure el director de la policia catalana? Es pot exercir el càrrec de màxim responsable de la nostra policia si no es té cap tipus de credibilitat davant de l'opinió pública? El senyor Prat havia de plegar. El millor per al Departament d'Interior i per al Cos de Mossos era que el senyor Prat plegués, però no ahir sinó fa molt de temps.

I una altra qüestió de fons: la trajectòria que avui toca analitzar del senyor Manel Prat al capdavant dels Mossos. Era el màxim exponent de la línia Puig en matèria d'ordre públic, resumida en la frase pronunciada pel conseller Puig: «Cal anar fins allà on permet la llei, i una mica més.» Ui. Era el màxim responsable del dispositiu equivocat del maig del 2011 i de la violència innecessària exercida per intentar evitar el ridícul que els camions de neteja no poguessin abandonar la plaça de Catalunya. La filosofia aplicada la va explicar l'ex-cap de la Brimo: «Si Gandhi hagués estat assegut a la plaça Catalunya, també hauríem carregat contra ell.» Era el màxim responsable del dispositiu desastrós davant del Parlament el juny de 2011. Era el màxim responsable de l'entrada dels Mossos sense justificació l'octubre de 2011 a la Ciutat de la Justícia.

I la manca de credibilitat derivada d'aquests fets i del cas Quintana ha afectat també casos ben tristos ja en època del conseller Espadaler, com el de la mort de Juan Andrés Benítez al Raval de Barcelona. O a un altre cas recent, el de la mort de l'actor Alfonso Bayard. La família de l'actor també dubta de la versió oficial i parla de possible homicidi imprudent. Cal escoltar totes les versions d'un fet delicat, però ens trobem amb el mateix: la manca de credibilitat del Departament d'Interior.

I ens hi tornem a trobar en el cas del desallotjament abans-d'ahir del centre Can Vies. Les imatges de l'atac a la unitat mòbil de TV3 parlen soles. No cal dir que condemnem sense paliatius aquesta violència i tota la que es va produir ahir. Condemnem totes les violències. Però també hem vist altres imatges, com els vidres trencats de *La Directa*. I hem escoltat l'explicació d'agressions policials a diversos periodistes, fets que han de ser aclarits.

Entre els que han rebut les conseqüències de l'actuació dels violents d'una banda i de la policia de l'altra hi ha els mitjans de comunicació, que en una democràcia tenen la sagrada missió d'explicar-nos què passa. D'aquí, els comunicats del Col·legi i el Sindicat de Periodistes. I ara, aquesta tarda, un nou comunicat de la síndica de greuges de Barcelona. Per això cal una investigació urgent sobre els fets. Però qui podria aclarir aquests fets? Un director de la policia sense credibilitat evidentment no.

I el senyor Prat també ha estat el màxim responsable de la situació de crispació que existeix dins del Cos de Mossos d'Esquadra. Quan s'estan retallant de forma brutal les condicions de treball dels Mossos, la pitjor resposta és la prepotència i la manca de diàleg amb els sindicats.

Miri, conseller, els Mossos d'Esquadra són la nostra policia, i tots hem de voler que gaudeixin del màxim respecte de la societat, però discrepem sobre com fer-ho. Fins ara per vostè sembla que se'ls defensi amagant les males praxis i retardant l'assumpció de responsabilitats. Per nosaltres, la millor forma de millorar la imatge dels Mossos davant la societat és destacar allò que fan bé, i actuant amb transparència quan algú no ha actuat de forma correcta.

Conseller, els primers dies de maig vostè estava orgullós legítimament per la important operació policial dels Mossos contra una banda de delinqüents molt violents que havien actuat sobretot a les comarques gironines. Aquesta és la tasca habitual dels Mossos, i que molta gent aplaudim.

Però l'endemà de fer pública aquesta operació, apareixia la interlocutòria del jutge sobre el cas Quintana, i els mitjans oblidaven l'operació de Girona i tornaven a parlar només de la dimissió del senyor Prat.

Però això de qui ha estat culpa? Si vostè hagués cessat en el seu moment el senyor Prat, la interlocutòria del jutge l'únic que hauria fet és corroborar que vostè havia actuat de forma correcta. Ara la dimissió arriba tard i malament, però la celebrem. Mentre no s'acabés de desfer de la rèmora de l'època Puig que portava per nom Manel Prat, tots els seus intents de canvi de rumb, tímids però evidents, i que reconeixem, haurien topat a cada passa amb l'ombra del passat.

Ara de debò podem iniciar una etapa de diàleg que no s'hauria hagut de trencar mai. El principal beneficiari de la dimissió del senyor Manel Prat no és el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, són el Cos de Mossos d'Esquadra i la societat catalana.

Però la dimissió de Manel Prat, tres anys després de plaça Catalunya i de tres anys i mig de despropòsits, i en el moment que Barcelona viu un greu conflicte derivat del desallotjament de Can Vies, exigeix canvis en profunditat a Interior, que han d'afectar de forma imprescindible l'estructura de decisió política i molt especialment la Brimo.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, la veritat és que..., jo ja ho he dit aquest dematí, que tenia un punt de perplexitat perquè es mantinguessin una pregunta i ara, doncs, una interpellació per parlar..., i que tornem a fer tot el reguitzell d'aquelles qüestions que hem debatut en seu parlamentària en més d'una ocasió.

La gran pregunta que em faig jo és: què pretenen? Què pretenen? Com ens pot parlar vostè..., i ho dic amb tot el respecte, però com ens poden donar lliçons des d'Iniciativa per Catalunya respecte a la credibilitat de la policia? (*Veus de fons.*) No, ho dic amb aquesta claredat.

Escolti, actuacions –i aquest és el tema central– i cessament del director Prat era el títol amb què vostès van presentar aquesta interpellació, no? S'ha escrit molt, s'ha especulat molt, tothom hi ha dit la seva, moltes vegades des d'un profund, profundíssim desconeixement sobre conèixer quina és, doncs, la complexitat.

I, en qualsevol cas, jo sí que voldria aclarir algunes qüestions; algunes qüestions, que ho he intentat fer aquest dematí, ho he fet a través dels mitjans, i ara em plau poder-ho fer des d'aquesta mateixa tribuna, no?

En primer lloc, reiterar-ho. Ho he dit als mitjans, ho he dit aquest dematí i ho torno a dir: que, en tot moment, des del primer fins ahir mateix, en què el director Prat va comunicar al president de la Generalitat la seva renúncia i a mi mateix, ha comptat amb la meua confiança. Per tant, tot allò que hagi pogut fer d'errors el senyor Prat, que segurament n'ha fet, com n'he fet jo, i suposo que com n'han fet vostès, m'imagino, ho assumeixo, perquè fer política és això i encapçalar un departament és això. I, a més a més, ho assumeixo molt i molt convençut, no?

En segon lloc, confirmar una cosa. En cap moment, i ho vaig dir en alguna ocasió, fa unes setmanes, ni jo he demanat la dimissió del senyor Prat, ni ell ha presentat la renúncia. Això no va passar fins ahir al migdia, moment en què ell, després de mesurar i de meditar aquesta decisió, que jo respecto, la va comunicar, no?

I aquesta –home, jo els agrairia que penséssim una mica i que fóssim capaços, doncs, de situar les coses en el context– és una decisió, com es poden imaginar, evidentment personal. No sé si hi donaran credibilitat o no, ja sé que només volen creure allò que vulguin creure, però en qualsevol cas és una decisió que respon a criteris personals; que, com es poden imaginar no és improvisada; com es poden imaginar, aquesta no és una decisió improvisada, sinó que és meditada i alhora irrevocable. I així, doncs, em va ser traslladada en una conversa evidentment profunda.

Per tant, ho torno a dir, i ho dic amb molt convenciment, de debò, aquesta, que és una decisió, doncs, meditada, presa per raons estrictament personals..., en aquests moments jo sí que vull deixar molt clar tot l'agraïment que tinc al senyor Prat per haver exercit aquesta responsabilitat. I em consta, perquè així ho sé, i vostè s'ho creurà o no, que aquesta és una decisió que el senyor Prat ja havia pres fa un cert temps. Era molt més fàcil comunicar-la justament abans de fer una operació que tots sabíem que era molt complexa, i vostè l'ha esmentada, com és Can Vies. Era molt més fàcil, era infinitament més còmode. (*Veus de fons.*) No, no, l'operació..., la renúncia la va comunicar després. (*Veus de fons.*) No, no, escolti, tot el que vostè vulgui. Tots sabíem que Can Vies estava en un compte enrere; tots sabíem, i a vegades fem veure, alguns, que no ho sabem, que respon a una sentència ferma, i tots

sabiem que, malgrat la sentència ferma, l'Ajuntament de Barcelona ha fet veritables esforços d'intentar mitjançar i de trobar solucions, i tots sabíem que estàvem abocats a haver de complir, el Departament, en aquest cas, d'Interior, a assumir la responsabilitat, en compliment d'una sentència ferma i un manament judicial, que a això s'anava a procedir, doncs, entre dilluns i divendres d'aquesta setmana.

Vostè creu de debò que a algú, doncs, que ja ha pres la decisió de dir: «Escolti, jo arribo a aquesta conclusió per qüestions de caràcter personal, doncs, de presentar la meua renúncia», li és molt còmode de fer-ho i encara acabar fent una operació que realment va ser complexa i delicada? Doncs, a mi el que em sembla és que el que demostra és quin és el nivell i la voluntat de servei i la capacitat de servei que té aquesta persona i el sentit que té de servidor públic. I em sembla que això és una manera noble d'exercir el càrrec. Li asseguro que era molt més fàcil dir: «Escolteu, Can Vies..., ja us ho fareu, que jo me'n vaig.» I no ha estat aquesta, l'actitud del senyor Prat, com aquesta nit ha estat al CECOR fins a les tres de la nit. I jo he estat parlant amb ell, com he estat parlant amb l'alcalde Trias, com he estat parlant, evidentment, amb el comissari en cap, com he estat parlant amb el comissari Molinero, com he estat parlant, doncs, amb els diferents comandaments. Això és assumir la responsabilitat.

I jo demanaria que fóssim capaços d'asserenar-nos una mica tots plegats i que no veiéssim tampoc, doncs, en la qüestió policial... –perquè tots n'hem comès, d'errors, i vostès, si no volen reconèixer els seus, no els reconeguim, però la ciutadania jo crec que els reconeix perfectament–, que fóssim capaços d'una vegada –ara que diem, doncs, que volem normalitzar-nos tant com a país, i és bo que sigui així– d'anar molt amb compte amb les institucions que són sensibles.

I és clar que n'estic orgullós, del Cos de Mossos d'Esquadra, quan fan operacions com aquestes. I li diré encara una altra cosa: que una bona mediació no és mai una notícia –mai–, i de qüestions com aquestes n'hi han dia sí i dia també, i si això ha desenvolupat un sistema de mediació que està donant resultats, i vostès ho saben –i vostès ho saben–, és perquè se'n va semblar la llavor en l'època del conseller Puig. (*Remor de veus.*) Sí, el canvi de l'estructura que es va fer... No, no, no, les coses pel seu nom. Jo recullo en matèria de mediació els fruits d'haver canviat l'estructura, d'haver generat un grup de mediació molt professional que està interlocutant i que no sempre assoleix els resultats. El que passa, hi insisteixo, que cada vegada que una mediació funciona ni vostès ni ningú se n'assabenten, però aquesta és una realitat que hi és, i això es va canviar quan es va canviar, i la transformació més profunda de la brigada mòbil ha estat sota el comandament del director Prat. I això ha estat així. I vostès ho poden posar en el..., o obviar, i només veuen els passius. Que d'errors n'hi han hagut? Doncs, segurament que sí.

I si anem al cas, doncs, de la senyora Ester Quintana, home, siguem precisos. Jo no sóc jurista, però sé perfectament què és una interlocutòria, i aquesta interlocutòria sé perfectament a què responia. Hi havia

una intenció, per part de l'acusació particular, de manifestar que aquesta actuació havia estat amb dol, és a dir, que havia estat intencionada. La posició de defensa del Departament d'Interior i la posició de la fiscalia era dir que aquí no hi havia dol, en aquesta actuació, i la interlocutòria aquesta el que fa és donar la raó al Departament d'Interior i a la fiscalia, de dir: «Escolti, aquí no hi ha dol.» I sí que és veritat que expressa que hi ha la possibilitat que sigui per una pilota de goma, però no estem... Estem davant d'una interlocutòria que, primer, dona la raó al departament; segona, no estem, ni de bon tros, en el final, doncs, de tota aquesta fase d'instrucció, i vostè sap, o ho hauria de saber, que després de la fase d'instrucció ve tot el judici.

Per tant, home, jo entenc l'eufòria que els devia generar poder veure això escrit, però, en qualsevol cas, situem les coses en els seus justos termes. I els seus justos termes són exactament aquests. I, per tant, ni tan sols en aquell moment, ni el senyor Manel Prat va presentar la renúncia, ni servidor la hi va demanar, perquè no tenia sentit. I ja sé que és molt amable i molt políticament, doncs, atractiu treure l'entrevista i dir... Miri, escolti, no estem davant del tancament de la interlocutòria, i no estem encara, molt menys, davant d'una sentència. I, per tant, els pregaria que fossin pulcres i que situessin les coses en el seu just context.

I no es tracta –perquè no ho farem mai, i em sembla que, de mostres, n'hem donat– d'amagar-se darrere la complexitat de la gestió per evitar judicis i escatir tot allò que ha passat en els cossos policials i a cada operació, perquè em sembla que, de mostres, n'hem donat, que tantes vegades com se'ns ha demanat hem comparegut, i altres vegades ho vam demanar nosaltres. I no tinc cap inconvenient, per tot això que s'està esdevenint encara avui mateix amb relació a Can Vies, doncs, de compareixer i donar totes les explicacions que calgui. No ho hem fet mai, d'amagar-nos darrere d'això. Però compte a utilitzar aquestes actuacions que són sensibles, que són delicades, que són complexes, i vostès ho saben, o ho haurien de saber –o ho haurien de saber–, per anar desgastant, doncs, el cos policial, per anar desgastant la situació i per treure'n un –perdonin– miserable rèdit polític –miserable rèdit polític. Perquè si aquesta esmena, doncs, que vostès esmenten ha progressat, ha progressat unint les forces de gent que defensen exactament el contrari –exactament el contrari. La raó per la qual vostès –que no ho qüestiono– han impulsat aquesta esmena és exactament la contrària a la d'uns altres grups que hi donarien suport. I a mi això em fa pensar –i a mi això em fa pensar–, perquè no tot val. Perquè no tot val, perquè estem davant d'una situació complexa, i estem en un moment complicat, i les coses no són fàcils. I ja li accepto que n'hem pogut cometre, d'errors, jo el primer; però compte a jugar amb qüestions tan serioses, tan rigoroses, com són aquestes, i compte a arreplegar els vots de qualsevol indret de l'arc parlamentari només per un objectiu polític, que potser els dona plaer, doncs, la dimissió i un cert joc polític.

Però em reitero en el que he dit: si el senyor Prat ha comès errors, són també els meus errors, perquè això és assumir responsabilitats polítiques. Ara, tinguin present, que jo sí que ho sé, portes endintre, tot allò que

s'ha transformat en positiu, i que és molt –en positiu, i que és molt–, que també hi té molts i molts actius, que jo públicament i davant de tots vostès vull agrair.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller, una cosa sorprenent: que a vostè li sorprengui que avui en aquest Parlament mantinguem una interpellació per parlar de la dimissió del director general de la Policia. Miri, avui el recull de premsa del CEO, que depèn de la Generalitat, posava: «Notícia d'actualitat: la dimissió del director general de la Policia», evidentment. I aquí en aquest Parlament, que moltes vegades es destaca que estem allunyats de la realitat, que tramitem les coses amb lentitud, que quan parlem d'un tema ja ha passat, avui tenim l'oportunitat, l'endemà de la dimissió, de parlar de la dimissió del senyor Manel Prat; i vostè ens ho retreu, i es pensava que l'hauríem de retirar, aquesta interpellació. Home, no fumi! Aquest Parlament és perfectament competent per dir: «Ahir va dimitir un càrrec important d'un govern que depèn d'aquest Parlament, i li demanem al conseller que ens expliqui avui, en seu parlamentària, quines són les raons de fons de la dimissió» i, sobretot, què pensa fer a partir d'ara, que no m'ho ha dit, quina política pensa impulsar. Però, clar, fixi's vostè, ens retreu a nosaltres que parlem d'una cosa que va passar ahir i, en canvi, vostè parla del Govern tripartit, que va passar fa quatre anys. Home, aclarim-nos una mica. No tenim dret a parlar d'una cosa que va passar ahir i que és fonamental i que està marcant avui i que jo espero que en positiu marqui l'etapa d'avenir?

Però, miri, ja que ha tret tot aquest tema i ha expressat la seva confiança en el senyor Manel Prat, li faig una pregunta molt concreta, conseller: vostè manté, com el senyor Manel Prat, que la senyora Ester Quintana no va rebre la seva ferida a causa d'una bala de goma? Vostè ho manté amb la mateixa contundència amb què ell, al dimitir, ho va dir ahir? I la segona part: és veritat, falta la sentència –falta la sentència. I jo li pregunto: vostè està disposat a dimitir si la sentència diu que la senyora Ester Quintana va ser ferida per una bala de goma? Home, siguem coherents, llavors –siguem coherents.

Perquè, miri, mireu un moment endarrere, si vol, ja li ho accepto. Li llegiré una part d'un article d'un periodista, que, evidentment, no és d'Iniciativa, i que parlava del tema dels mossos fa molt pocs dies, i que parlava de l'esperit corporatiu negatiu que es pot haver instal·lat a dins del Cos de Mossos. I deia: «Aquesta dinàmica es va accentuar en la segona legislatura dels governs tripartits» –la del conseller Saura–, «quan Convergència i Unió va decidir fer oposició amb el malestar del cos policial.» (*Remor de veus*.) «De tornada al poder, aquest compromís ha resultat ser un llast polític, que ha impedit actuar amb la suficient contundència en el cas Quintana i possiblement en el cas Benítez.» Això

és així. I d'una determinada oposició després van venir unes determinades reaccions, que va ser la reacció del conseller Puig, que era: «Jo sóc el conseller dels Mossos, jo us abaixo el sou i us trec material per actuar, però sóc el vostre conseller, perquè us defensaré sempre, feu el que feu, perquè podeu anar enllà..., i perquè ho tingueu clar, elimino el Comitè d'Ètica de la Policia i elimino el Codi d'ètica de la policia.» I això ha passat durant aquests anys, i dins del cos s'ha instal·lat una manera de veure els coses, en algun sector minoritari, equivocada, que pensava que passés el que passés tindrien la protecció dels responsables polítics. I a mi em sembla que això és un error.

Jo no entenc que la millor manera de defensar el Cos de Mossos d'Esquadra sigui aquesta. I vostè sap, conseller, que jo no sóc sospitós de no respectar el Cos de Mossos d'Esquadra ni el paper d'Interior, sap que no ho sóc. I el meu grup va exercir tasques de govern intentant fer-ho el millor possible, i és evident que es va equivocar en coses, i és evident que en algunes coses que vostès les van criticar moltíssim, com la instal·lació de les càmeres a les comissaries... –se'n recorden, quan ens deien: «El *Gran Hermano*... Iniciativa ha muntat el *Gran Hermano* a les comissaries?»–, després s'ha demostrat (*remor de veus*) que amb les càmeres ha desaparegut (*persisteix la remor de veus*) qualsevol tipus...

La vicepresidenta primera

Un moment, diputat...

Jaume Bosch i Mestres

...amb les càmeres ha desaparegut qualsevol...

La vicepresidenta primera

No, no, un moment diputat, si us plau. Els demano, conscient de la seva implicació en el tema, que uns i altres, si us plau, respectin els torn d'intervenció, que és una interpellació entre conseller i diputat. Gràcies.

Jaume Bosch i Mestres

...amb les càmeres, tan criticades pel Grup de Convergència i Unió, va desaparèixer totalment qualsevol tipus de maltractament i, sobretot, van desaparèixer les denúncies falses per maltractaments, que eren freqüents. I això és d'aquelles coses que vostès van criticar.

Però, miri, anem al positiu. Nosaltres, conseller, no creiem en una resposta angelical dels problemes. Sabem la complexitat que té l'ordre públic, sabem de l'existència de grups violents; però el problema s'agreuja quan des del Departament d'Interior no s'encerta, quan es generalitza un determinat tipus de resposta repressiva i es considera que qualsevol moviment social o de protesta és sospitós. I el diàleg és necessari amb els moviments socials, i també és imprescindible dins del Cos de Mossos d'Esquadra. Fa temps, fa anys, conseller, que els advertim que el previsible increment de la conflictivitat social provocada per la crisi econòmica i la política de retallades no es solucionaria amb

una resposta policial. Calen mesures de fons, de diàleg amb la societat civil i de mediació abans i durant els conflictes.

Nosaltres confiem que vostè pugui ara iniciar una nova etapa. No ho pot reconèixer, però creiem que se li ha fet un favor amb la dimissió del director general, senyor Manel Prat. I nosaltres ens oferim a buscar un consens, però un consens basat en un canvi de moltes de les coses que han passat fins ara.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

De debò que avui és un dia de perplexitats continuades, després de tot el que ha dit. Després d'«escolti, ara ens oferim per mirar endavant i per fer no sé quantes coses», realment, em deixa un punt estupefacte.

Aquí de problema n'hi ha un: que hi ha una divisió, i a un costat hi ha gent violenta i a l'altre costat vull creure que hi som tots nosaltres. I aquest és el tema. I a mi em preocupa, i molt, que, home, del debat d'avui, i també en aquesta cambra, estiguem posant en pla d'igualtat l'actuació policial i l'actuació dels violents. I això no és tolerable, que hem perdut el món de vista! Arriba un moment que, escolti, i ho he dit aquest matí, el problema gros que a mi no m'ha deixat dormir aquesta nit, li ho dic molt sincerament, és que aquest matí haguéssim de justificar una actuació policial. Aquest és el problema de fons que ens ha d'obligar a reflexionar molt seriosament on som, eh?

I d'errors n'hem fet, jo n'he fet i vull creure que vostès són conscients que també n'han fet. I hem de mirar endavant i hem de fer totes les coses. Però, escolti, hi han algunes coses que no estan subjectes al debat polític o a la negociació. Aquí hi ha, en un costat de la ratlla, els violents, i a l'altre costat els que tenim la responsabilitat de l'ordre públic, i l'exercim i l'exercirem. I això té, doncs, responsables concrets, que és la Brigada Mòbil, que ha fet un esforç important de transformació; però no va amb el lliri a la mà, ni hi anirà mai.

És clar, i ara vostès continuaran, de dir: «Ecolti, ara no utilitzin els *foam*...» Escolti, diguin-ho d'una vegada: «Eliminin la Brigada Mòbil, no és la nostra tesi.» I és clar que hem intentat i hem avançat, i molt, en aspectes de mediació, i s'ho creuran o no, però la gènesi, l'estructura, el planteig, es va fer quan es va fer. Ja està, no ens discutirem per això, però cal tenir clars alguns conceptes, i un dels conceptes fonamentals és dir: «Ecolti, aquí hi han moltes expressions violentes que no són tolerables i que no han de ser tolerables.»

A partir d'aquí —a partir d'aquí—, escolti, tot el que s'escaigui en mediació, tot el que s'escaigui... Per cert, l'Ajuntament de Barcelona, miri que s'hi ha arribat a esforçar, perquè hi havia una sentència ferma i perquè aquesta s'ha demanat a la jutgessa per part de l'Ajuntament de Barcelona —així m'ho ha traslladat el mateix alcalde, amb qui he parlat moltes vegades d'aquest tema—, es va demanar un mes més per negociar. I al final el que no hi ha hagut és una voluntat; no hi

ha estat, aquesta voluntat. No dic per part de tothom, però per part d'una part sí que ha estat així. I inevitablement, en un estat de dret, quan hi ha una sentència que és ferma..., que, per cert, respon a un procediment judicial que varen iniciar amb responsabilitats polítiques seves. L'ocupació es fa mentre vostès, Iniciativa per Catalunya, més el Partit del Socialisme, més altres grups parlamentaris —en determinats moments Esquerra hi era i no hi era, en el govern municipal—, inicien un procediment i s'arxiva. I el tornen a aixecar, i ho fan vostès, i torna a decaure. I el tornen a aixecar; la darrera encara és el març del 2011, amb l'alcalde Hereu, i Iniciativa al govern municipal. (*Veus de fons.*) Sí, estic parlant de Can Vies. I estem arribant, doncs, a la resolució d'aquest conflicte per la via judicial. I en un estat de dret les lleis i els pronunciaments, doncs, de l'àmbit judicial són per ser complerts. I a nosaltres no ens tremolarà el pols de fer-los complir, perquè som conscients que s'han exhaurit, que això priva la via del diàleg que puguem intentar a través de... D'això, escolti, em sembla que mostres n'hem donat. I vostès ho saben. I altres grups d'aquesta cambra ho saben. I això és positiu. I evidentment ho continuarem fent. Però hi ha un moment en què s'ha d'actuar, i, evidentment, actuarem.

I fixi's quina paradoxa. Els únics que no tenen a les seves mans fer que aquest conflicte no tingui una solució policial és precisament el Cos de Mossos d'Esquadra. Els únics que no tenen a les seves mans fer que tot el tema de Can Vies no tingui l'única solució policial és el Cos de Mossos d'Esquadra. El Cos de Mossos d'Esquadra fa allò que se li ha encomanat, allò que li hem encomanat democràticament, que és complir i fer complir, en aquest cas, una sentència que hi era, però que ve d'on ve, perquè l'ocupació es va fer quan es va fer; el recurs a aquesta es va fer quan es va fer. I vostès hi tenien responsabilitats, malgrat que diguessin alguns molt propers a vostès, doncs, que es declaraven i se sentien ocupes. En qualsevol cas, hi ha hagut una sentència, que li agradarà o no li agradarà, però és ferma, i el que s'ha fet en aquest cas particular és, evidentment, executar-la.

I de la mateixa manera que complim i acatem aquesta sentència, complirem i acatarem qualsevol altra sentència sobre qualsevol altre dels casos que vostè ha esmentat. Però aquesta no hi és. Can Vies sí que té una sentència ferma. En els altres casos, encara no hem tancat ni la resolució. Per tant, no elevin a la categoria de sentència allò que és, evidentment, una interlocutòria.

Ecolti, disposats a parlar? Doncs, evidentment, tant com convingui. Però no dimitirem ni un mil·límetre —ni un mil·límetre— de la nostra responsabilitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i un minut.